

[Forsvarsministeren]

den oplysning, at det også er tilfældet i dette øjeblik.

Jeg ser frem til, at eventuelle spørgsmål, der i øvrigt måtte blive rejst fra udvalgets side, kan være med til at klarlægge alle enkeltheder omkring dette forslag. Jeg skal for mit vedkommende bidrage til, at disse oplysninger kan tilgå udvalget så hurtigt, som det er forsvarligt, alt med henblik på, at vi i dagens løb kunne komme igennem de tre behandlinger, som et lovforslag forudsætter. Jeg tror, at det ville være et godt signal til omverdenen, hvis en sådan beslutning fra Folketingets side også kommer til udtryk i form af det tidsmæssige forløb af behandlingen.

Jeg takker endnu en gang for den meget villige modtagelse af lovforslaget; jeg synes, at der hermed er givet et godt signal om dansk folkestyres mulighed for i en vanskelig situation at træffe hurtige og nødvendige beslutninger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Forsvarsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 4:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Skatteomlægninger).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 27/12 90).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 4–16 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 5:

Forslag til lov om ændring af forskellige afgiftslove. (Afgiftsomlægninger m.v.).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 27/12 90).

5) Første behandling af lovforslag nr. L 6:

Forslag til lov om ændring af lov om skattemæssig behandling af gevinst og tab på fordringer og gæld (kursgevinstloven) og forskellige andre skattelove. (Finansielle kontrakter samt fordringer og gæld).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 27/12 90).

6) Første behandling af lovforslag nr. L 7:

Forslag til konkursskattelev.

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 27/12 90).

7) Første behandling af lovforslag nr. L 8:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove og konkursloven. (Underskud ved tvangsakkord uden for konkurs og gældssanering uden for konkurs m.v. og ændringer som følge af konkursskattelev).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 27/12 90).

8) Første behandling af lovforslag nr. L 9:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Ophævelse af dobbeltbeskatningen af aktieudbytte).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 27/12 90).

9) Første behandling af lovforslag nr. L 10:

Forslag til lov om ændring af lov om beskatning af fortjeneste ved afståelse af aktier m.v. og forskellige andre skattelove. (Ændring af hovedaktionærbeskatningen).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 27/12 90).

10) Første behandling af lovforslag nr. L 11:

Forslag til lov om ændring af lov om en børnefamilieydelse. (Forhøjelse af ydelsesbeløb).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 27/12 90).

11) Første behandling af lovforslag nr. L 12:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Forskning og udvikling).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 27/12 90).

12) Første behandling af lovforslag nr. L 25:

Forslag til lov om ændring af selskabsskatteloven og fondsbeskatningsloven. (Ophævelse af udlandslempelsen og adgangen til at inddrage udenlandske datterselskaber under sambeskatningen).

Af Jens Thoft (SF) m.fl.
(Fremsat 28/12 90).

13) Første behandling af lovforslag nr. L 27:

Forslag til lov om ændring af kursgevinstloven. (Beskatning af kursgevinst på fordringer og gæld i fremmed valuta).

Af Jens Thoft (SF) m.fl.
(Fremsat 28/12 90).

14) Første behandling af lovforslag nr. L 28:

Forslag til lov om ændring af lov om skattemæssig opgørelse af varelagre m.v. (Varelager nedskrivninger og igangværende arbejder).

Af Jens Thoft (SF) m.fl.
(Fremsat 28/12 90).

15) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 2:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af fradrag for reparation, vedligeholdelse m.v. af ejer- og lejerboliger.

Af Bente Juncker (CD) m.fl.
(Fremsat 27/12 90).

16) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 4:

Forslag til folketingsbeslutning om en erhvervs- og familievenlig skatteomlægning.

Af Kofod-Svendsen (KRF) m.fl.
(Fremsat 27/12 90).

Formanden:

Efter ønske skal jeg fastsætte en taletid på 20 minutter for ordførerne i første omgang.

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Regeringen fremsatte den 27. december sidste år en række lovforslag, hvis samlede hovedsigte er at gennemføre skattelettelse for brede kredse af lønmodtagere for derved at skabe et godt grundlag for forårets overenskomstforny-

elser på arbejdsmarkedet. Disse forslag har vi til behandling her i dag sammen med en række lovforslag fra Socialistisk Folkeparti og beslutningsforslag fra Centrum-Demokraterne og fra Kristeligt Folkeparti.

Som statsministeren var inde på i sin redegørelse her i Tinget den 27. december sidste år, er det regeringen magtpåliggende i handling at vise, at appellen om et bredt samarbejde er ærligt ment. Regeringen har derfor ved udformningen af sine forslag søgt at bane vejen for et bredt samarbejde ved i meget vidt omfang at imødekomme de synspunkter, andre partier har givet udtryk for, bl.a. under valgkampen.

Ikke mindst for Socialdemokratiet må regeringens lovforslag efter min opfattelse så absolut vække gensynsglæde. I regeringens forslag er der således taget et endog meget stort hensyn til de meldinger, som fremkom fra Socialdemokratiets side dels under de forhandlinger, vi havde umiddelbart forinden valgets udskrivelse, og dels under selve valgkampen. Jeg håber derfor, at den vilje til et bredt samarbejde, som Socialdemokratiet gik til valg på, nu må vise sig i praksis.

Socialistisk Folkeparti har genfremsat alle sine lovforslag fra oktober 1990, men vi har dog ikke alle til behandling her i dag. Socialistisk Folkeparti er således enig med regeringen i, at det er hensigtsmæssigt at afskaffe varelager nedskrivningerne over 6 år og at ophæve adgangen til udlandslempelse for selskaber.

Med hensyn til varelager nedskrivninger har SF nogle forslag om yderligere skærpelse af reglerne. Ligesom i oktober ser regeringen ikke noget stort behov for at gøre reglerne endnu mere indviklede, når vi samtidig er enige om at aftrappe nedskrivningsmulighederne til nul allerede i 1996.

SF's meget vidtgående forslag om at lovfæste, at ikke blot byggebranchen, men alle virksomheder skal medregne værdien af igangværende arbejder ved indkomstopgørelsen, vil også komplicere reglerne. De nugældende regler på området fungerer tilfredsstillende. De regler, SF foreslår, er ikke umiddelbart brugbare for de liberale erhverv, idet det i modsætning til byggebranchen her er vanskeligt at fastsætte rimelige regler for værdiopgørelsen. Jeg vil derfor tvivle på, at forslaget i sin nuværende form vil give noget synderligt provenu.

[Skatteministeren]

Hvad angår udlandslempelsen, knytter SF forslaget sammen med en ophævelse af sambeskatningen med udenlandske datterselskaber. Fordelen ved sambeskatning mellem et moderselskab og et datterselskab er, at virksomhederne opnår en form for samlet koncernbeskatning, hvor det er uden betydning, om en virksomheds afdelinger organiseres som faste driftssteder eller som selvstændige datterselskaber. Skattereglerne hindrer således ikke den mest hensigtsmæssige strukturering af virksomhederne.

Efter de gældende regler består fordelene ved sambeskatning mellem et dansk moderselskab og et udenlandsk datterselskab dels i, at et underskud i et sambeskattet datterselskab kan benyttes til at nedbringe indkomsten i andre selskaber, dels i, at der kan opnås udlandslempelse vedrørende indtægter fra et udenlandsk datterselskab.

Hvis vi ophæver reglerne om udlandslempelse, vil fordelene ved sambeskatningen med et udenlandsk datterselskab kun bestå i muligheden for at overføre underskud.

Hvad angår sambeskatningen, kan jeg oplyse, at vi forventer, at EF-Kommissionen i den nærmeste fremtid fremsætter et direktivforslag om den skattemæssige behandling af underskud i virksomheders faste driftssteder og datterselskaber i andre medlemsstater. Dette direktivforslag imødekommer den kritik mod reglerne om sambeskatning med udenlandske datterselskaber, der går ud på, at der i visse tilfælde gives mulighed for dobbelt fradrag for underskud i et udenlandsk datterselskab, nemlig både i Danmark og i det land, hvori datterselskabet er hjemmehørende. Regeringen kan derfor ikke gå ind for en afskaffelse af sambeskatningsreglerne.

Med hensyn til kursgevinstbeskatning har SF i nr. L 27 foreslået generel beskatning af fordringer og gæld i fremmed valuta. Regeringen har på dette område fremsat lovforslag nr. L 6. Der er tale om en genfremsættelse af nr. L 5 fra oktober 1990, men netop i dette lovforslag er der foretaget en væsentlig ændring for at imødekomme oppositionen. Ændringen vedrører beskatningen af gevinst og tab på finansielle kontrakter, hvor regeringen nu foreslår en begrænsning af tabsfradrag på personers ikkeerhvervsmæssige finansielle kontrakter. Tab skal kun kunne fradrages i gevinster på andre finan-

sielle kontrakter og altså ikke i den øvrige skattepligtige indkomst.

Hertil kommer, at der er enighed mellem regeringen og SF om at lukke helt for spekulationer i fremmed valuta. På dette punkt kan regeringen dog ikke gå ind for SF's forslag om, at tab ikke skal kunne fradrages. Dette ville i realiteten være det samme som et forbud imod privatpersoners engagementer i fremmed valuta, og det kan regeringen selvsagt ikke gå ind for.

Regeringen kan derfor ikke gå ind for de dele af nr. L 27, som går videre end regeringens lovforslag nr. L 6.

Jeg vil herefter komme med nogle bemærkninger til Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag nr. B 4. I beslutningsforslaget har vi Kristeligt Folkepartis bud på en skatteomlægning, der særligt tilgodeser erhvervslivet og familierne. Kristeligt Folkeparti giver forslag både til skattelettelse og til finansieringen af dem.

På finansieringssiden er der stor lighed mellem Kristeligt Folkepartis forslag og regeringens forslag. Det er der også på lettelsessiden, men her er der bestemt også nogle væsentlige forskelle. Regeringen mener ikke, at en sænkning af momsen har førsteprioritet.

For det første er situationen ikke til at nedsætte skatten på forbrug, og netop en momsnedsettelse er en ren nedsættelse af skatten på forbrug. Det er regeringens opfattelse, at det er vigtigere at sænke skatten på arbejdsindsats og på opsparing end at sænke skatten på forbrug.

For det andet vil en sænkning af momsen ikke have nogen synlig virkning på marginalskatten. Regeringens forslag om forhøjelse af bundgrænsen for 6 pct.-skatten vil derimod nedsætte marginalskatteprocenten for ca. 800.000 skatteydere med mellemindkomster. Det vil være et godt signal forud for overenskomstfornyelserne.

For det tredje vil en momsnedsettelse ikke på nogen måde forenkle det danske skattesystem. Tværtimod vil en differentieret moms, som Kristeligt Folkeparti nu foreslår, gøre administrationen af momssystemet langt mere kompliceret, ikke kun for staten, men bestemt i høj grad også for virksomhederne.

Regeringen er selvfølgelig enig i, at der bør tages fat på en afgiftsharmonisering i forhold til EF, men her er det ikke fødevareomsen, der er Danmarks største problem. Der er mange

[Skatteministeren]

andre afgifter, der trænger mere til nedsættelse. Derfor er der også i regeringens plan afsat en pulje på 1 mia. kr. til sænkning af afgifter på særlig grænsehandelsfølsomme varer.

Kristeligt Folkeparti anfører, at en moms-nedsættelse vil være et bedre værn imod løn-pres end ændringer i 6 pct.-skatten. Dette argument kan jeg ikke finde nogen støtte for, hverken i den økonomiske teori eller i virkeligheds-verden. Forhøjelsen af bundgrænsen for 6 pct.-skatten giver således de erhvervsaktive større skattelettelser end nedsættelse af mad-momsen. I det hele taget er det regeringens op-fattelse, at en differentieret moms er en meget uhensigtsmæssig måde at støtte lavindkomstfa-milierne på.

Med hensyn til børnefamilieydelsen kan man naturligvis altid diskutere, hvordan forhø-jelserne skal fordeles, selv om jeg umiddelbart ikke forstår, hvorfor Kristeligt Folkeparti ikke vil forbedre situationen for specielt småbørns-familierne, sådan som regeringen foreslår.

Også samspilsloftet for børnefamilier og pensionister er vi enige i at der skal ses på. Sam-spilsloftet indgår i et tværministerielt udvalgs-arbejde, som snart vil være afsluttet. Regerin-gen er enig med Kristeligt Folkeparti i hoved-sigtet og vil ligesom Kristeligt Folkeparti af-vente udvalgsarbejdets resultat. Derefter vil re-geringen overveje udvalgets indstilling og eventuelt følge op med lovændringer, hvis det er nødvendigt.

Kristeligt Folkeparti berører også samord-ningsfradraget for pensionister. Jeg kan oplyse, at regeringen agter at foretage et analysearbej-de i løbet af foråret 1991 vedrørende hele tjene-stemandspensionssystemet.

Om Kristeligt Folkepartis forslag til ændrin-ger af lejeværdireglerne vil jeg gerne pointere, at regeringen finder det overordentlig vigtigt, at boligudgifterne holdes i ro både for ejere og for lejere. Det er desuden vigtigt, at reglerne om le-jeværdi bliver så enkle som muligt. Umiddel-bart finder jeg det tvivlsomt, om Kristeligt Fol-kepartis forslag opfylder dette formål.

Kristeligt Folkeparti foreslår at forhøje fra-dragsreglen for gaver og at fjerne arveafgiften for almennyttige organisationer. Regeringen er da ikke principielt afvisende over for dette for-slag, men en sådan lettelse må overvejes i en samlet prioritering af, hvad der er til rådighed.

Så er der også nogle dele af Kristeligt Folke-partis forslag, der specielt skal forbedre vilkå-rene for erhvervslivet. De skatteforslag, som den tidligere regering fremsatte i oktober 1990, blev kritiseret for at belaste erhvervslivets kon-kurrenceevne. Det er imidlertid meget få ele-menter, der reelt belaster erhvervslivet, og det er faktisk nogle elementer, som også indgår i Kristeligt Folkepartis forslag. Jeg tænker her på afviklingen af varelager nedskrivningerne og afskaffelsen af indekseringen af afskrivnings-grundlaget.

Til at opveje denne erhvervsbelastning frem-satte den tidligere regering før valget en række forslag, der skulle trække i den anden retning, altså forbedre erhvervslivets vilkår, og disse forslag har den nuværende regering genfrem-sat.

Den vigtigste forbedring er vi i regeringen enige med Kristeligt Folkeparti om. Det er ned-sættelsen af selskabsskatten og virksomheds-skatten til 38 pct. i 1991. Behovet for en yderli-gere nedsættelse af selskabsskatten må vi jo vurdere løbende, men det skal også ses i lyset af den samlede prioritering af skatte- og afgiftslet-telserne. Vi er også enige med Kristeligt Folke-parti i, at forskningsindsatsen skal styrkes gen-nem et 125 pct.s fradrag, men vi finder det ikke rigtigt at give så vide rammer, som Kristeligt Folkeparti foreslår. Vi har trods alt ikke ube-grænsede midler til rådighed, og så er det vig-tigt at målrette indsatsen, så vi får sat gang i nogle specielle forskningsprojekter, som ellers ikke ville blive til noget. Det mener vi er tilgo-deset gennem regeringens forslag, dels om 125 pct.s fradrag og dels om tilskud til udenlandske forskere.

Kristeligt Folkeparti har desuden foreslået en konjunkturudligningsordning for virksom-hederne, hvor henlæggelsen afhænger af antal-let af beskæftigede. Ordningen skal bl.a. afløse investeringsfondsordningen. Meningen med en konjunkturudligningsordning må være at for-øge virksomhedernes konsolideringsmulighe-der og give dem likviditetsmæssigt råderum for nyinvesteringer. Dette taler efter regeringens opfattelse for at knytte ordningen til virksom-hedernes indkomst og ikke til antallet af med-arbejdere, som jo ikke har noget med virksom-hedens kapitalgrundlag at gøre.

Hvis man knytter henlæggelsen til antallet af medarbejdere, vil der i realiteten være tale om

[Skatteministeren]

et løntilskud og vel at mærke et tilskud, som især tilgodeser de brancher, der har et meget stort antal beskæftigede, bl.a. serviceerhvervene.

Endelig har både Kristeligt Folkeparti og Centrum-Demokraterne fat i reparation og vedligeholdelse af privates faste ejendomme.

I Centrum-Demokraternes beslutningsforslag foreslås der et fradrag for faktiske udgifter på indtil 15.000 kr. pr. år, mens Kristeligt Folkeparti i stedet taler om en momsrefusion på arbejde for indtil 20.000 kr. pr. bolig pr. år. CD's forslag siger på både ejer- og lejerboliger, og begge forslag forudsætter, at arbejdet udføres af momsregistrerede håndværkere. Regeringen finder selve ideen sympatisk. Der er imidlertid betydelige praktiske problemer ved begge forslagene i den form, de har nu:

For det første har det alle dage været meget vanskeligt for både borgerne og skattemyndighederne at skelne imellem, hvad der er vedligeholdelse, og hvad der er forbedring. Det var det, der førte til indførelsen af standardfradraget i sin tid. Det fjernede et utrolig stort antal små, men administrativt meget tunge sager fra skattevæsenet, og det ville være stik imod regeringens almindelige forenklingsbestrebelse at komme tilbage til de meget komplicerede regler, som man stort set forlod allerede i 1963.

For det andet giver forslagene store praktiske problemer inden for udlejningssektoren. I meget store dele af det private udlejningsbyggeri er det udlejeren, der har vedligeholdelsesforpligtelsen og dermed fradragsretten for vedligeholdelsesudgifterne. Det er vel ikke hensigten, at der skal være dobbelt fradrag for de samme udgifter for både lejere og udlejere, men det vil kræve et stort administrativt apparat at sikre, at det ikke forekommer.

Men jeg vil gerne gentage, at regeringen selvfølgelig er åben over for i den kommende tid at drøfte alle de tanker, der er rejst. Det, regeringen i den forbindelse vil lægge meget vægt på, er, at de regler, der overvejes, også er båret af overkommelige administrative bestemmelser.

Lad mig til sidst sige, at man umiddelbart skulle tro, at Folketingets partier står så tæt på hinanden i den sag, vi har til behandling her i dag, at der er alle muligheder for at nå et godt samlet resultat. På regeringens vegne indbyder jeg alle Folketingets partier til at tage del i de forhandlinger, som jeg håber at vi vil kunne af-

slutte med en ordning, som alle vil kunne være tilfredse med. Regeringen har viljen til det, og ud fra de udtalelser, der er fremkommet fra alle sider i valgkampen, må jeg tage det for givet, at alle Folketingets partier har en tilsvarende vilje til at nå et fornuftigt resultat.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Der er et enkelt afsnit i ministerens tale, som kalder mig herop. Under gennemgangen af Kristeligt Folkepartis forslag hørte jeg ministeren, som om Kristeligt Folkeparti ville afskaffe investeringsfondsordningen. Det var ikke tanken. Vi har under punkt 10 skrevet, at de penge, som staten får ind ved at afvikle varelageredsskrivningen, er de penge, som bruges i en konjunkturudligning. Vi vil ikke fjerne investeringsfondsordningen, så det er en lidt anden tankegang.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg føler ligesom hr. Kofod-Svendsen anledning til omgående at rette et par misforståelser. Når skatteministeren om varelagerafskrivningerne siger, at vi gør reglerne mere udviklede, vil jeg gerne protestere. Vi fjerner afskrivningen på banderoler, og det ved ministeren også godt ikke er at gøre det mere udviklet. Hvis det havde været ministeren, der havde fremsat forslaget, er jeg sikker på, at det var blevet fremsat som et forenklingsforslag. Jeg kan se, at ministeren nikker. Det er da heller ikke at gøre det mere udviklet at sikre, at igangværende arbejder medtages.

Vil ministeren ikke godt bekræfte, at et hvilket som helst revisionsfirma, der venter med at skrive regningen til den 2. januar, på den måde er med til at skubbe indtægten et indkomstår? Sådan er reglerne jo, og det ville være helt lovligt at gøre det. Men det er da ikke rimeligt, når alle andre brancher naturligvis skal medtage igangværende arbejder. Ethvert revisionsfirma har jo et udmærket debiteringsboghoderi, så det er rimeligt simpelt at gå ind og se, hvad det drejer sig om, og hvornår arbejdet er udført. Derfor bør indtægten naturligvis ligge i det år, hvori arbejdet er udført, i hvert fald efter samme regler, som gælder for alle andre områder: at man beregner kostprisen, altså den løn, man

[Jens Thoft]

har måttet udbetale til medarbejdere for at udføre arbejdet. Men det er da ikke rimeligt, at man kan afholde udgiften til medarbejderen, men at indtægten først skal medtages næste indkomstår, bare fordi man venter med at skrive regningen til den 2. januar.

Jeg vil også gerne bede ministeren om at bekræfte, at i et sådant tilfælde, hvor man venter med at udskrive regningen til den 2. januar, kan man i klientbogholderiet godt medtage det som en skyldig post. Altså får vi en asymmetri her, hvis ikke man gennemfører SF's forslag.

Endelig vil jeg godt sige, at når man fortsat vil fastholde retten til tabsfradrag for valuta-spekulationer, koster ministerens forslag fortsat penge, selv om jeg skal anerkende, at det ikke koster så mange penge som det første forslag – jeg tror, det hed nr. L 5 – som vi fik i oktober måned. Det er ikke så dyrt, som det var. Det er blevet bedre, ingen tvivl om det, men det vil fortsat koste penge.

Stavad (S):

Det er en ordentlig mundfuld, vi her skal behandle i én pulje: 14 lovforslag og beslutningsforslag på én gang. Det giver desværre ikke mulighed for mange kommentarer til enkeltheder i hvert forslag. Derfor vil der også være en lang række problemer og spørgsmål, som ikke kan tages op her under førstebehandlingen, men som kommer til at indgå i selve udvalgsarbejdet.

Vort hovedbudskab er, at Socialdemokratiet under ingen omstændigheder lægger stemmer til, at der bliver vedtaget ufinansierede skattelettelser. Med et underskud på statsfinanserne, som regeringen selv vurderer til mellem 30 og 40 mia. kr. i 1991, vil det være uansvarligt, hvis vi øger statsunderskuddet gennem ufinansierede skattelettelser. Tværtimod kan der være god grund til i fællesskab at finde udveje for at nedbringe underskuddet.

Man kan godt undre sig over, at regeringen overhovedet kommer med forslag om store lettelser, som der ikke er skaffet dækning for. Regeringens begrundelse for at udskrive valget den 12. december 1990 var, at man ønskede vælgernes mandat til at gennemføre skattelettelser, som enhver kunne se ikke var fuldt finansierede. Det sagde Socialdemokratiet nej til for valget, det sagde vi nej til under valget, og det siger vi naturligtvis også nej til efter valget.

Derimod synes vi, det er uforståeligt, at regeringen efter vælgernes dom fortsætter i det, vi synes er det samme udsigtsløse spor. Regeringen oplyser selv i bemærkningerne til nr. L 4, at den skønner, at statsunderskuddet vil vokse med 2,5 mia. kr. i 1991, hvis de forslag, som vi her har til behandling, bliver vedtaget. Herudover opererer man fortsat med det, vi kalder kreativ bogføring, på 1,8 mia. kr. fra Hypotekbanken, matadorpenge, som kun fremkommer, fordi man bogfører en statslig indtægt på en anden måde end hidtil.

Endvidere har man fremskyndet en engangsindtægt på 0,5 mia. kr. til 1991 ved at begrænse kredittiden for cigaretafgifterne. Inddrager vi herudover forslaget til finanslov for 1991, kan vi se, at regeringen nu regner med salg af statslige aktiver for ca. 4,4 mia. kr. Altså 800 mio. kr. mere i engangsindtægter, end man regnede med i den såkaldte helhedsplan. Der er altså tale om en endnu mere lemfældig finansiering end den, regeringen præsenterede for Folketinget før valget. Det har vi lidt svært ved at se baggrunden for.

Jeg har godt hørt, at regeringen forsøger at bilde den undrende offentlighed ind, at regeringens forslag svarer til det, Socialdemokratiet lagde frem før valget. Det kan enhver forvisse sig om er forkert ved et meget enkelt studium af det, vi sagde og lagde frem i Folketinget i oktober og november 1990. Først vil jeg gerne tage et lille citat frem fra det socialdemokratiske forslag til en skatteomlægning, beslutningsforslag nr. B 2 – og jeg citerer fra stk. II, andet afsnit:

»Ændringerne gennemføres i en takt, som ikke må øge det samlede forbrug, ikke må belaste statsfinanserne, og som skal være neutral i forhold til betalingsbalancen.«

Senere i samme forslags bemærkninger står der:

»En overdækning er nødvendig for at sikre forbrugsneutralitet.«

Eller et citat hentet fra den mundtlige fremsættelsestale, som Socialdemokratiets formand, hr. Svend Auken, holdt den 15. november 1990 fra denne talerstol:

»En regering har én styrke: Den kan sætte den politiske dagsorden. Egentlig er det imponerende, at statsministeren har haft held til at gøre 6 pct.-skatten til det største samfundsproblem herhjemme. For os er skatteproblemerne ikke ligegyldige; jeg tror ikke, der er et medlem

[Stavad]

af Folketinget, som ikke gerne vil være med til at bevilge lavere skatter, især når der er råd til det; men har vi ikke ret, når vi siger, at de store problemer i Danmark er den store arbejdsløshed, den manglende dynamik i dele af vores erhvervsliv, dårligt miljø og utrygheden hos tusinder af familier, som ikke kan klare deres boligudgifter, som måske har mistet deres arbejde, eller som frygter, at de skal miste deres arbejde, eller som er ramt af ventelisterne på sygehuse? Sammen med de store internationale udfordringer håber jeg at de virkelige problemer herhjemme efter et mislykket år med den nuværende regering vil stå i forgrunden i den politiske debat.«

Andre citater og udtalelser kan findes frem. Men enhver, der har fulgt med i de sidste måneders politiske debat, ved udmærket, at Socialdemokratiet konsekvent har sagt nej til at efterlade ubetalte regninger. Alligevel fortsætter den nu endnu smallere regering i den samme rille, som den var kørt ned i før valget. Udsigtsløse, ufinansierede skattelettelser gøres til hovedtemaet for den politiske debat.

De store strukturændringer, som skal tilpasse Danmark til verden omkring os, optager tilsyneladende ikke regeringen. De manglende investeringer og de mange arbejdsløse kommer på dagsordenen som en biting; de ting, som optager sindene ude i samfundet, hvor der bor rigtige mennesker med reelle problemer, går åbenbart hen over hovedet på regeringen. Man spørger sig selv, om det er dumstædighed hos regeringen eller det er udtryk for, at regeringen slet ikke evner at tage fat på de reelle problemer med den ødelæggende arbejdsløshed.

Arbejdsløsheden, erhvervsudviklingen og de store internationale udfordringer vil Socialdemokratiet gerne indbyde alle Folketingets partier til at sætte øverst på dagsordenen. Sammen med en aktiv miljøpolitik kan det være med til at skabe ny dynamik i virksomhederne og tillid til fremtiden hos familierne. Lykkes det, kan vi også herigennem skabe de økonomiske forudsætninger for skattelettelser og lavere trækprocenter.

Inden for økonomisk ansvarlige rammer vil Socialdemokratiet også fortsat parat til omlægninger af vores skatte- og afgiftssystem. De seneste par måneder har givet en lærerig illustration af, at når det handler om afgiftsområdet, har vi kun begrænset handlefrihed. To EF-

domme og problemer med 2-døgns-reglen har tydeligt vist os, at vi ikke bør svække vort beredskab for nødvendige afgiftstilpasninger.

Socialdemokratiet vil gerne tilsiige regeringen vor fulde støtte til at begrænse afgiftstabe- ne i de forhandlinger, der føres i EF, men omvendt vil det være letsindigt, om man ikke allerede nu indstiller sig på, at det i de kommende år vil blive nødvendigt med afgiftsjusteringer, som også kommer til at koste et provenu. Den ramme for afgiftslettelser på 1 mia. kr., som er afsat i regeringens udspil, kan vi først vurdere, når vi i løbet af udvalgsarbejdet får mere konkrete vurderinger af afgiftssituationen.

Nu vil jeg vende mig til de konkrete forslag, som er til behandling. Mine bemærkninger, spørgsmål og kritikpunkter på den socialdemokratiske folketingsgruppes vegne må ikke betragtes som udtømmende, det tillader tiden ikke.

Jeg vil godt starte med at rose skatteministeren for den udmærkede samlede oversigt, som vi finder i bemærkningerne til lovforslag nr. L 4.

Derimod synes vi, det er urimeligt forskellige lovforslag, ministeren har fået kogt sammen i ét lovforslag, i L 4. Der er lavet et bunkebryllup, hvor der ændres i et tocifret antal love, som ikke har nogen reel sammenhæng. Det mener vi er uhensigtsmæssigt i forhold til den opgave, som vi står over for. Der kan være forslag, som skal vedtages hurtigt, hvor andre kræver et større udvalgsarbejde. Der kan også være forslag, som slet ikke skal vedtages; det må udvalgsarbejdet klarlægge.

Skatteministeren har selv i bemærkningerne givet en meget fin opskrift på, hvordan L 4 kan opdeles i 8 selvstændige, velafgrænsede forslag, som kan behandles hver for sig. Jeg vil allerede nu meddele, at Socialdemokratiet ønsker en opdeling af L 4, så vi kan få en forsvarlig behandling af de enkelte forslag. Der er efter Socialdemokratiets opfattelse grund til at notere sig med tilfredshed, at regeringen har accepteret, at den fremlagte lovpakke ikke længere er sammenkædet som en helhed, men at forslagene kan vurderes og behandles hver for sig som selvstændige forslag.

Om indholdet i de enkelte forslag kan jeg sige følgende: Ændringerne i anpartsindgrebet vil vi godt se nærmere på under udvalgsbehandlingen, men vi vil allerede nu minde om, at

[Stavad]

vi her har en aftale med regeringen, som vi selvfølgelig går ud fra at regeringen fortsat står ved.

Ændringerne om ophævelse af pensionsordninger i utide kan vi støtte. Vi vil godt have undersøgt, om ikke det vil være hensigtsmæssigt og rimeligt, at vi laver en særlig regel for arbejdsmarkedspensionsordninger, der oprettes på et tidspunkt, hvor den pensionsberettigede har nået en forholdsvis høj alder, og som vil blive udbetalt med meget små løbende beløb.

Socialdemokratiet har selv foreslået lavere selskabs- og virksomhedsskatteprocenter. Den afgørende forudsætning for, at lavere skatteprocenter ikke bare bliver en ny skattefidus, er, at pengene herefter ikke bare kan trækkes ud uden beskatning. Derfor må der gennemføres en effektiv aktieavancebeskatning for alle storaktionærer, og der må ske en effektiv inddæmning af opsparingen i virksomhedsskatteordningen. Kan vi få de forudsætninger opfyldt, ja, så er vi til gengæld parate til også at overveje og diskutere yderligere nedsættelser af selskabs- og virksomhedsskatteprocenterne i de kommende år.

Forslaget om bortfald af udlandslempelse kan vi støtte og er vi parate til at gennemføre hurtigt, da området i forvejen er meget velbelyst og virkningerne er beskrevet og gennemarbejdet grundigt i Skatteministeriets betænkning nr. 1060 fra december 1985.

Ligeledes kan vi støtte forslaget om en gradvis afvikling af varelager nedskrivning. Forslaget om at fjerne indeksering af afskrivningsgrundlaget for bygninger, maskiner m.v. kan vi også støtte. Vi er også positive over for at indføre fulde afskrivninger for driftsmidler allerede fra anskaffelsesåret.

De ændrede regler for dieselaftgift vil vi godt se nærmere på under udvalgsarbejdet. Vi ønsker ikke, at de ændrede refusionsregler kommer til at fordyre den kollektive trafik eller ramme DSB's aktiviteter.

De ændrede tobaksafgifter ser vi gerne på i udvalget. Såfremt forslaget ikke øger grænsehandelsproblemet, vil vi også være positive over for det forslag.

Ændringerne i kursgevinstloven bør vedtages hurtigt. Det er et af de utallige eksempler på, hvordan dårlig lovgivning kan medføre milliontab, som tilfalder smarte folk, der flytter rundt med millionerne. Australdollararrangementerne og tilsvarende transaktioner i britiske

pund har kostet stat, amter og kommuner et trecifret millionbeløb.

Derfor synes vi også, det er utroligt, at skatteministeren fortsat nægter at lukke det tilbageværende hul, hvor der spekuleres for lånte millionbeløb, den såkaldte balanceoppustning. Ja ikke engang forslaget om en balanceoppustningsovervågningskomité, som var et af de store tilbud til Socialdemokratiet på Marienborg før valget, er der lagt op til.

Socialdemokratiet ønsker at få løst det problem, inden forslaget vedtages, gerne på den måde, som blev foreslået af Skattelovrådet i betænkning nr. 1050 fra 1985. Herudover ser vi nogle problemer i kursgevinstlovens ikrafttrædelsesbestemmelser, som vi må se på under udvalgsarbejdet.

Forslaget om konkurs og akkord kan vi støtte, men også her er lovene mangelfulde. Der sættes ikke en stopper for handel med under-skudsselskaber, der lukkes heller ikke for, at sambeskattede, concernforbundne selskaber kan trække det samme underskud fra to gange, endda i det samme selskab. Hvorfor vil ministeren ikke gøre arbejdet ordentligt? Hvorfor skal der stå huller tilbage, som kan udnyttes?

Forslaget om ophævelse af dobbeltbeskatning af aktieudbytter nærmer sig nu det forslag, som Socialdemokratiet præsenterede regeringen for for snart et år siden. Erkendelsen kommer langsomt, men det går den rigtige vej!

Så er der forslaget om beskatning af hovedaktionærers aktieavancer. Selvfølgelig er forslaget et skridt i den rigtige retning, men desværre løser det ikke problemet med storaktionærers aktieavancer og muligheden for spekulation i de lavere selskabsskatter. Forslaget er utilstrækkeligt, og det risikerer endda at åbne for nye spekulationer, da det bringer nye grupper ind under retten til tabsfradrag og formuenedslag.

Lavere selskabsskatter betinger en effektiv beskatning af storaktionærers fortjenester på salg af aktier. Det spænd, der allerede er i dag mellem selskabsskatten på 40 pct. og kapitalafkastbeskatningen på ca. 51 pct., udnyttes til skattespekulation. Herudover er der de særlige problemer med solvente likvidationer. Herigennem tages pengene ud til lav beskatning, og virksomhedernes egenkapital forsvinder. Det problem løser forslaget heller ikke.

[Stavad]

Alle forslagene om lettelse til børnefamilierne vil vi gerne se på under ét. Derfor vil vi også se forslaget om forhøjede børnefamilieydelse sammen med de foreslåede regler om søskenderabat og bedre fripladsgrænser i daginstitutioner. Også samspilsproblemerne og debatten om omsorgsdage bør indgå i de samlede overvejelser om, hvordan det provener, vi kan skaffe til at forbedre børnefamiliernes vilkår, skal anvendes.

Uafhængigt af disse overvejelser vil Socialdemokratiet tage initiativ til, at vi kan få børnefamilieydelsen omlagt til et personfradrag i skatten. Det er u hensigtsmæssigt, at en ydelse, der er en integreret del af skattesystemet, udbetales som kontantydelse. Faktisk har børnefamilieydelsen nøjagtig den samme funktion som det eksisterende personfradrag, nemlig at tage hensyn til den lavere skatteevne, som en større forsørgerbyrde betyder.

Når jeg ser ned over rækken af regeringsforslag, undrer jeg mig over de forslag, der mangler: ejendomsavancebeskatningen, 5 pct.s straksfradrag, genvundne afskrivninger i udlejningsejendomme, andelsbeskatningen, frynsegoder, kontantværdifastsættelse af driftsmidler, en forstærket ligningsindsats, investeringsfundsordningen, indgreb imod skatteflugt, afskaffelse af formueskatteefterskud og forhøjet kulbrintebeskatning – for bare at nævne nogle overskrifter. Der er heller ingen forslag om en tilpasning til den internationale udvikling med bruttoafgift og lavere trækprocenter. Det er naturligvis emner, som også må tages op under udvalgsbehandlingen.

De tre forslag, som SF har stillet, har alle sammen et vist sammenfald med nogle af regeringens forslag. Det er forslag, som vi har set tidligere, og vi har tidligere tilkendegivet ved behandlingen her i salen, at vi er særdeles positive over for alle tre forslag.

CD's beslutningsforslag nr. B 2 er en genfremstilling af et tilsvarende, som behandlede så sent som den 14. november 1990 her i salen. Derfor vil jeg, tiden taget i betragtning, nøjes med at henvise til debatten den 14. november 1990, hvor hr. Lykketoft på Socialdemokratiets vegne gjorde vores stilling til CD's forslag klar.

Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag nr. B 4 indeholder en række forslag, som vi gerne vil se på under udvalgsarbejdet. Der er dele af

forslaget, som vi er enige i, andre dele er vi mere betænkelige ved, og endelig er der dele af beslutningsforslaget, som vi må afvise, men vi vil meget gerne være med til at se på hele dette katalog af forslag under udvalgsarbejdet.

Socialdemokratiets konklusion på disse mange skatteforslag er, at vi vil vurdere hvert enkelt forslag for sig, og at vi vil stille vore ændringsforslag og forsøge at lukke huller og gøre beskatningen effektiv.

Det merprovenu, der fremkommer, når indtægtsforslagene er vedtaget, vil vi gerne være med til at bestemme anvendelsen af. Vi prioriterer lettelse til børnefamilierne, kontingentlettelse og nødvendige afgiftslettelse. Når vi herefter frem til, at det vil være forsvarligt at anvende yderligere beløb under hensyntagen til det forventede underskud, så er vi i sagens natur også parate til at drøfte lettelse af indkomstskatten, herunder også lettelse af 6 pct.-skatten.

Alt det får vi jo god lejlighed til at drøfte, når pengene er skaffet. Den første opgave må være at få pengene i kassen, før vi bruger dem. Det har sjældent været et problem her i huset at skaffe flertal for at dele de penge ud, som er til rådighed.

Socialdemokratiet vil gå aktivt ind i det omfattende udvalgsarbejde, der vil blive om de mange forslag, og som kræves af os alle for en ansvarlig behandling af disse mange indviklede forslag.

Formanden:

Jeg vil benytte lejligheden til at udtrykke min anerkendelse af hr. Stavads præcise anvendelse af forretningsordenens § 27 vedrørende citater, navnlig bestemmelsen om, at det skal fremgå klart, hvornår citatet begynder, og hvornår det slutter. Den overtrædes så ofte, at jeg har opgivet at påtale det i de enkelte tilfælde. Derfor kan jeg gøre det nu i en positiv form.

Aagaard (KF):

Jeg vil gerne indlede med at slå fast, at vi kan støtte de ni regeringsforslag, som vi i dag har til første behandling, men at vi også betragter dem som reelt færdigbehandlede under de forhandlinger, der blev gennemført med Socialdemokratiet i efteråret. Der er altså ikke længere tale om såkaldte rene regeringsforslag, men forslagene er et forhandlingsresultat, hvor der i efter-

[Aagaard]

årets løb er givet og taget fra begge sider, og som regeringen nu har fremsat.

Forslagene er altså ikke udtryk for det, vi fra konservativ side oprindeligt ønskede gennemført – og her tænker jeg især på en total afskaffelse over to år af 6 pct.-skatten – men i stedet udtryk for, hvad det i den givne situation må være muligt at få gennemført i det nye Folketing. Vi føler imidlertid, at det er rigtigt, at KV-regeringen har spillet ud med disse lovforslag på skatteområdet, som jo næsten var færdigbehandlede før valget, ikke mindst med baggrund i, at det står i første række for os at få nedbragt det rekordhøje danske skattetryk.

Som jeg allerede har givet udtryk for, føler vi, at det allerbedste naturligvis havde været, om vi havde fået politisk styrke til at gennemføre eller genfremsætte helhedsløsningen fra før valget, men som styrkeforholdet nu er i Folketinget, må vi vælge det næstbedste, nemlig de forslag, som Socialdemokratiet under valgkampen gav tilsagn om at støtte. Det vil vi finde det naturligt at man nu fra Socialdemokratiets side lever op til.

Det kan så undre lidt, at Socialdemokratiet i dag fortsat spiller pladen om, at der ikke er råd til skattelettelse, og at den nødvendige finansiering ikke er til stede, og hertil skal jeg blot sige, at vi Konservative absolut er af den opfattelse, at vi ikke har råd til at lade være, og at finansieringen er på plads krone til krone, når vi taler om 1991.

Men under alle omstændigheder er vi fra konservativ side indstillet på at gå åbent og konstruktivt i gang med de kommende udvalgsforhandlinger. Vi afviser ikke på forhånd eventuelle ændringer og forventer samme indstilling hos alle øvrige partier, ikke mindst Socialdemokratiet. Det drejer sig efter vor opfattelse om, at vi i et konstruktivt og fremadrettet samarbejde får løst de politiske opgaver, som kun kan løses herinde, ikke mindst for at sikre det bedst mulige udgangspunkt for de nu påbegyndte overenskomstforhandlinger, hvor det jo i høj grad drejer sig om, at arbejdsmarkedets parter kan indgå overenskomster, som kan sikre en fortsat god konkurrenceevne.

Vi er i Det Konservative Folkeparti absolut af den opfattelse, at vort udgangspunkt er godt og vor bevægelsesfrihed i dag er større, end tilfældet har været i mange år. Jeg skal for det første nævne overskuddet på betalingsbalancen,

lidt af en sensation, som egentlig er druknet i valgkampen og i de efterfølgende faser. Det er jo et resultat, som er nået gennem en forøget privat opsparing og ikke mindst gennem den forbedring af konkurrenceevnen, som blev gennemført sammen med Socialdemokratiet. For det andet skal jeg nævne den efterhånden i mange år stabile kronekurs og for det tredje den – i europæisk rekordstørrelse – lave inflation, som er skabt gennem den stramme indkomstpølitik op igennem 1980'erne.

Vi står også med et finanslovsforslag, som indeholder en række offensive tiltag hen imod en bedring af beskæftigelsessituationen. Der vil ved vedtagelsen af denne finanslov blive skabt 15.000 nye helårspladser til uddannelse og aktivering samt en lang række erhvervspolitiske initiativer for et par milliarder kroner.

Vi er i Det Konservative Folkeparti helt overbeviste om, at den bedste måde at forbedre beskæftigelsen på er en endnu bedre konkurrenceevne, og det kan vi bidrage konstruktivt til ved at få gennemført fortsatte offentlige besparelser, en dagpengereform og det, vi i dag drøfter, nemlig en moderat lempelse af personskatterne, en nedsættelse af erhvervsbeskatningen for såvel selskaber som selvstændige virksomheder og, som det allerede er nævnt, lempelse og afskaffelse af afgifter på en række områder. Disse initiativer i fællesskab vil efter vor bedste opfattelse sætte gang i en selvforstærkende og positiv proces, som vi er sikre på i løbet af 2-3 år på ny vil bringe overskud på vort indenlandske statsbudget.

Tiden er efter vor opfattelse inde til, at de produktive i vort samfund får lov til at beholde en større del af deres udkomme. Vi er ikke i tvivl om, at herved bliver den indenlandske økonomi stimuleret med en betydelig effekt på beskæftigelsen. I den forbindelse vil jeg gerne af tidsmæssige årsager henvise til de argumenter om forbedring af beskæftigelsen, som jeg fremførte ved førstebehandlingen af regeringens forslag den 9. oktober 1990. Det gælder også de bemærkninger, jeg gjorde om finansieringsdelen, hvor vi stadig væk har spørgsmål til elementerne i de stillede forslag.

Om SF's forslag skal jeg til lovforslag nr. L 25 erklære mig enig med regeringen i ikke at kunne støtte den del af forslaget, som går på en afskaffelse af sambeskatningsreglerne. Det gør vi ikke mindst med baggrund i det forventede ini-

[Aagaard]

tiativ fra EF-Kommissionen om et direktivforslag, som på europæisk niveau imødegår den rejste kritik af sambeskatningsreglerne.

Med hensyn til lovforslag nr. L 27, kursgevinstloven, undrer det os, at SF fastholder sit forslag om, at tab under ingen omstændigheder skal kunne fradrages, da regeringen netop under forhandlingerne i efteråret om dette forslag strakte sig endog meget vidt for at imødekomme oppositionens ønsker.

Vedrørende lovforslag nr. L 28 skal jeg kun gøre den bemærkning, at vi absolut ikke fra konservativ side finder nogen som helst grund til at skærpe reglerne for varelager nedskrivningerne på et tidspunkt, hvor vi selv er medforlagsstillere til forslag om en 6-årig afviklingsperiode af disse regler, og vi afviser derfor denne del af SF's forslag.

Jeg vil herefter gøre nogle bemærkninger om beslutningsforslag nr. B 4 om en erhvervs- og familievenlig skatteomlægning, stillet af Kristeligt Folkeparti, samt til CD's genfremsatte beslutningsforslag B 2 om indførelse af fradrag for reparation, vedligeholdelse m.v. af ejer- og lejerboliger.

Kristeligt Folkepartis forslag bærer på en række punkter i høj grad præg af tanker, vi også har i Det Konservative Folkeparti, om at sikre vort erhvervsliv og danske skatteborgere endnu bedre vilkår i den forøgede konkurrence, som det indre marked gennemførelse vil møde os med. Derfor er det helt naturligt med et vist sammenfald mellem de forslag, Kristeligt Folkeparti her stiller, og dem, regeringen har fremsat.

På et enkelt punkt er vi dog ikke i stand til at støtte Kristeligt Folkeparti, og det er i forslaget om at nedsætte fødevareromsen fra 22 pct. til 10 pct. For det første er tiden efter vor opfattelse ikke inde til at sænke skatten på forbrug, for det andet er vi enige med ministeren i, at en sådan nedsættelse ikke vil påvirke marginalskatten, og for det tredje vil det medvirke til at komplicere vort i forvejen indviklede skattesystem. Vi mener, at vi på nuværende tidspunkt må koncentrere os om at afvikle eller lempe en række afgifter, som skal harmoniseres snarest muligt, ikke mindst af hensyn til grænshandelen, og bl.a. i det lys ser vi forslaget fra regeringen om 1 mia. kr. til dette formål som bedre.

Om forhøjelsen af børnefamilieydelsen er vi enige. Vi er dog af den opfattelse, at regerin-

gens forslag her er bedst, idet det i højere grad tilgodeser småbørnsfamilier.

Om en mere familievenlig lejeværdi er vi enige i, at det er meget centralt, at boligudgifterne holdes i ro for såvel ejere som lejere, men også at reglerne for lejeværdien er så enkle som muligt.

Om et reelt skatteloft på 68 pct. – også for pensionister – er vi 100 pct. enige i sigtet. På baggrund af konservativt initiativ har regeringen sat et udvalgsarbejde i gang, og når det er afsluttet, er vi parat til at se grundigt på den indstilling, udvalget vil komme med, og eventuelt sammen med Kristeligt Folkeparti drøfte ændringer i lovgrundlaget.

Også vi Konservative er meget optaget af samordningsfradragets konsekvenser for en række tjenestemænd. Vi er vidende om, at regeringen her i foråret agter at foretage en nærmere analyse vedrørende hele tjenestemandspensionssystemet, og vi vender også gerne tilbage til en drøftelse af dette forhold.

Om nedsættelse af selskabs- og virksomhedsskatten er vi helt enige, og vi er parat til løbende at vurdere behovet for yderligere nedsættelser i forhold til det forslag, som regeringen har fremsat.

Med hensyn til en forøgelse af forskningsindsatsen med et 125 pct.-fradrag er vi enige. Fra konservativ side vil vi gerne under udvalgsbehandlingen nøje vurdere, om det er muligt at følge Kristeligt Folkepartis intentioner med dette, som vi har stor sympati for. Vi er absolut af den opfattelse, at det er særdeles vigtigt med en øget forskningsindsats.

Forhøjelsen af fradragsreglen for gaver og fjernelsen af arveafgiften for almennyttige organisationer er vi generelt ikke afvisende over for, men vi må nødvendigvis prioritere de midler, der er til rådighed, hvorfor vi ikke på nuværende tidspunkt finder, at det er muligt at gennemføre dette forslag.

Fradragsbeløbet for reparations- og vedligeholdelsesarbejder er i Kristeligt Folkepartis forslag foreslået til 20.000 kr. pr. år, og i CD's genfremsatte forslag opererer man fortsat med 15.000 kr. pr. år. Under førstebehandlingen af CD's forslag udtrykte vi i efteråret velvilje og fremsatte to alternative forslag, som vi fortsat står ved. Fra konservativ side finder vi absolut forslaget sympatisk, og vi drøfter gerne muligheden for at finde modeller, som kan motivere

[Aagaard]

til at opnå en endnu bedre boligstandard, mindske det sorte arbejde og øge beskæftigelsen og øge opsparingen, men også her må vi prioritere, og generelt er vi betænkelige ved indførelsen af nye fradrag. Men lad os se under udvalgsarbejdet, om det er muligt at finde modeller, således at vi fremover kan få langt flere motiveret til en indsats på dette område.

Om konjunkturudligningsordningen med mulighed for at henlægge 4.000 kr. pr. ansat for 1991 må vi nok sige, at der reelt er tale om løntilskud, som ministeren også var inde på.

Efter vor opfattelse må en ordning bygge på mulighed for, at virksomhederne kan konsolidere sig, og må ikke mindst give likviditetsmæssigt råderum for nye investeringer, men vi er positive over for intentionerne. Ikke mindst forslaget om afskaffelse af varelager nedskrivningerne, der er lagt op til fra regeringens side, men også løftet om, at man i løbet af 1991 vil vurdere en eller anden form for konjunkturudligningsordning, falder nøje i tråd med Kristeligt Folkepartis intentioner på dette område.

Må jeg afslutningsvis sige, at vi fra konservativ side ikke blot venter et sagligt og godt udvalgsarbejde, men også at vi forholdsvis hurtigt må nå frem til et resultat, som kan støtte de mange øvrige initiativer, der er taget for at øge vor konkurrenceevne og dermed beskæftigelsen.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Et lille spørgsmål til hr. Aagaard: Jeg forstod på nogle af hr. Aagaards indledende bemærkninger, at han mente, at Socialdemokratiet under valgkampen havde givet tilsagn om at støtte forslag af den karakter, som vi her står med. Jeg synes, det var en interessant udtalelse, og jeg synes, det ville være oplysende både for os og for offentligheden, hvis hr. Aagaard ved citater eller på anden vis vil dokumentere, hvor Socialdemokratiet har støttet ufinansierede skattelettelser før valget, under valget eller efter valget. Det ville i hvert fald gøre det lettere for mig at finde ud af, hvem jeg skal have fat i i partiet, hvis det er sådan, at der er nogen, der skejer ud, så derfor vil jeg bede om, at hr. Aagaard vil give mig den hjælp.

(Kort bemærkning).

Aagaard (KF):

Jeg kan i den forbindelse umiddelbart henvise til hr. Svend Aukens annonce, og i den forbindelse vil jeg også gerne understrege, at indvendingen fra Socialdemokratiets side jo har været finansieringen, og ikke, at man decideret var imod at lempe 6 pct.-skatten. Og som jeg sagde i mit indlæg, så er der i dag tale om, at finansieringen 1991 er på plads.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg mener at have læst hr. Svend Aukens udtalelse i annonceform under valgkampen meget grundigt, og dér mindes jeg ikke, at der har stået noget som helst om nogen ufinansierede skattelettelser. Og hvis nu hr. Aagaard havde talt lidt sammen på det, jeg oplyste under min ordførertale, så ville han i hvert fald komme op på noget, der ligner en 5-6 mia. kr., som der ikke er dækning for.

Derfor har vi noget at kigge på under udvalgsarbejdet, hr. Aagaard: Hvordan skaffer vi de penge? For det er helt rigtigt forstået, at hvis vi på et forsvarligt og ansvarligt grundlag kan gennemføre lettelse i skattesystemet – og som jeg sagde i min ordførertale: herunder også i form af 6 pct.-skatten – så er vi fortsat parat til det, hvis det kan ske i den rigtige sammenhæng, som det også fremgår af to beslutningsforslag, nr. B 2 og B 28, som begge to blev fremsat før valget. Disse forslag mener vi stadig væk var gode, kloge, fornuftige forslag.

Formanden:

Så får hr. Aagaard den anden korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Aagaard (KF):

Nu har vi jo ikke, hr. Stavad, været i gang med udvalgsarbejdet, og derfor har vi heller ikke haft mulighed for i udvalget at se dokumentationen for, at det, vi påstår, er finansieret krone til krone. Det får vi nu lejlighed til under udvalgets arbejde.

Peter Brixtofte (V):

Det kommer næppe som et chok for nogen,

[Peter Brixtofte]

at Venstres folketingsgruppe støtter lovforslagene fra regeringen. De udgør sammen med andre lovforslag en helhed, som vi synes er samfundsgavnlig.

Det er næppe nogen overraskelse heller, at vi ikke kan støtte SF's forslag, og jeg vil blot henvise til den argumentation, som skatteministeren har fremlagt her. Til gengæld ser vi positivt på de forslag, der ligger fra CD og Kristeligt Folkeparti – ikke på den måde at vi bare kan støtte det her og nu, men vi ser positivt på nogle af elementerne og det sigte, der ligger i forslagene.

Det kommer næppe heller som en overraskelse for nogen, at for Venstre er det at få et lavere skattetryk meget vigtigt. Vi finder, at skattetrykket i Danmark er for højt, og vi ønsker derfor at arbejde for et lavere skattetryk. Hvis man sammenligner skattetrykket i Danmark med et land som Vesttyskland – nu hedder det jo Tyskland – så er det sådan, at skattetrykket her i landet er omkring 50 pct., medens det ligger lidt under 40 pct. i Tyskland; så vi har internationalt set et højt skattetryk.

Hvis vi specielt kigger på indkomstskatterne, så ligger vi helt i top, og derfor er det for Venstre meget afgørende, når vi skal lette skattetrykket, at vi så starter først og fremmest med at lette trykket på indkomstskatten.

Når man har en høj indkomstskat, så er det skadeligt for samfundet ud fra mange synspunkter. For det første fordi det enkelte menneskes ret til at bestemme over sin egen indkomst begrænses unødigt hårdt. For det andet fordi et højt skattetryk stimulerer sort økonomi, hvorefter borgerne betaler skat i forhold til deres evne til at komme uden om systemet, og det er hverken retfærdigt eller samfundsøkonomisk gavnligt. Og for det tredje fordi Danmark i et internationalt samfund med fri bevægelighed risikerer at miste både gode hjerner og dygtige hænder til lande med lavere skat. Derfor vil Venstre arbejde for et lavere skattetryk.

Det er naturligvis vor politik, at det på længere sigt først og fremmest skal finansieres derved, at den offentlige sektor skal udgøre en mindre og mindre andel af samfundsøkonomien. Med andre ord ønsker vi gennem moderniseringer inden for den offentlige sektor at sikre, at det offentlige beslaglægger færre ressourcer i fremtiden i forhold til i dag.

Vi har tidligere nævnt, at det naturligvis især kan være inden for et område som administration. Det er vigtigt, at man anvender ressourcerne fornuftigt ved at give den enkelte medarbejder større medansvar for sit arbejde og større kompetence, og ved at indføre moderne teknologier og bedre efteruddannelse er det muligt gradvis at reducere antallet af ansatte inden for det offentlige, der beskæftiger sig med administration.

På andre områder kan man omlægge sin politik, så man når de mål, man vil, bedre og med anvendelse af færre ressourcer.

En sådan debat hører naturligvis først og fremmest hjemme i forbindelse med finansloven, men jeg vil blot understrege, at vi ønsker at finansiere et lavere skattetryk på lang sigt gennem besparelser i den offentlige sektor og derved, at den offentlige sektor udgør en mindre andel af samfundsøkonomien.

Skatteministerens forslag er der taget hul på at lette indkomstskatten, og vi finder det særdeles væsentligt, at så mange danskere kan slippe for 6 pct.-skatten, også selv om vi havde ønsket, at alle kunne slippe for 6 pct.-skatten.

Vi er opmærksom på, at der skal et flertal til at gennemføre tingene. Vi er et parti, som interesserer sig for resultater og ikke bare for store løfter, og derfor prøver vi altid at tilpasse vores forslag til de politiske muligheder. Resultater er nu engang det, som befolkningen forventer af os, og ikke bare løfter, man ikke kan indfri.

Ud over det forhold at indkomstskatten her bliver sænket og dermed beskatningen af den sidst tjente krone for et stort antal mennesker i Danmark, så er der andre dele af denne helhed, som vi i Venstre lægger vægt på. Vi lægger vægt på, at man begynder at lette noget af det samordningsproblem mellem skatter og sociale ydelser, som er et stort problem for mange mennesker, specielt med mindre og også med mellemstore indkomster. Takstreformen med regulering af satsene for friplads for daginstitutioner er et fornuftigt skridt, fordi det indebærer, at man har en mindre marginalbeskatning i form af, at man mister friplads, når indtægten stiger. Dermed opnår man lidt større gevinst, når man går frem i indkomst i forhold til hidtil.

Jeg bemærkede, at Socialdemokratiet ved ordføreren hr. Stavad nævnte, at det måske var værd at overveje at gøre familiedelen til et

[Peter Brixtoffe]

fradrag i skatten i stedet for et udbetalt beløb. Det er da en interessant tanke, og det synes jeg da at vi skal overveje. Når vi kigger på samordningen mellem skatter og sociale ydelser – og det er ikke alene familiedyelsen, det kan også være boligsikring og mange andre ydelser – skulle man nok generelt overveje, om det er fornuftigt, at vi i dag har det adskilt i mange forskellige love, og i praksis, når de administreres i kommunerne, i forskellige kontorer. Det kan være svært for den enkelte at overskue alle disse systemer i forhold til hinanden, og hvordan man bliver påvirket, når man f.eks. sætter indtægten i vejret.

Dér synes jeg at der her hos Socialdemokratiet ligger en åbning til at komme ind og få diskuteret disse sammenhænge fordomsfrit, ikke blot med henblik på samspilsproblemet, men også den administrative del af det, både set fra det offentlige synspunkt, men sågar også set fra borgerens synspunkt – og det lægger vi meget vægt på i Venstre, borgerens synspunkt, det, at man skal kunne overskue sammenhængen i tingene.

I øvrigt er det, når man taler om restancer og den slags ting, faktisk meget forebyggende for udviklingen i restancer, at den enkelte er i stand til at se konsekvenserne af en indtægtsændring ikke alene på skatten, men også på alle de forskellige sociale ydelser. Så det synes vi er en væsentlig og spændende ting, som vi nu kan diskutere sammen.

Jeg vil også lægge vægt på, at børnefamilierne får et løft med denne helhedspakke derved, at familiedyelsen sættes i vejret. Vi ved alle sammen, at det ikke mindst er familier med børn, som i disse år er blevet hårdt ramt af nogle af de ændringer i vores samfundsudvikling, som vi har haft. Derfor er det tiltalende, at der også har været plads til at forbedre børnetilskuddene.

Må jeg dernæst fremhæve, at man ikke skal vælge imellem at tage hensyn til arbejdsløsheden og så det at indføre lavere skat. Det er ikke det, man skal vælge imellem. Vi mener faktisk, at ved at få lavere skatter og ved at få højere børnetilskud, betale mindre i a-kassebidrag og ved at få lavere leveomkostninger styrker vi den politik, der går ud på at bekæmpe inflationen.

Vi mener faktisk, at vi dermed gør det lettere at indgå overenskomster med en lønudvikling, som vil styrke konkurrenceevnen.

Og når konkurrenceevnen styrkes, øges beskæftigelsen, og dermed er der den sammenhæng mellem vore forslag og beskæftigelsen, at skattelettelse af den karakter, vi foreslår, fører til en større beskæftigelse. Dermed vil jeg afvise, at man skal vælge mellem skattelettelse og bekæmpelse af arbejdsløsheden; tværtimod er det her en del af en politik, som vil forbedre beskæftigelsessituationen og dermed reducere arbejdsløsheden.

Socialdemokratiet kom med nogle indvendinger ud over den med arbejdsløsheden – herunder blev der gjort noget ud af det store underskud på finansloven. Der skal ikke herske tvivl om, at Venstre mener, at underskuddet er for stort, og så må vi jo i fællesskab ærgre os over, at vi må trækkes med renterne af de store underskud, som jo eksisterede, før den borgerlige regering trådte til i efteråret 1982.

Og så må vi jo med en vis ærgrelse tænke lidt tilbage og sige: Gid dog Socialdemokratiet havde haft samme interesse for underskuddet på finansloven dengang i begyndelsen af 1980'erne, da underskuddet ikke lå omkring 30 mia. kr., men omkring 50 mia. kr. Det må vi bare ærgre os over i fællesskab. Sådan er det, og så må vi glæde os over, at Socialdemokratiet i dag interesserer sig for underskuddet på finansloven.

Det er vi også selv interesseret i. Dermed er der jo mange, der interesserer sig for det underskud, og derfor vil mange af os vel arbejde for at få et lavere underskud.

Dernæst vil jeg om arbejdsløsheden understrege, at arbejdsløsheden netop er en af årsagerne til, at vi har dette underskud på nogle og tredive milliarder kroner, fordi det jo betyder, at vi får langt større udgifter til dagpenge, end vi er interesseret i. Jeg vil gerne understrege, at for Venstre er bekæmpelsen af arbejdsløsheden det vigtigste, vi overhovedet kan foretage os, og jeg tror, vi skal lade være med at sige, at det ene parti er mere interesseret i det end andre partier. Den tid er forbi, hvor der er nogle partier, der vil have mere arbejdsløshed – jeg ved ikke, hvem der nogen sinde har villet det – men i hvert tilfælde er der i dag en helt tværpolitisk interesse for at få folk i arbejde. Det er det værste, der kan ske for et menneske at være arbejdsløs, hvad enten man er ung, eller man er ældre, og derfor synes jeg godt, vi kan få den del af diskussionen ud.

[Peter Brixtofte]

Vi beklager, at arbejdsløsheden i dag er oppe på samme høje niveau, som dengang Socialdemokratiet trådte tilbage. Det må vi beklage. Det er et af de områder, hvor det ikke er lykkedes at nå igennem med en forbedring i forhold til dengang, Socialdemokratiet havde regeringsmagten. Vi har fået halveret renten. Inflationen er blevet 3 pct. mod 12 pct. dengang. Vi har fået valutaoverskud – dengang var der underskud. Vi har fået langt mindre underskud på finanserne. Men vi må erkende, at på ét punkt har vi gjort det lige så dårligt: arbejdsløsheden er lige så høj i dag, som dengang Socialdemokratiet havde regeringsmagten sidst. Og det beklager vi, og vi er enige om, at det gælder om at få den arbejdsløshed sat ned.

Så må vi også medgive, at der i finansieringen af den helhed er engangsindebyrder. Det kan man jo ikke komme uden om, og det vil sige, at her ligger altså en opgave og venter, nemlig at man skal finde en afløsning for de engangsindebyrder på de efterfølgende års finanslove. Det erkender vi. Ingen kan løbe fra virkeligheden, og den er sådan, og den opgave er vi naturligvis i Venstre parat til at løse, det er der ikke nogen som helst tvivl om.

Til forslagene fra CD og Kristeligt Folkeparti vil jeg indledningsvis sige noget om forslaget om fradrag for reparation og vedligeholdelse af ejer-/lejerboliger, henholdsvis det at man kan få momsrefusion.

Venstre har stor sympati for hensigten med de forslag, og vi håber på, at et forslag med det formål, som her er skitseret, kan indgå f.eks. i en langsigtet aftale om boligpolitikken.

Vi håber, at disse ting kan indgå som et element, fordi hensigten er positiv, nemlig for det første at sørge for, at folk får råd til at holde deres boliger ved lige, sådan at vi får en ordentlig boligstandard, for det andet at vi måske kan formindske omfanget af sort arbejde, og endelig fordi vi kan få mere gang i beskæftigelsen inden for en del af samfundsøkonomien, der er samfundsgavnlig. Derfor har vi stor sympati for målsætningen med de forslag og håber, at der kan skaffes flertal for noget, der på en eller anden måde når de målsætninger, som her er stillet op.

Til Kristeligt Folkeparti vil jeg blot understrege, at vi ikke mener, at nedsættelsen af moms, specielt fødevareomsen, er den rigtige politik. Vi mener, at det er indkomstskat-

ten, der skal lettes. Vi mener, at det er vigtigt at fastholde et valutaoverskud, og derfor lægger vi vægt på at stimulere produktionen. Det vil sige, at det er det, at folk vil arbejde, vi skal lette beskatningen af, og ikke så meget beskatningen af forbruget.

Derfor mener vi, at det er rigtigst for Danmark, at det er indkomstskatten, der bliver lettet, og ikke moms. Jeg mener også, at hvis man kigger på statistikkerne, så er det specielt indkomstskattestrykket, der er højt i Danmark i forhold til andre lande, og det er derfor dér, man skal lægge vægten.

Hvad angår børnefamilieydelse, er det jo mere nuancer i, hvordan forhøjelserne skal ske, der er tale om.

Og så vil jeg blot sige om selskabs- og virksomhedsskatten, at dér er vi jo også enige om målsætningerne; så jeg tror, der i hvert fald er basis for at blive enige med Kristeligt Folkeparti, sådan som vi har for vane, heldigvis.

Må jeg afslutningsvis appellere til, at vi kan få et bredt flertal i Folketinget om denne helhed. Der er ikke lagt op til, at det er alt eller intet. Der kan flyttes rundt på tingene, selv om det her i forvejen er et kompromisforslag. Og det synes jeg i sig selv er en udstrakt hånd fra regeringen, som jeg håber at Folketingets øvrige partier vil tage imod, således at vi kan få et bredt samarbejde, omfattende også en lettelse af indkomstskatterne.

Formanden:

Der er et par korte bemærkninger. Når de er afviklet, udsætter jeg mødet.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Der var én udtalelse, hr. Peter Brixtofte kom med, som jeg synes der specielt er grund til at takke for, og det var udtalelsen om, at Venstre ikke vil løbe fra virkeligheden. Det synes jeg i hvert fald tyder på, at vi må kunne få nogle rimelig saglige diskussioner.

Men jeg vil godt spørge hr. Peter Brixtofte, om han så ikke – hvis vi nu holder os til den dér virkelighed – er enig med mig i, at den væsentligste forskel mellem begyndelsen af 1980'erne og i dag er, at i dag har regeringen en økonomisk ansvarlig, saglig opposition, som er parat til at bidrage til at lukke hullet, så man ikke giver penge ud uden også at være parat til at be-

[Stavad]

tale regningen, ja, tværtimod nægter at lukke penge ud uden at betale regningen.

I begyndelsen af 1980'erne deltog Venstre og De Konservative – hr. Peter Brixtofte husker det givet, han var deltager her i salen på det tidspunkt også – gerne i udgiftskrævende forslag, som man tvang den daværende socialdemokratiske regering til at gennemføre. Men man nægtede indtægter, eksempelvis realrenteafgiften, som giver en snes milliarder kroner om året. Jeg synes, de har haft det modsat i hele vores oppositionsperiode. Derfor oplevede vi også, at vi i midten af 1980'erne, jeg tror, det var i 1987, havde et overskud på statsfinanserne på vistnok 8 mia. kr. Det er altså ikke gamle regninger.

Derfor kan man jo sige: Hvis Venstre og De Konservative havde opført sig på samme ansvarlige måde i opposition og kendt pengenes pris og krævet pengene ind, inden de blev brugt, så havde vi fået et mindre problem, selv i en lavkonjunktur, end vi har stået med nu og her, selv om verden omkring os har været i højkonjunktur.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

I modsætning til hr. Stavad må jeg sige, at jeg egentlig synes, at Venstres ordfører løb lidt fra virkeligheden i det, vi har til debat i dag.

Det, hr. Peter Brixtofte gjorde, var, at han stod og filosoferede lidt om, hvad lavere skatter ville betyde. Ja, det ville betyde, at der blev mindre sort arbejde, og folk ville ikke rejse fra landet.

Jo, men hvad er det, vi taler om i dag? Vi taler om ufinansierede skattelettelser på 2.700 kr. om året, skattelettelser, som i øvrigt erhvervslivet skal betale. Og hvad er det så, der er virkeligheden? Virkeligheden er, at hvis folk skal undgå sort arbejde, så skal vi langt, langt længere ned. Det ved vi. Disse 2.700 kr. er altså ikke nok.

Vi ved også, at når folk rejser til udlandet – erhvervsfolk gør det – så er det, fordi vi skal langt, langt længere ned i selskabsskat, og så skal vi have fjernet formueskatten, hvilket jeg i øvrigt tror at hr. Peter Brixtofte er enig med mig i.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Til fru Bente Juncker vil jeg først sige, at vi erkender, at det kun er et skridt på vejen, denne sækning af indkomsts-katten. Vi vil meget gerne have et endnu lavere skattetryk og glæder os til i samarbejde med CD at arbejde for et endnu lavere skattetryk. Det glæder vi os meget til.

Nu er vi så ikke enige i, at det er ufinansierede skattelettelser – dér har vi forskellige holdninger, forskellige vurderinger – men vi erkender, at en del af finansieringen er engangsindtægter, og at der altså skal en afløsning til, nogle andre enten varige besparelser eller nye engangsindtægter hvert eneste år, hvis man kan finde på dem. Så dér erkender vi, at der er noget, vi skal følge op på. Men den opgave er vi også parate til at løse.

Så vil jeg sige til hr. Stavad, at den væsentligste forskel på dengang og nu er regeringen. Nu har vi en meget ansvarsfuld regering, som er optaget af valutaunderskuddet, der nu er blevet gjort til et overskud; men det var man ikke særlig optaget af dengang. Til gengæld må jeg indrømme, at Socialdemokratiet efterhånden er blevet ganske godt i opposition, ganske godt. Og jeg synes, at det må være sådan i et så frit samfund, at man deler sig efter, hvad man er bedst til. Socialdemokratiet er bedst til opposition, og VK er bedst til regering. Og jeg synes, at vi skal fortsætte den arbejdsdeling.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Som fremskridtsmand glæder den debat, der foregår mellem hr. Stavad og hr. Peter Brixtofte, mig meget, idet begge partier nu tilkendegiver, at man vil lægge meget stor vægt på, at der ikke bliver så store underskud.

Hvis begge partier i sin tid havde lagt vægt på det – jeg skal ikke komme ind på, hvem der lagde mest eller mindst vægt på det – så ville det have set meget bedre ud i dag. Og jeg kan så meddele, at det bl.a. er grunden til, at Fremskridtspartiet dengang stemte imod finanslovene; vi mente, at det var helt forkert, det, der foregik.

Jeg vil også gerne takke hr. Peter Brixtofte for de bemærkninger, han kom med, om, at Venstre vil gå ind for, at man skal mindske den offentlige sektor, at man vil være med til at lave besparelser for at give skattelettelser.

[Ole Donner]

Jeg mener, at det tyder godt for det fremtidige samarbejde mellem Venstre, regeringen og Fremskridtspartiet.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg forstod, at hr. Peter Brixtofte erkendte, at der var et stort underskud på statsbudgettet, et alt for stort underskud. Jeg forstod også, at han erkendte, at vi havde en alt for høj arbejdsløshed.

Jeg forstår også, at undskyldningen for, at regeringen ikke vil gøre noget ved det, var, at sådan var det også i Ankers tid, lige inden han gik af. Det synes jeg er en ualmindelig fattig undskyldning at have for en regering, en regering, der må se i øjnene, at da Anker gik af i 1982, var det umiddelbart efter en oliekrise . . .

Formanden:

Hr. Anker Jørgensen er medlem af Folketinget.

Klaus Hækkerup (S):

Undskyld. Hr. Anker Jørgensen. Ja, dér kan man se, hvad kærligheden til den tidligere partiformand kan føre til.

Formanden:

Det være tilgivet.

Klaus Hækkerup (S):

Tak.

Umiddelbart inden hr. Anker Jørgensen gik af som statsminister, havde vi haft et økonomisk tilbageslag i form af den anden oliekrise. At vi hjalp regeringen igennem, da den kom til, med realrenteafgiften, der dog immervæk skaffer 18 mia. kr. i statskassen, at vi har oplevet en europæisk højkonjunktur faktisk fra 1982 og til i dag, alt det har regeringen fået forærende, alt det er baggrunden; alligevel kommer den med et kæmpeunderskud på statsbudgettet og en enorm arbejdsløshed.

Hvordan forholder regeringen sig så til underskuddet på statsbudgettet? Den siger: Vi vil sætte skatterne op med 8 mia. kr., men samtidig vil vi også lette beskatningen med 8 mia. kr. Altså intet realistisk forhold fra regeringens side til det kæmpeunderskud på statsbudgettet, og det er faktisk for dårligt.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Nu er det altid interessant at diskutere fortid, og man kan komme med mange forskellige vurderinger, men jeg er da i hvert fald glad for, at hr. Peter Brixtofte anerkender, at vi har en meget ansvarlig opposition. Det, man jo kan spørge sig selv om, hr. Peter Brixtofte, er: Befinder vi os ikke i en situation, hvor vi måske havde mere behov for en ansvarlig regering? Så kunne vi måske bedre leve med at have en noget dårligere opposition.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Det er ikke nogen undskyldning, at arbejdsløsheden i dag er lige så høj, som dengang Socialdemokratiet havde regeringen. Det er heller ikke nogen undskyldning, at underskuddet kun er det halve af, hvad det var dengang.

Det er korrekt, at underskuddet var 50 mia. kr. i 1982, at det var 55 mia. kr. i 1983. Det var det finanslovsforslag, den nye regering arvede, som man sparede på, og så fik man underskuddet ned til 55 mia. kr. Det er sagen. Det er ingen undskyldning. Vi har sagt, at vi er optaget af at få det underskud ned, og vi er optaget af at få arbejdsløsheden ned. Og så må vi bare sige: Vi har altså ensartede målsætninger for det, så lad os samarbejde om det.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 12.00

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Jens Thoft (SF):

Det er rart sådan at komme til efter frokost, så er der ikke et øje, der hører på.

Jeg synes, det er uanstændigt at bunkebehandle forslagene på den måde, som det sker her, også selv om der er 20 minutters taletid, for det er ikke muligt at kommentere forslagene ordentligt; bare lovforslag nr. L 4 mener jeg sagtes jeg kunne bruge de 20 minutter på. Jeg vil

[Jens Thoft]

derfor i modsætning til mine forgængere starte med oppositionens forslag – nu er jeg naturligvis ked af, at oppositionen ikke er kommet til stede, men det må de så leve med – og hvis der bliver tid tilovers, vil jeg tillade mig at kommentere regeringens.

Med en sidebemærkning til hr. Stavad – som heller ikke er til stede, kan jeg se – må jeg konstatere, at jeg ikke orker at gentage debatterne og talerne fra valgkampen; dem vil jeg altså tillade mig at springe over.

Først til CD, som jeg kan konstatere heller ikke er til stede i salen. Til CD's forslag om reparationsfradrag siger SF nej, som vi også gjorde det i efteråret, og jeg henviser til den tidligere behandling.

Så til Kristeligt Folkeparti, som jeg ser heller ikke er til stede i salen. SF siger klart ja til forslaget om en differentieret fødevareroms; det er et 20 år gammelt SF-forslag, og jeg holder meget af den form for genbrug. Vi siger klart ja til forhøjelsen af børnefamilieydelsen, men vil advare Socialdemokratiet imod at gøre børnefamilieydelsen til et personfradrag, sådan forstod jeg det på hr. Stavad, for en værdi af et personfradrag forudsætter jo, at man overhovedet har en indkomst, og dér ser jeg et stort problem for bistanmodtagere og for unge uddannelsessøgende med børn, som ikke har nogen indkomst at bruge personfradraget til, og det var vel strengt taget i den anden ende af skalaen, vi skulle kigge på det.

Vi vil under udvalgsbehandlingen se på forslaget fra Kristeligt Folkeparti – som jeg bemærker fortsat ikke er til stede i salen – om den familievenlige lejeværdi. Vi er nu ikke alt for venligt stemt over for den, og jeg har ikke helt forståelse for, at lejerne uanset indkomst skal have huslejelempelse.

Forslaget om et skatteloft på 68 pct. for pensionister og børnefamilier er vi meget varme tilhængere af. Det var vi også, da Socialdemokratiet fremsatte et tilsvarende forslag i efteråret. Dengang kritiserede jeg Socialdemokraterne for ikke at have gjort sig nogen forestilling om, hvordan man skulle gribe det an, for der er en række problemer i det, det må vi erkende. Jeg synes, det er for dårligt, at Kristeligt Folkeparti ikke har forsøgt at tænke bare en lille smule videre. Jeg havde gerne set nogle anvisninger på, hvordan vi løser dette problem i praksis, uden at det bliver det store administrative kaos, for

det skulle vi gerne undgå. Jeg er sikker på, at Kristeligt Folkeparti ikke har til hensigt at skabe kaos, men det havde da været rart at få nogle bud på, hvordan man løser problemerne.

Vi kan med nogen betænkelighed, tror jeg, støtte forslaget om at lette samordningsfradraget; vi er især tilfredse med, at Kristeligt Folkeparti vil starte med de små tjenestemandspensioner i første omgang, men jeg ved godt, at efterhånden som stadig større dele af befolkningen får egne pensionsordninger, vil samordningsfradraget ikke være holdbart.

Vi er modstandere af Kristeligt Folkepartis forslag om at nedsætte selskabsskatten; danske selskaber betaler i forvejen langt mindre i selskabsskat og sociale bidrag – jeg beregner begge dele under ét – end de lande, vi normalt sammenligner os med, herunder ikke mindst EF-landene. Der er tværtimod behov for at flytte en del af den nuværende samlede skattebyrde væk fra de lave indkomster, det er især dem, der har behov for skattelettelser, og virksomhederne bør i virkeligheden betale væsentligt mere, sådan som også SF's proms-idé – og i parentes bemærket måske også Socialdemokratiets bruttoskatteidé – er udtryk for.

SF er modstander af, at der gives særlige skattefradrag for forskning. Det er efter min mening grundlæggende noget rod, når man kan trække mere fra, end man har haft i udgift, og vi får med Kristeligt Folkepartis forslag – jeg ser, at Kristeligt Folkeparti fortsat ikke er til stede i salen – straks det problem, at alt mellem himmel og jord bliver betegnet som forskningsudgifter for at opnå den særlige fradragsret. Altså niksenbiksen til det. Så synes jeg trods alt, at regeringens forslag er bedre; men det har også den dér tossede idé om, at man skal kunne trække 125 pct. fra.

Vi vil gerne se på forslaget om statsskattelettelser til udenlandske forskere. Det er nok muligt, at det er et forslag, der kan bruges, det vil vi se positivt på i udvalget.

At Kristeligt Folkeparti – som jeg bemærker er kommet til stede i salen – især har de mange kirkelige organisationer kære og derfor gerne vil have udvidet fradragsgrænsen for bidrag til dem, har jeg selvfølgelig stor forståelse for. Men SF er ikke tilhænger af flere fradrag; der er tværtimod behov for en sanering, så en udvidelse af disse fradragsgrænser kan vi ikke støtte, heller ikke for de kirkelige organisationer.

[Jens Thoft]

Dette handler jo om, hr. Kofod-Svendsen, at de kirkelige organisationer skal kunne arve uden afgift, og heller ikke det er vi tilhængere af.

Jeg har i omtalen af CD's forslag givet min mening til kende om vedligeholdelsesfradraget, så det vil jeg ikke gå yderligere ind på.

Vi støtter, at indekseringen af afskrivnings-saldiene fjernes, men efter vores opfattelse skal det ikke erstattes af nye fradragsfiduser som den dér konjunkturudligningsfond, som Kristeligt Folkeparti foreslår. Men vi glæder os i øvrigt over, at indekseringen ikke længere er så meget værd; den blev forringet stærkt for halvandet år siden. Det var der ikke så mange andre end SF der opdagede, og vi sagde det ikke ret højt, men den blev da heldigvis ikke så meget værd, som den havde været tidligere, da vi ændrede reguleringsmekanismen for alle disse beløbsgrænser.

Og så til regeringens pakke, som indeholder skidt og kanel imellem hinanden. Det gode er stort set genfremsættelser af tidligere SF-forslag, og dér vil jeg sige, ligesom jeg sagde i efteråret: Det skal skatteministeren nu have tak for, han må gerne blive ved med at lade sig inspirere af SF på skatteområdet; det er helt fint.

Tag nu forslaget – jeg ser, skatteministeren ser helt uforstående ud – men tag nu forslaget om varelager nedskrivning, hr. skatteminister. Ministeren ved godt, at det er et gammelt SF-forslag, jeg tror, jeg har fremsat det tre gange i de 7 år, jeg har været medlem af Tinget, og jeg er da glad for, at det fjerde gang er ministeren, der kommer med det. Det er helt fint. Jeg synes, at hans forslag er utilfredstillende, fordi det mangler en række tekniske afpudsninger, men det kan vi vel kigge på i udvalget.

Jeg har lidt svært ved at acceptere – men sådan ved jeg godt verden er – at dengang SF fremsatte de forslag, som nu regeringen fremsætter, blev de betegnet som erhvervsfjendtlige, skadelige og bureaukratiske.

Nu er det regelsanering og oprydning af vildskud. Men sådan kan sproget jo bøjes, og det værner man sig til, når man har været herinde nogle år.

Jeg vil gerne sige, at jeg varmt støtter Socialdemokratiets forslag om, at vi opdeler lovfor-slag nr. L 4 i dets egentlige bestanddele. Det er en værre gang bunkebryllup, og det var rart, hvis det kunne blive opdelt; det ville lette over-skueligheden.

SF deler fortsat ikke regeringens tyrkeretro på, at bare direktøren og folketingsmedlemmet får en skattelettelse på 2.700 kr., så kræver kassedamen mindre i løn. Den går ikke. Regeringens forslag om at lette 6 pct.-skatten betyder nemlig lige præcis, at den lavtlønnede, som ikke betaler 6 pct.-skat, ikke får så meget som en krone ud af det. Nu har jeg lovet, jeg ikke ville gentage debatten fra valgkampen, men jeg synes, det er nødvendigt lige at understrege, at forudsætningen for at betale 6 pct.-skat er altså, at man ikke er lavtlønnet.

SF støtter lettelsen i a-kassekontingentet. Det er godt nok, og vi håber da også, at man tager sig sammen til at samle de mange penge op, som ligger i svindelen omkring fradraget af a-kassekontingentet. Jeg håber, at det lykkes at få gennemført den automatiske indberetning af det. Fagbevægelsen har for længst indført de edb-systemer, der skal til, så hvorfor man ikke for længst har bukket sig ned og samlet penge-ne op, har jeg svært ved at forstå.

SF er altså imod lempelsen af 6 pct.-skatten, men vi kan støtte skærpelsen af reglerne om beskatning ved ophævelse af pensionsordninger, og selv om forslaget denne gang er bedre end sidst – jeg tænker på overgangsordningsproblemerne, som vi tidligere har peget på – er jeg ikke sikker på, at det er endeligt løst, men det ser vi på under udvalgsarbejdet.

SF er modstander af, at virksomhedsskatten nedsættes, og vi må påpege, at ministeren i 1991 får et væsentligt lavere skatteprovenu hjem af virksomhedernes skat, fordi han har rendt rundt og lovet skattelettelser, og det betyder naturligvis, at virksomhederne i 1990 opgiver mindre med alle mulige lovlige og ikke lovlige metoder, end de ellers ville have gjort, for det gælder naturligvis om at få pengene beskattet i 1991, hvor beskatningen kun er 38 pct., frem for at få dem beskattet i 1990, hvor skatten er 50 pct. Der er 12 pct. tjent ved at lave legale og ikkelegale manipulationer med regnskabet, og det må ministeren finde sig i. Sådan er erhvervslivet, og sådan gør man selvfølgelig. Så at love skattelettelser nu betyder allerede straks et mindreprovenu.

Der er, som jeg tidligere har sagt, behov for, at vi i tilnærmelsen til EF's indre marked forøger – ikke formindsker – virksomhedernes skattebyrde. Jeg tænker ikke bare på den regulære skattebyrde, men også på byrden af soci-

[Jens Thoft]

ale bidrag. Det er jo virkeligheden, at halvdelen af alle danske selskaber betaler under 100 kr. i skat! Det finder man ikke andre steder i EF, fordi de i det mindste kommer til at betale sociale bidrag i ret stor og betydelig mængde.

Der er altså behov for en helt anden vej end den, regeringen går, og der er især behov for, at de lavtlønnede lønmodtageres skat mindskes. Det er her, vi adskiller os mest fundamentalt fra det øvrige EF-område.

SF er tilhænger af at fjerne udlandslempelsen, men henviser til vores eget forslag, som i teknisk henseende er bedre end regeringens, ligesom overgangsreglerne er bedre end regeringens. Hvis regeringen fastholder retten til sambeskatning med underskudsfradrag, vil man opleve det, at hvert andet år er der overskud, og hvert andet år er der underskud.

Overskuddet skal ikke beskattes i Danmark, og underskuddet er fradragsberettiget. Og så tossegod må man altså ikke være, hr. minister.

Vi er også begejstret over, at regeringen nu foreslår, at anden verdenskrig skal ophøre for erhvervslivet, sådan som det sker med fjernelser af varelager nedskrivningerne. Også her henviser jeg til vores eget forslag, som i saglig og teknisk henseende er langt bedre.

Uanset hvad ministeren siger, må ministeren medgive mig, at det er helt urimeligt, at en lang række branchegrupper medtager igangværende arbejder, mens advokater og revisorer f.eks. ikke skal gøre det. Hvorfor skal de dog ikke det, og var det ikke rimeligt at sikre, at der var ensartede regler over hele linjen? Det sikrer SF's forslag, derfor siger jeg, at det er væsentlig bedre.

SF støtter også, at man fjerner indekseringen, men savner en begrundelse for, at førsteårsafskrivningerne nu skal forhøjes.

Endelig ser vi ingen grund til, at fattigfolk, som selv ruller cigaretter, skal til at betale ekstra. Det er i øvrigt også i relation til EF's indre marked den forkerte vej at gå.

SF er, som det fremgår af det af os fremsatte forslag, vi også behandler her, tilhænger af, at der indføres en beskatning af options, futures, terminkontrakter osv., og selv om regeringens forslag denne gang ikke er lige så dyrt som sidste gang – det vil jeg gerne erkende – så mener jeg, at SF's forslag også i teknisk henseende er langt bedre og langt mere effektivt lukker for den type spekulationer i kænguruobligationer,

og hvad det ellers hedder, som vi har set. Fastholder man tabsfradraget ved valutaspekulationer, koster det altså dyrt, for det er sikkert, at hver gang der har været tab, skal det nok ende på selvangivelsen, mens jeg ikke er sikker på, at alle pengene ender på selvangivelsen, hver gang der har været gevinst. Det vil koste penge, hvis man ikke fjerner den mulighed.

Endelig er der beskatningsreglerne ved konkurs og akkord, som i årevis har trængt til en opstramning. Jeg tror, at jeg i de sidste tre år med halve års mellemrum har spurgt skatteministeren, hvornår han kom med forslaget, og nu er det så endelig kommet på bordet. Det synes jeg er godt, men Konkurs- og Akkordudvalgets betænkning havde en række bedre modeller til at løse problemerne med end dem, regeringen har valgt, og det må vi se på i udvalget. Især er jeg lidt forbandet over, at koncernforbundne selskaber fortsat kan trække underskuddet fra mere end én gang, og at handel med underskudsselskaber ikke stoppes. Det var to af de områder, som jeg synes var helt oplagte, når man nu var i gang, men vi kan måske fremsætte ændringsforslag herom til andenbehandlingen.

SF er modstander af lempelsen i beskatning af aktieudbytter, og i forvejen viser det sig jo, at der ikke er nogen som helst kontrol med, om skatteyderne f.eks. beregner skattegodtgørelse for aktieudbytter fra udenlandske investeringer. Mig bekendt vil man, hvis man tager et check, konstatere, at stort set alle skatteydere beregner de 25 pct., og det er ikke korrekt. Har man investeret i udenlandske selskaber, får man ikke skattegodtgørelse, men der er bare ingen, der kontrollerer det. Også dér smutter der rimelig store summer uden om statskassen, fordi ministeren ikke sikrer den nødvendige kontrol.

SF støtter udvidelsen af hovedaktionærbebet, men også her har vi peget på en række problemer tidligere, og det vil vi fortsætte med at grave i i udvalget. Der er behov for en egentlig beskatning af alle typer avancer. Jo større spændvidde der er mellem almindelig kapitalindkomstbeskatning og selskabsskat, jo større råderum er der også for spekulationer, og hvis ikke det råderum indskrænkes, vil vi se stribevis af spekulationer på området. Dette var ikke, vil jeg gerne understrege, en opfordring til at nedsætte beskatningen af kapitalindkomster, det var en opfordring til ikke at nedsætte skatten for aktieinvesteringerne.

[Jens Thoft]

Så er der forslaget til en takstreform for daginstitutioner, det kan SF støtte. Og endelig er der nedsættelsen af punktafgifter for grænsehandelen; det ved jeg ikke rigtigt hvad jeg skal sige til. SF har jo som det eneste parti gang på gang peget på, at vi ikke kunne opretholde disse afgifter, hvis vi sagde ja til f.eks. EF-pakken. Regeringen benægtede dengang, at det forholdt sig sådan, og sådan er det jo gået så tit, at regeringen har benægtet fakta og SF efterfølgende har måttet konstatere, at det var os, der fik ret. Det fik vi også denne gang, men af sundhedsmæssige årsager kan jeg altså ikke se det fornuftige i at gøre bajeer billigere, selv om det uden tvivl er noget, der har stor folkelig tiltrækningskraft. Men hvorfor i himlens navn skal bajeerne gøres billigere? Jeg forstår det ikke.

Endelig er der indskrænkningen af kredittiden for tobaksafgifterne, og det er helt fint. Jeg synes, det er meget godt i tråd med SF's forslag om, at man heller ikke skal kunne afskrive på banderolerne, og det synes jeg ministeren skal se på i forbindelse med udvalgsarbejdet. Nu mangler vi, at regeringen kommer til den erkendelse, at en sådan foræring er der ingen grund til at give Tobakskompagniet.

SF er også positiv over for nedtrapningen af erhvervslivets modregning af energiafgifter i momsgrundlaget. Vores begrundelse, vil jeg gerne understrege, baserer sig på miljømæssige hensyn, og jeg er derfor ikke sikker på, at man tager fat det helt rigtige sted, når man tager fat på dieselaftgiften. Vi har selv peget på, at man passende kunne starte med detailhandelens energiafgifter, det tror jeg var bedre at tage fat på også miljømæssigt, og endelig mener jeg, at man vedrørende dieselaftgiften groft overvurderer de fordele, DSB har.

Om provenuskønnen, som ministeren traditionelt altid har en stor debat med Socialdemokratiet om, vil jeg gerne sige, at jeg meget langt hen ad vejen er enig med Socialdemokratiet: Regeringen tager fejl! Når man fjerner en række af erhvervslivets fiduser, må man ikke bare tro, at erhvervslivet vil betale skatten. Sådan har det da aldrig været, og hvorfor skulle det blive sådan i 1991? Tror man, at erhvervslivet bare kapitulerer og siger: »Det er så i orden, vi udskriver en check«? Nej, man går naturligvis i gang med at finde nye fiduser, legale eller ikke legale.

En af de mest oplagte fiduser, når man fjerner varelager-nedskrivningerne, er, at man blot tæller varelageret op til at være 30 pct. lavere. Så er man kommet lige vidt, og det vil sige, at det tager temmelig mange år, før et sådant forslag kaster penge af sig. Ministeren må derfor ikke regne med, at der er dækning for tingene det første år, for jeg kan betro ministeren, at erhvervslivet kapitulerer ikke, fordi man strammer reglerne. Jeg synes, det er rigtigt at gøre det, men man må ikke tro, at erhvervslivet bare kapitulerer.

Jeg tror også, at regeringen undervurderer en række af de administrative konsekvenser. Når regeringen tror, at man ved at fjerne varelager-nedskrivninger kan spare folk, så passer det jo ikke, tværtimod, for så finder erhvervslivet andre og mere komplicerede skattefiduser for at slippe for at betale skatten, og det betyder mere kontrol, hvis man ikke bare skal lade det smutte igennem.

Til sidst vil jeg sige, at SF gang på gang har efterlyst en klar strategi fra regeringen med hensyn til, hvordan vi skal bevare vores afgifter i relation til det indre marked, og hver gang siger regeringen, at det nok skal gå. Men vi har ingen strategi; tingene dalrer bare derudad, og nu starter man så med at lempe lidt hist og lempe lidt her.

Jeg savner også en klar strategi med hensyn til, hvordan regeringen agter at tilnærme sig beskatningssystemet i EF. Det betyder, at virksomhederne skal betale mere og personskatterne skal være mindre. Hvordan når vi frem til en løsning, som kunne gøre vores skattesystem mere EF-robust? Heller ikke her er der nogen strategi, og ingen i regeringen har tilsyneladende gjort sig tanker om det.

Og for at det ikke skal være løgn, så har skatteministeren for kort tid siden nedsat et udvalg, som skal se på fjernelsen af grundskatterne. Den skat, der er mest robust i EF-sammenhæng, er ministeren i gang med at fjerne. Han har i hvert fald nedsat et udvalg, der skal se på, hvordan man slipper af med den. Altså: Hvor dum kan man være? Jeg synes, at hvis ikke regeringen vil stå op og sige, at den agter at gøre kål på vores velfærdsstat, bør den give en række svar på, hvordan vi løser disse problemer i relation til EF – det må da være regeringens ansvar – i stedet for bare at benægte, at der er problemer. Hvordan løser vi problemerne med vores

[Jens Thoft]

afgifter? Hvordan tilnærmer vi erhvervslivets beskatning til den øvrige del af EF? Og hvordan tilnærmer vi beskatningen for så vidt angår personskatterne, hvor det især er galt med de lavestlønnede? Regeringen må da have gjort sig nogle tanker herom.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne begynde med at takke hr. Jens Thoft, fordi han så grundigt kommenterede Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag.

Så vil jeg gerne sige til hr. Jens Thoft, at i dette hus kan man også høre, hvad der bliver sagt her i salen, f.eks. i sit sekretariat, hvis man har nogle ting, man skal ordne. Så en del af hr. Jens Thofts tale hørte jeg dér, og en del her i salen.

Jeg har nogle kommentarer til hr. Jens Thoft. Det drejer sig om punkt 8 i vores forslag om at fjerne arveafgiften på 12 pct. for testamentariske gaver til almennyttige organisationer. Hr. Jens Thoft sagde, at det vedrørte de kirkelige organisationer. Det er rigtigt, at det ville være til gavn for de kirkelige organisationer – men med hvor meget, hr. Jens Thoft? Ifølge de beregninger, vi har foretaget, koster dette forslag 35 mio. kr. Deraf vil de kirkelige organisationer få 8 mio. kr., mens de øvrige 27 mio. kr. for en meget stor del vil tilfalde de sygdomsbekæmpende organisationer. Jeg kan oplyse hr. Jens Thoft om, at Kræftens Bekæmpelse modtager testamentariske gaver på ca. 100 mio. kr. om året, så staten får altså 12 mio. kr. ud af denne organisation. Endvidere kunne jeg remse Gigtforeningen, Scleroseforeningen osv. op. Det er vel ikke rimeligt at sige, at det er de kirkelige organisationer alene, det handler om, når det for deres vedkommende kun drejer sig om 8 mio. kr. ud af 35 mio. kr. Det har faktisk et rimelig bredt sigte. Dette ville jeg bare sige til hr. Jens Thofts oplysning, da han åbenbart er mangelfuldt orienteret.

Så gjorde hr. Jens Thoft meget ud af, at Kristeligt Folkeparti under punkt 4 i forslaget ikke præcist havde formuleret, hvordan dette reelle skatteloft skulle udformes. Hr. Jens Thoft har åbenbart ikke læst vores bemærkninger, hvor vi gør opmærksom på, at der kommer en rapport, og vores indstilling er, at når vi har en regering, der har masser af embedsmænd til sin rådighed, tillader vi os som et lille parti med 4 folketingsmedlemmer at trække på regeringens

kompetence. Men hvis det er sådan, at SF har overskud af mandskab, vil vi da gerne lade SF hjælpe med at udarbejde de praktiske ting en anden gang. Skulle der ligge et tilsagn i det, hr. Jens Thoft sagde, så takker jeg for det.

Ole Donner (FP):

Regeringen har i dag fremsat en lang række skattelovforslag, og såfremt regeringen ønsker at få dem sat under afstemning som en samlet pakke, kan jeg som ordfører for Fremskridtspartiet meddele, at Fremskridtspartiet vil stemme imod.

I bemærkningerne til lovforslag nr. L 4 har regeringen fremsat en række kommentarer til lovforslagets enkelte elementer, ligesom man har lavet en økonomisk oversigt over, hvilke skattelettelser der vil blive givet, nemlig ca. 8 mia. kr. Man har også lavet en oversigt over finansieringselementerne til dækning af de 8 mia. kr.

Fremskridtspartiet tror ikke rigtig på de tal, der fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 4, og vi er helt uenige med regeringen i dens måde at finansiere de nævnte skattelettelser på. Vi mener, at en finansiering skal ske alene ved offentlige besparelser og ikke ved, at man laver nogle flere indviklede regler i de eksisterende skattelove.

Fremskridtspartiet har gang på gang i mange år fra denne talerstol opfordret til, at man i stedet for alle disse indviklede regler alene forhøje den skattefri bundgrænse, og det må efterhånden stå klart for enhver, at det er den enkleste måde at give skattelettelser på. Det vil medføre, at også de lavtlønnede får en skattelettelse, hvorimod regeringens forslag favoriserer de højere indtægter.

Fremskridtspartiet kan ikke støtte regeringens forslag om ændring af 6 pct.-skatten. Vi mener selvfølgelig, at der bør gives skattelettelser, men det bør først og fremmest ske ved, at man forhøjer den skattefri bundgrænse. Herved får alle den samme lettelse. Regeringens forslag betyder, at folk med lave indtægter ikke får nogen skattelettelse, og folk med meget høje indtægter får store skattelettelser. Derfor burde man starte med en forhøjelse af den skattefri bundgrænse.

Hvis regeringen ikke vil være med til det, er Fremskridtspartiet positiv over for at give større bloktilskud til kommunerne på betingelse af,

[Ole Donner]

at de bliver anvendt til at nedsætte den kommunale skatteprocent. Hvis regeringen heller ikke vil være med til det forslag, vil vi foreslå, at man begynder med 22 pct.-skatten i stedet for 6 pct.-skatten, fordi det er vores grundlæggende holdning, at alle bør have den samme lettelse.

Fremskridtspartiet kan altså ikke støtte regeringens forslag om 6 pct.-skatten, hvis forslaget kommer til afstemning som en pakkeløsning, men der skal ikke herske tvivl om, at såfremt regeringen fremsætter forslag om 6 pct.-skatten separat og ministeren laver den som enkeltforslag, vil Fremskridtspartiet støtte forslaget, fordi det er vores politik altid at stemme for skatteletterelser.

Regeringens forslag om ændringer vedrørende forsikringsordninger og kapitalpensionsordninger er ikke blevet omtalt ret meget heroppefra i dag. Fremskridtspartiet kan ikke støtte forslaget i den foreliggende form, for det første fordi vi mener, det er urimeligt, at man pludselig griber ind i de opsparingsordninger, som befolkningen har lavet i god tro, og for det andet fordi vi mener, at der er store konkurrenceforvridende elementer i forholdet mellem pensionskasser og livsforsikringselskaber, som bør afklares nærmere under udvalgsarbejdet.

Regeringens forslag om at ændre virksomhedsbeskatningen fra 50 pct. til 38 pct. kan vi godt være med til. Det har ikke den helt store betydning, fordi der er tale om en acontoskat, men vi er positive over for det forslag. En eventuel nedsættelse af selskabsskatten fra 40 pct. til 38 pct. kan Fremskridtspartiet ligeledes støtte.

I lovforslag nr. L 5 foreslår regeringen, at olieafgiftsloven ændres, så afgiftsgodtgørelsen nedsættes med 80 øre pr. liter olie, der anvendes som drivmiddel i registrerede motorkøretøjer. Fremskridtspartiet må vende sig imod en sådan ændring af afgiftsloven, idet det medfører en urimelig belastning specielt af eksport erhvervene, som i forvejen er hårdt ramt, og regeringen indrømmer også i bemærkningerne, at det vil medføre et stort administrativt merarbejde.

Der nævnes videre i forslagene omlægning af røgtobakafgiften. Også en sådan afgift er Fremskridtspartiet imod, fordi vi principielt er imod nye afgifter, og vi kan ikke hidse os op over, at folk, der sidder og ruller cigareter derhjemme, tjener en smule på det. Her bør regeringen også være opmærksom på det tidsrum, det kan kom-

me til at dreje sig om, når man tænker på EF's indre marked.

Hvis man gennemfører lovforslag nr. L 6, der bl.a. omhandler finansielle kontrakter, vil man tilføre skattelovgivningen nye, meget indviklede regler for beregning af skatten, der omhandler køb og salg af kontrakter, herunder options og futures. Det vil efter regeringens forslag være overordentlig vanskeligt at opgøre gevinst og tab på disse kontrakter, og Fremskridtspartiet mener, at man i stedet burde forsøge at lave enklere regler, sådan at der kunne ske en yderligere handel med disse ting på Københavns Fondsbørs. Hvis man absolut vil have en skatteindtægt på disse handler, kunne man pålægge en afgift på omsætningen – på 1–2 promille af bruttoomsætningen. Det ville være enkelt at kontrollere, og det vil give et godt provenu.

Lovforslag nr. L 7, forslaget til konkursskatte-loven, er Fremskridtspartiet positiv over for, men der er teknisk en del indviklede spørgsmål, som vi vil søge belyst gennem udvalgsarbejdet, men vi er positive.

Hvad angår lovforslag nr. L 8, er vi indforstået med, at det kan være formålstjenligt, at der foretages visse ændringer i de nævnte love, men også her vil vi forsøge gennem udvalgsarbejdet at få visse ting belyst. Vi mener, det vil være hensigtsmæssigt at se på reglerne om gældssanering og få en opklaring af, hvor mange procent af gælden der betales af dem, der får bevilget en gældssanering. Vi tror, en sådan undersøgelse vil blotlægge, at der betales langt mindre, end det var hensigten, da loven blev vedtaget her i Tinget.

Lovforslag nr. L 9, der omhandler ophævelse af dobbeltbeskatning af aktieudbytte, trænger sikkert til nogle justeringer, og Fremskridtspartiet vil medvirke hertil.

Gennemførelse af regeringens lovforslag nr. L 10 om ændringer af lov om beskatning af fortjeneste ved afståelse af aktier m.v. vil bevirke, at de kommunale ligningsmyndigheder får et stort merarbejde, når man nedsætter den procentvise grænse for, hvornår man er hovedaktionær. Det er et forslag, som giver en urimelig stor administration, uden at der rigtig kommer noget ud af det. Derfor kan Fremskridtspartiet ikke støtte dette forslag.

Hvad angår lovforslag nr. L 11, lov om ændring af lov om børnefamilieydelse, kan jeg sige, at Fremskridtspartiet principielt er imod, at

[Ole Donner]

man først opkræver skat hos borgerne og derefter giver den tilbage igen i form af tilskud – i dette tilfælde i form af en børnecheck. Vi så meget hellere, at børnefamilierne blev tilgodeset med et forhøjet bundfradrag af en eller anden størrelse. Det ville være let at administrere, og i modsætning til de fleste andre partier her i salen har Fremskridtspartiet tiltro til, at borgerne selv kan administrere deres egne penge.

Hvis Fremskridtspartiet skal gå ind i en forhandling om en forhøjelse af børnechecken, vil vi drøfte, om det ville være rimeligt, at der bliver sat en eller anden grænse for, hvem der modtager disse børnecheck. Det er måske ikke helt rigtigt, at millionærfruerne i forstadskommunerne får den samme størrelse børnecheck som den berømte kassedame.

Lovforslag nr. L 12, der omhandler forskning og udvikling, er vi positive over for. Vi lægger i Fremskridtspartiet megen vægt på, at der forskes og udvikles i erhvervslivet, men vi vil lade udvalgsarbejdet afklare, om den løsning, der er skitseret i lovforslaget, er den helt rigtige; men vi er positive over for forslaget.

Lovforslag nr. L 25, fremsat af SF, om ændring af selskabsskatteloven og fondsbeskatningsloven kan Fremskridtspartiet ikke støtte. Vi mener tværtimod, at der er endnu mere brug for at opretholde den gældende ordning, så de virksomheder, der driver forretning i udlandet og derigennem er med til at oparbejde indkomster – typisk valutaindkomster – til Danmark bliver lidt lempeligere beskattet også af deres indkomst her i Danmark.

Lovforslag nr. L 27, fremsat af SF, vedrørende beskatning af kursgevinst på fordringer og gæld i fremmed valuta kan Fremskridtspartiet af flere grunde ikke støtte.

For det første mener vi ikke, det er tidspunktet at indføre flere skatteobjekter på, og for det andet mener vi ikke, der vil komme et rimeligt provenu ud af det, fordi det jo traditionelt er sådan, at når der handles med disse ting, opstår der gevinster og tab, og i reglen er tabene større end gevinsterne. Derfor må jeg meddele, at vi ikke kan støtte dette lovforslag.

SF's forslag nr. L 28 til lov om ændring af lov om skattemæssig opgørelse af varelager kan Fremskridtspartiet heller ikke støtte. Vi mener, det er et dårligt forslag. Vi mener, at den udvikling, der er i dag inden for erhvervslivet, tit medfører, at virksomheder har store tab på de-

res varelager, f. eks. fordi moden skifter hurtigt, eller på grund af nye strengere miljølove. Vi mener derfor, det er mere nødvendigt nu end nogen sinde før, at der er mulighed for at afskrive på varelagerne. Da reglen blev indført for mange år siden, var inflationssamfundet medvirkende til, at varelageret blev mere og mere værd. Men som tiderne er i dag, er det ikke hensigtsmæssigt at afskaffe disse regler. Derfor stemmer Fremskridtspartiet imod dette lovforslag.

Fremskridtspartiet vil meget gerne være med til at lave reelle skattelettelser, og derfor foreslår vi, at bundgrænsen hæves. Det er absolut den enkleste form; det er let at administrere, og det giver alle en skattelettelse, både kassedamen og ministeren.

Fremskridtspartiet mener, at overenskomstforhandlingerne her i foråret vil blive meget lette at gennemføre, hvis et flertal her i dette Ting forhøjer den skattefrie bundgrænse. En forhøjelse af bundgrænsen til f.eks. 50.000 kr. vil medføre, at lønarbejderne får en lønforøgelse på 1.000 kr. pr. måned, og denne lønforøgelse ville blive ens for alle, uanset om man er jord- og betonarbejder, eller om man er ingeniør. Det vil virkelig være et forslag, som tilgodeser de lavestlønnede. De ville for en gangs skyld få den samme lønfremgang som de højtlønnede, der jo traditionelt får mange gange større lønforhøjelse end de lavestlønnede ved overenskomsterne.

En forhøjelse af den skattefrie bundgrænse vil samtidig medføre lavere udgifter for virksomhederne, og det vil derfor være med til at holde omkostningerne i ro og forbedre konkurrencevilkårene for virksomhederne. Fremskridtspartiet mener, at en sådan forhøjelse af den skattefrie bundgrænse skal finansieres ved offentlige besparelser. Folketinget bliver nødt til på et eller andet tidspunkt at acceptere, at der skal ske væsentlige besparelser på det svulmende offentlige budget, hvis vi skal klare os i konkurrencen med udlandet.

Forslagene B 2 og B 4 vil blive kommenteret på Fremskridtspartiets vegne af fru Kirsten Jacobsen.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Der er blevet bedt om korte bemærkninger, og de vil blive givet, når partiets anden ordfører har haft ordet.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg skal på Fremskridtspartiets vegne knytte et par bemærkninger til de to beslutningsforslag nr. B 2 fra CD og B 4 fra Kristeligt Folkeparti.

Beslutningsforslag nr. B 2 er jo en gammel kending. Det har ændret sig lidt undervejs, og efter CD's hede forlovelse med hr. Svend Auken her i efteråret har man nu også fået lejerne med. Det skal jeg lade være med at kommentere. Jeg skal også lade være med at stille alle de morsomme spørgsmål til CD om, hvordan man skal behandle lejere med indvendig vedligeholdelseskonto og lignende. Men jeg skal kun konstatere – og det kan jeg altså ikke lade være med at gøre – at lejelovene i forvejen er noget af det mest bureaukratiske og uoverskuelige, vi har, og jeg synes ikke, der er nogen grund til også at føre deres bestemmelser over i skattelovene.

Når det er sagt, vil jeg også gerne sige, at både CD's forslag og Kristeligt Folkepartis forslag naturligvis er fremsat ud fra et seriøst ønske om at gøre noget for boligejerne, og det har Fremskridtspartiet al mulig forståelse for. Vi har masser af gange taget initiativet på dette område både sammen med Kristeligt Folkeparti og CD og alene, og det vil vi også fortsat gøre.

CD foreslår et fradrag på 15.000 kr. pr. bolig, Kristeligt Folkeparti lidt mere, nemlig 20.000 kr. pr. bolig. Den måde, man foreslår det gennemført på, er, at der skal kunne gives fradrag for dokumenterede vedligeholdelsesudgifter. Det synes jeg imidlertid er en dårlig løsning. Det er uadministrerbart, og i hvert fald hvis det bliver brugt fuldt ud, er det ukristelig dyrt, hr. Kofod-Svendsen.

Jeg synes, vi skal lægge alt dette her til side, for alle vores forskellige forslag hjælper ikke boligejerne et hak, og så sætte os sammen med det formål at forene kræfterne. Vi har alle sammen nogle forkromede ønsker og ideer, men hvis vi vil hjælpe boligejerne, må vi lægge vores egoistiske tilbøjeligheder og vores kæpheste hen i et skab. Så kan det være, at boligejerne for en gangs skyld kunne få lidt gavn af det, vi står og diskuterer, for det er trods alt det, der er meningen, og det er også sådan, Fremskridtspartiet opfatter initiativet både fra CD og Kristeligt Folkeparti, selv om vi knytter et par morsomme bemærkninger til det. Der kan måske også fra de to partiers side knyttes morsomme bemærkninger til Fremskridtspartiets forslag om at op-

regulere standardfradraget. Det foreslår vi, fordi vi synes, det er lettere at have med at gøre. Jeg ved, man kan indvende det imod det, at det hjælper alle, osv. Men lad os da sætte os sammen og prøve at finde ud af, om vi ikke kan lave nogle permante regler for boligejerne. De har faktisk hårdt brug for det.

Endelig vil jeg sige til regeringen, at jeg synes, dens passivitet på dette område efterhånden er legendarisk. Det ville være til stor hjælp, hvis regeringen ville bruge tiden til at begynde at tænke tanker, og hvis den ville tage det som en positiv håndsrækning, at der er nogle partier her i Folketinget, som, hvis vi strækker os lidt vidt alle sammen, måske kunne finde et fælles grundlag, således at boligejerne kunne synes, at den regering, som altså har drevet åger på dem i 8 år, nu er på vej til at gøre en lille smule af alt det skidt, som man har kastet ned over hovedet på dem, godt igen. Derved ville vi opnå noget, men jeg tror ikke, vi opnår noget ved, at vi alle sammen kommer med alle vores forkromede løsninger.

Fremskridtspartiet har også ønsket at deltage i debatten og har anmeldt en forespørgsel til skatteministeren og til boligministeren til på tirsdag. Der kan vi igen stå og diskutere alle vores forskellige forslag, men medmindre der kommer et dagsordensforslag ud af det, som kan samle et flertal, får boligejerne heller ikke noget ud af det.

Derfor vil jeg opfordre både regeringen og de partier, der mener, at de vil hjælpe boligejerne med langsigtede løsninger, til at tænke sig om inden på tirsdag og se, om ikke de kan strikke noget sammen, i hvert fald så meget, at vi kan sige til boligejerne: Nu har vi i det mindste taget frakken af og sat os ned i en stol med det formål at finde frem til nogle regler, som betyder, at vi ikke skal lave flere kriseløsninger før sommerferien. Det har et flertal i Boligudvalget også fortalt regeringen at vi ikke vil.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne først gøre en bemærkning til hr. Ole Donner, som antydede den mulighed, at børnechecken skulle have forskellig størrelse, afhængigt af, om det var en velhavende i København omegn eller en kassedame.

I den forbindelse vil jeg gerne stille et spørgsmål til hr. Ole Donner. Når hr. Ole Donner er af

[Kofod-Svendsen]

den opfattelse, at en velhavende i Københavns omegn f.eks. skulle have et halvt fradrag for sine renteudgifter, medens kassedamen skulle have fuldt fradrag, er det så ikke inde i den samme tankegang at sige, at det for de virkelig velhavende kun skulle være f.eks. 10 eller 20 pct.? Det er jeg interesseret i at høre hr. Ole Donner kommentarer til, for det må principielt være det samme som det, hr. Ole Donner argumenterede med over for børnechecken, der jo, som bl.a. hr. Lykkesoft flere gange har sagt, og som Socialdemokratiet også har været inde på i dag, svarer til et fradrag i skat.

Derudover var hr. Ole Donner inde på, at den skattefri bundgrænse burde forhøjes til 50.000 kr. I den anledning vil jeg gerne spørge, hvad det i grunden koster, og hvilke offentlige besparelser Fremskridtspartiet vil foreslå i den anledning. Det er jo så flot at tale om offentlige besparelser, men hvilket milliardbeløb er der behov for, og hvor vil hr. Ole Donner konkret sætte ind med de offentlige besparelser, så det bliver konkret og ikke bare almindelig snak fra denne talerstol?

Dernæst vil jeg til fru Kirsten Jacobsen sige, at vi er meget fordomsfri med hensyn til udformningen af en fradragsmulighed. Det skal selvfølgelig ikke være voldsomt dyrt. Vi satser nemlig på, at det har en beskæftigelsesfremmende virkning, at vi får det sorte arbejde frem i lyset, så staten får øgede skatteindtægter, får færre udgifter til dagpenge og kontanthjælp og får øgede momsindtægter. Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt man skulle vælge en momsmodel, en fradragsmodel eller en tredje model, er vi utrolig fleksible og åbne.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Det er en kort bemærkning til hr. Ole Donner. Jeg er lidt ked af, at hr. Ole Donner ikke har nået at læse bemærkningerne til SF's forslag om afskaffelse af varelager nedskrivninger. For havde hr. Ole Donner læst vores bemærkninger, ville han have set, at der jo ikke er problemer for så vidt angår ukurante modeller og tab på varelager. Hvis en erhvervsvirksomhed har indkøbt en kollektion, som er forældet, fordi moden er skiftet, kan den optælles til en meget lav realisationspris. Det er helt i overensstemmelse med de regler, der findes i dag. Derudover kommer så en 30 pct.-nedskrivning.

Men hvad skulle være formålet med det, hr. Ole Donner? Og dér må jeg i øvrigt konstatere, at jeg vist for en gangs skyld er enig med regeringen. Det er i hvert fald sådan, jeg har forstået regeringen har skrevet SF's forslag af.

Så er der udlandslempelsen. Hvad den angår, synes jeg, hr. Ole Donner ikke helt har forstået, at udlandslempelsen i begyndelsen af 1980'erne blev et modefænomen. Reglerne havde længe været uden for, hvad skal vi sige, specialisternes opmærksomhed, og det var forholdsvis få, der anvendte dem, men pludselig gik det op for folk, hvor fordelagtig udlandslempelsen var, og man gik målbevidst i gang med at flytte dele af produktionen til udlandet med det formål at kunne udnytte udlandslempelsen. Andre steder skaffede man sig postbokselskaber – og ikke altid lige lovligt – med det formål at spare skat. Staten mister skatteprovenu, og vi mister arbejdspladser. Hvorfor skal vi give tilskud til at eksportere arbejdspladser til udlandet? Det synes jeg hr. Ole Donner mangler at forklare os, for det er altså virkningen af udlandslempelsen, og dér har jeg også forstået at jeg helt undtagelsesvis er enig med skatteministeren. Sådan har han da skrevet SF's forslag af. Virkningen er jo den, at udlandslempelsen virker som et eksporttilskud af arbejdspladser til udlandet, og det er da ikke hensigtsmæssigt.

Nu kan jeg se, at formanden ikke tillader mig flere kommentarer.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne sige til hr. Kofod-Svendsen og til fru Bente Juncker, at en anden grund til, at Fremskridtspartiet ikke synes, fradragsmodellen er så god, er, at den efter både vores og de sagkyndiges opfattelse hjælper de forkerte mennesker. Man skal jo have dokumenteret vedligeholdelsesudgifter, og i de første 8-10 år, man ejer et hus, eller man har en nybygget lejlighed, hvis man nu endelig skal tage dem med, er der de lavest mulige vedligeholdelsesudgifter, og det er faktisk den gruppe mennesker, som er mest i økonomisk nød, der får mindst hjælp, hvorimod når man har siddet i sit hus i 10, 15 eller 20 år, er man ikke så dårligt stillet, men så har man gavn af fradraget.

Derfor ser jeg det mere som et beskæftigelsesmæssigt forslag, og det kan der da også være

[Kirsten Jacobsen]

meget god grund til, men så skal man ikke sælge det som en hjælp til boligejerne. Men der er jo også mange andre dele. Når jeg sagde, det bliver ukristelig dyrt, så er det, fordi jeg faktisk ikke regner med, at vi har ubegrænsede midler til rådighed for den sektor. Der er også lejeværdien – der er jo pensionister, som har overskud af egen bolig – og der er masser af andre områder, som vi også bør se på og ikke koncentrere hele provenuet bare på dette område, og da slet ikke, hvis det oven i købet rammer forkert.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg vil gerne starte med hr. Kofod-Svendsen, som omtaler børnechecken. Der vil jeg henvise til, at jeg sagde helt præcist, at hvis vi skulle gå ind i de forhandlinger, ville vi drøfte, om det ville være rimeligt, at der blev sat en eller anden grænse, altså i forbindelse med det dér med millionærfruen. Men i modsætning til Kristeligt Folkeparti mener vi ikke, at hele diskussionen om børnechecken bør foregå i relation til sociallovgivningen, men til skattelovgivningen, og derfor mener vi, at det rigtige ville være en forhøjelse af bundfradraget for børnefamilierne.

Når hr. Kofod-Svendsen beder mig om i et svar både til ham og hr. Jens Thoft på 2 minutter at redegøre for Fremskridtspartiets besparelsesforslag for en forhøjelse af den skattefri bundgrænse, må jeg gøre opmærksom på, at det ikke er så let at klare på 2 minutter, men jeg kan da sige, at det nok ville koste omkring 30 mia. kr., og vi har jo gang på gang fremsat besparelsesforslag, der beviser, at hvis man har viljen, kunne man også gøre det. Men jeg skal ved lejlighed give hr. Kofod-Svendsen et notat om, hvor helt præcist vi vil spare disse penge.

Hr. Jens Thoft omtalte reglerne om afskrivning på varelagrene. I den anledning vil jeg tildele mig at citere Børsen fra tirsdag d. 17. januar, hvori Handelskammerets formand, Klaus Olsen, refereres for at udtale:

»Handelskammeret har omkring 20.000 medlemmer, hvoraf halvdelen er beskæftiget med im- og eksportvirksomhed. I en undersøgelse blandt vore medlemsvirksomheder har over 80 pct. af dem fremhævet, at nedskrivning af varelager er af afgørende betydning for deres virksomhed. Vi har ikke noget imod at betale skat, men det skal ske på baggrund af øget akti-

vitet og indtjening og ikke ved benspænd. Hovedskurken i regeringens forslag er det planlagte dødsstød mod varelagernedskrivningen, som Handelskammeret har beregnet til at belaste den danske handel med 1 mia. kr. i ekstraskat om året.«

Og så er min taletid desværre udløbet.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Min korte bemærkning er til fru Kirsten Jacobsen, som siger, at vedligeholdelsesfradraget rammer de forkerte.

Der er jo faktisk nogle, som, når de har etableret sig, ikke har råd til at købe et dyrt hus og derfor køber et ældre brugt, som trænger til nogen vedligeholdelse. Så den påstand, at det bare rammer forkert, synes jeg nok kræver nogen nuancering, for nu at blive i den tone, hvor jeg lægger op til, at så mange som muligt finder en eller anden løsning på tanken om at give mulighed for vedligeholdelsesfradrag. Jeg siger udtrykkelig »en eller anden løsning«, for vi har ikke lagt os fast på en bestemt model.

Men jeg vil gerne sige, at det at fremme beskæftigelsen lægger vi bestemt vægt på, og kan man hjælpe betrængte boligejere og arbejdsløse i samme lovgivning ved samme træk, så synes jeg faktisk, man har gjort det meget godt. Det er denne kobling af beskæftigelsesfremme og vedligeholdelse af boliger, som jeg synes er spændende.

Bente Juncker (CD):

Jeg vil gerne som en af de ordførere, der ikke var her ved begyndelsen, da hr. Jens Thoft indledte, sige undskyld. Men netop dagen i dag gør jo, at man måske var lidt optaget af det fjernsyn, som transmitterede direkte fra USA og fra Golfen. Men jeg vil gerne undskylde. Jeg synes selv, det er surt, når man står her og skal indlede behandlingen af en sag og der ikke er nogen til stede i salen.

Men over til vore hjemlige problemer. Regeringen har fremsat nogle forslag. De er ikke identiske med dem, der blev fremsat i oktober måned; de ligner noget det, som Socialdemokratiet kunne gå ind for.

Men Centrum-Demokraterne har stadig væk én stor anke mod disse forslag, og det er, at virksomhederne skal betale gildet for skattelettelserne. Det er virksomhederne, der skal betale

[Bente Juncker]

for de 2.700 kr. om måneden. Det er virksomhederne, der får pålagt lønomkostninger på ca. tre pct., som direktør Bent le Fèvre på Industrirådets vegne også har gjort opmærksom på. I CD er vi udmærket klar over, at selskabsskatten er sat ned, men vi forstår stadig væk ikke, at en borgerlig regering for at give minimale skattelettelser vil bebyrde industrien med de udgifter, som er foreslået – og så før nye overenskomster.

Ministeren siger godt nok, at vi skal have disse skattelettelser på de her 2.700 kr. om året, for så får vi nogle lempelige overenskomster. Så vil jeg gerne spørge ministeren: Hvor ved ministeren det fra? Hvor står det? Har man nogen udsgn fra fagbevægelsen om, at det vil gå sådan?

Vi må stadig væk sige til regeringen: Vi vil meget gerne være med til skattelettelser. Men så må finansieringen lægges om. Det kan ikke være rimeligt, at det er de erhverv, der skal tjene de mange dejlige penge hjem til Danmark, der skal betale den overdækning, der er nødvendig, for at vi får råd til at afskaffe eller løfte grænsen på de seks procents skat.

Men CD vil selvfølgelig gerne være med til skattelettelser, hvis vi kan finde finansieringen. Og det må så være regeringens opgave, for det er regeringen, der sidder med hele apparatet og kan finde ud af, hvordan vi finder disse finansieringsforslag.

Men CD vil meget gerne være med til nogle ting i denne her skattepakke. Og vi har en prioriteringsliste: Vi vil meget gerne være med til at lette afgifterne. Vi vil meget gerne være med til at sætte selskabsskatten ned. Og så vil jeg drage et nyt element ind i det: Vi vil meget gerne være med til at sætte amtsgrundskylden ned over en 5-årig periode. Vi vil meget gerne være med til at sætte afgifterne ned med mere end 1 mia. kr., hvis der er penge til det. Vi vil meget gerne være med til at sætte selskabsskatterne længere ned end med de 800 mio. kr., der foreløbig er afsat til det. Vi vil meget gerne være med til at reducere amtsgrundskylden over disse 5 år. Og det vil vi prioritere meget højt under de forhandlinger, vi skal have med regeringen.

Og hvis så der er penge, vil jeg sige til skatteministeren – for det er der nemlig ikke, hvis vi har ordnet disse ting – så vil vi meget gerne overveje yderligere nedsættelser på de tre områder, og derefter kan vi finde nogle penge til skattelettelser.

Det, det drejer sig om, når det gælder afgifterne, er jo, at vi skal harmonisere dem i forhold til EF. Hvorfor er regeringen ikke gået i spidsen? Ja, o.k., man taler om 1 mia. kr., men CD siger, at kan vi finde 2 mia. kr., vil vi gerne være med til det.

Hvad angår selskabsskatten, ved vi, at det er nødvendigt af konkurrencehensyn, at den bliver bragt yderligere ned. Kan vi finde nogle ekstra muligheder i det, nogle kalder fidusforslag, er vi villige til at nedsætte selskabsskatten til 36 eller 35, eller så pengene passer. Men det overordnede er, at finansieringen skal være i orden på disse områder, ellers kan vi ikke medvirke til det. Og finansieringen skal være i orden først på de områder, jeg har nævnt, før vi vil se på, om der i det hele taget er råd til skattelettelser.

Den konservative ordfører, hr. Aagaard, siger, at finansieringen er i orden. Jamen hvordan kan man stille sig herop og sige, at finansieringen er i orden? Den er ikke engang i orden for 1991. Man gør det lidt kunstigt for 1991, idet man tager Hypotekbanken med med 1,8, men man beregner altså også udlandslempelsen med på 0,7. Til trods for at der i bemærkningerne til lovforslaget helt tydeligt står, at forslaget får først statsfinansiel virkning fra finansåret 1992, har man på side 11 i oversigten bare regnet det med. Det kunne jeg godt tænke mig at få en forklaring på af ministeren her eller i udvalget. Der må være en logisk forklaring; ellers er det simpelt hen bare snyd.

I øvrigt kan jeg tilslutte mig Socialdemokratiets bemærkning om, at lovforslag nr. L 4 bør deles i 3-4 lovforslag, for det er helt uoverskueligt, specielt når vi skal til at tale om ændringsforslag osv., at finde ud af, hvad der hører til hvad.

Jeg vil herefter gå over til at kommentere nogle af de enkelte områder i lovforslaget.

Nedsættelse af a-kassekontingenter kan vi da godt være med til – det er da ikke nogen hellig ko for os – men så må vi bare bede om, at der bliver indberetningspligt på det. Og så mener jeg også, at pengene er hjemme. I det øjeblik man forlanger indberetningspligt med hensyn til a-kassekontingenter, mener jeg, at tingene stort set går lige op.

Hvad angår forslaget om forhøjelse af børnefamilieydelsen, er jeg meget enig i, at man kunne prøve at anvende pengene på en anden må-

[Bente Juncker]

de. Men når regeringen lægger vægt på, at familierne med børn fra 0 til 6 år skal have de ekstra penge, går vi da gerne med til det i CD, hvis man f. eks. kan finde ud af noget med omsorgsdage eller lignende.

Men vi er enige med Socialdemokratiet i, at vi må have en takstreform på daginstitutionsområdet. Vi må simpelt hen have sat loftet ned, for daginstitutionerne er utrolig dyre, og det er nu engang et af de redskaber, som børnefamilierne benytter sig af. Det kan ikke nytte noget at gå og tro, at børnene er derhjemme, når mor er på arbejde.

Når det gælder punktafgifterne, står der 1 mia. kr. Vi vil gerne, hvis der er penge til det, bruge lidt mere, fordi vi ser nødvendigheden i det, som jeg har sagt. Men hvilken varer har ministeren egentlig tænkt det skal være? Hvad skal det være? Skal det være øl og vin? Det får vi måske et svar på i udvalget.

Selskabsskatten har jeg været inde på. Vi vil meget gerne med de finansieringsforslag, som jeg om lidt vil give tilslutning til, prøve at opnå forståelse for, at vi meget gerne vil gå længere ned end 38 pct., og det gælder selvfølgelig også virksomhedsskatten, for de ting hænger sammen.

Jeg er meget imponeret af, at man vil ophæve 5/6-reglen i afskrivningsloven. Det kan vi give tilslutning til i CD; det vil være en utrolig forenkling for virksomhederne.

Hvad angår finansieringselementerne, er jeg altså nødt til at sige, at jeg ikke synes, ministeren heller i dette lovforslag som i det, der blev fremsat i oktober måned, bruger det beløb på finansloven, som står vedrørende dobbeltbeskatning af aktier. Jeg synes, det er for dårligt, men jeg forstår det da godt, fordi ministeren regner med at få et forlig med Socialdemokratiet på dette område. Det er jo hr. Lykkesofts model, der stort set er lagt frem. Og der er altså afsat 560 mio. kr., som ikke skulle være et finansieringselement, men noget, som virksomhederne skulle have.

Jeg synes, det er et klart brud på skattereftersættelsen, og da jeg er en del af det, synes jeg nok, jeg kunne være blevet orienteret om det på forhånd. Jeg vil altså kæmpe imod det forslag, for det er ikke rimeligt, når man har indgået en aftale for 5 år siden, der skal udmøntes i 1990, at man så ikke vil bruge pengene, fordi man har fundet ud af, at nu skal man lempe 6 pct.-skatten med 2.700 kr. eller noget lignende.

Vi kan udmærket gå ind for en skærpet beskatning ved konkurs og akkord.

Ophævelse af pensionsordninger har vi opfattet som en ligestilling. Der er dog nogle elementer i forslaget, som vi meget gerne vil se på i udvalget. Det drejer sig om ophævelse i utidige osv.

Derimod har jeg et andet spørgsmål vedrørende pensionsordninger. I lovforslaget tror jeg det er den generelle regel, der står i bemærkningerne, som også findes i pensionsbeskatningsloven, men jeg synes, det er for dårligt, at det kun er nært beslægtede, som kan blive begunstiget. Hvorfor i alverden kan de papirløse ikke blive begunstigede i denne sammenhæng? Jeg mener ikke, det er rimeligt, at kun de papirløse, der har fået noteret et testamente hos en advokat, er omfattet. Ordningen bør også omfatte dem, der har boet sammen og har sparet op for at kunne begunstige hinanden, men ikke har udfærdiget testamente. Det er en af de ting, vi vil tage op.

Ændringen af kursgevinstloven kan vi også give tilslutning til.

Så kommer vi til noget, vi ikke kan gå med til, og det er ophævelse af udlandslempelsen. Jeg forstod heller ikke, at regeringen kom med det i oktober måned. Det går klart ud over de meget store virksomheder. Jeg har kendskab til virksomheder, der skal betale 68 mio. kr. ekstra i skat, og det må betyde, at de ikke har råd til at investere og sætte flere mennesker i arbejde.

Det er et meget, meget dårligt forslag. Skulle man endelig nå dertil, at det skal med i en stor pulje, så må vi sige, at det må ske over en hel del år, eller også må der andre ordninger på bordet for de virksomheder, som bliver berørt.

Forslaget vedrørende varelager nedskrivninger var vi også i oktober imod, og det er vi stadig væk. Det er vi utrolig betænkelige ved. Det er det, der giver noget af de 3 pct., som Industrirådet taler så meget om, og det er vi altså totalt imod at man rører noget som helst ved.

Så er der omlægning af afgiften af røgtobak og begrænsning af kredittiden. Hvem er det, der ryger røgtobak? Det er den del af befolkningen, der ikke har råd til at købe cigaretter, der ryger det. I øvrigt er det også i strid med EF's regler, at man lægger afgift på det.

Med hensyn til kredittiden for afgiften af cigaretter ville det være rart, hvis man endelig ville spare de 0,5 mia. kr., at man delte det ud på

[Bente Juncker]

nogle flere varer. Der er jo andre nydelsesmidler end lige netop cigaretter. Hvorfor kan man ikke dele det ud?

Forslaget vedrørende dieselafgiften tager vi helt og fuldt afstand fra. Vognmandserhvervet har jo i forvejen noget, der hedder en udligningsafgift, hvor staten får 0,5 mia. kr. Skal vi overhovedet tale om dieselafgiften, må udligningsafgiften med.

Den forstærkede restanceinddrivelse vil give 0,3 mia. kr. Det er et af de punkter, hvor vi nok kunne finde nogle flere penge. Vi bør gå noget mere effektivt til værks, så der ikke skyldes alle de skattekroner og betaling for daginstitutioner osv. rundt omkring. Vi bør lave et forslag. Der mener jeg at regeringen har underdækket, og det er et af de områder, hvor vi kunne tænke os, at man satte selskabsskatten yderligere ned, så vi kunne tage nogle penge derfra.

Om SF's forslag vil jeg sige, at de ikke lige er CD's kop te. Det ved SF også udmærket.

Kulbrinteforslaget kan der overhovedet ikke være tale om. Jeg mener, der ligger en aftale, da vi indgik kulbrinteaftalen i sin tid, om en 10-årig periode.

Der er mange gode elementer i Kristeligt Folkepartis forslag, og mange af dem kan vi konstruktivt gå ind i, når vi skal forhandle om dette.

Jeg forstår ikke, at Folketingets partier ikke kan tilslutte sig CD's 15.000 kr.s forslag. Alle Folketingets partier er gået til valg på at skaffe nogle flere arbejdspladser. Det, der ligger i dette forslag, er ganske rigtigt, som fru Kirsten Jacobsen siger, at få nogle flere i arbejde. At det så giver en sidegevinst til nogle lejere og nogle ejere af egen bolig, kan vi da ikke have noget imod. Det er et forslag, som vi fra Håndværksrådet ved giver utrolig meget beskæftigelse, og jeg forstår ikke, at Folketingets partier kan sidde det overhørig.

Elisabeth Arnold (RV):

Allerførst vil jeg godt sige til skatteministeren, at jeg er lidt ked af den måde, forslagene er kædet sammen på. Man har i lovforslag nr. L 4 bemærkningerne til hele den pakke, som omhandler nedsættelse af a-kassekontingentet, ændring af daginstitutionstaksterne og andre ting, som faktisk ikke er til behandling i dag. Nogle af tingene var til behandling i går, andre er slet ikke på dagsordenen i overskuelig tid.

Jeg tænker specielt på nogle af afgiftsændringerne og også på daginstitutionstakstændringerne. Men det gør nu ikke så meget, for som andre også har rost skatteministeren for det, har vi da her et overblik over, hvordan de samlede finansieringselementer og den samlede plan skal se ud.

Jeg går ud fra, at skatteministeren på nuværende tidspunkt sidder med en hel krydsogtværs foran sig med lister over, hvilke forslag der kan nyde støtte fra hvilke partier. Der er måske nogle overraskelser iblandt, men jeg ved, at de ikke vil komme fra Det Radikale Venstres side. Vores ønske har hele tiden været at få en samlet virkning, som gav en acceptabel fordelingsmæssig profil, at beskatningsgrundlaget blev udvidet, og at skattesystemet blev forenklet, og at vi tilnærmede danske skatteforhold til udlandets.

Det var med det sigte, vi var medforslagsstillere til de skatteforslag og den løsning, som blev fremlagt i oktober. Det var med det sigte, vi gik ind i forhandlinger med især Socialdemokratiet, og det sigte ønsker vi at fastholde. Der ligger nu et modificeret udspil efter oktober- og novemberudspillene, og så vidt vi kan se, er Socialdemokratiet kommet meget i møde.

Det Radikale Venstre er ikke mere medlem af regeringen, men vi står ved de forslag, vi har været med til at fremsætte, og vi ønsker at fastholde sigtet. For os at se skal der selvfølgelig lægges megen vægt på den eventuelle effekt, der kan blive på overenskomstforhandlingerne. Der har været rejst tvivl om, hvorvidt det overhovedet har nogen effekt, at man nedsætter skatten. Det kan vi ikke vide, før vi har prøvet det, men o.k., vi mener også, der er en stor, tikende bombe uden om os i EF. Skattesystemerne derude venter i hvert fald ikke på os.

Problemet er, at vi ved, hvordan vores nuværende skattesystem ser ud, og vi ved stort set, hvordan det skal se ud, hvis det skal kunne klare sig i det indre marked. Det, vi er uenige om herinde, er åbenbart, hvordan vi skal komme fra det ene til det andet system. Vi er uenige om finansieringen, vi er uenige om, hvilke elementer vi skal skippe, og hvilke elementer vi skal holde fast i.

Jeg vil gerne rose fru Pia Gjellerup, fordi hun har udtalt til pressen, at hvis der skal ændres strukturelt i skattelovgivningen herhjemme, så skal der et bredt flertal til. Det er vi helt enige i.

[Elisabeth Arnold]

Det er ikke holdbart, hvis vi gennemfører strukturelle omlægninger i skattesystemet med smalle flertal herinde.

Denne store øvelse prøvede vi at gennemføre først i 1989, men det lykkedes som bekendt ikke. Så foretog den tidligere regering indledende øvelser til en mindre omlægning i 1990, men det lykkedes som bekendt heller ikke. Der har i mellemtiden været en valgkamp, og hvad er det så, vi kan blive enige om?

Vi vil gerne sige fra radikal side, at vi ønsker fortsat helheden og balancen bevaret, og derfor ønsker vi ikke at pille det hele fra hinanden. Vi ønsker ikke at tage småbidder ud af hele dette kompleks og sige, at det kan vi tage isoleret, og det kan vi gennemføre på anden vis. Vi ønsker, så vidt det overhovedet er muligt, at fastholde helheden, og vi ønsker, at det skal gennemføres, så der er en balance.

Jeg har hørt i løbet af i dag, at der åbenbart er nye ting på vej. Der er nogle, der har talt om grundskatter. Centrum-Demokraterne talte også om, at nu skulle grundskatterne sættes ned. Jeg vil gerne sige, at det er Det Radikale Venstre ikke grundlæggende interesseret i. Grundskatterne er en af de få ting, der er fuldstændig resistente over for spekulation i det indre marked, i det store samfund, vi kommer ud i, hvor der er mobilitet for varer og tjenesteydelser, kapital og arbejdskraft. Derfor er grundskatterne en af de få ting, vi har at holde os til. De skal ikke nedsættes, og det vil jeg gerne give som den første helt klare melding fra vores side.

Vi vil altså gerne fastholde sigtet, vi vil fastholde helheden. Vi ønsker ikke at pille tingene fra hinanden og ønsker ikke nye elementer såsom grundskatter bragt ind i diskussionen.

Hvis vi går over til de enkelte forslag, er mange af dem selvfølgelig fra genbrugsafdelingen, og derfor skal jeg ikke knytte mange kommentarer til dem, men blot til enkelte udvalgte områder.

Grænsen for 6 pct.-skatten foreslås nu sat op fra 155.000 kr. til 200.000 kr. Det er altså ikke som i den tidligere regerings forslag en total afskaffelse. Det er en klar indrømmelse til Socialdemokratiet, men også til Kristeligt Folkeparti, som har ønsket, at man bevarer overførselsmulighederne for enindkomstfamilier. Selv om vi ikke er tilhængere af systemet, har vi dog sagt: O.k., vi har et system nu, som vi godt kunne tænke os ændret, men hvis ikke alle ønsker det

ændret, så vil vi gerne vente. Det synes vi er i orden.

Med hensyn til forslaget vedrørende pensionsordninger, der bliver hævet i utide, har vi været enige i sigtet. Det er et godt opsparingsforslag, men vi er opmærksom på, at der har været rejst kritik af enkeltheder i det. Vi vil gerne i udvalget arbejde videre med forslaget, så vi kan få fjernet alle de problemer, der har været rejst både fra assurandørside og fra pensionstagerside.

Så er der virksomhedsskatten. Vi mener, det er vigtigt, at vi får sat den ned. Vi har jo tidligere sat selskabsskatten ned, og for at bevare den symmetri, der gerne skulle være inden for forskellige selskabsformer, skal vi naturligvis også have virksomhedsskatten sat ned. Flere har sagt her, at de på længere sigt gerne vil have både selskabsskatten og virksomhedsskatten sat længere ned, og det er vi også villige til at diskutere. Det skal i hvert fald ikke skille os.

Udlandslempelsen har vi tidligere givet tilsagn om at vi gerne ville være med til at ophæve, og det samme gælder forslagene om varelagernedskrivning, indeksring osv.

Nedsættelse af afgiftsgrundlaget for dieselaftgiften har vi også tidligere givet tilslutning til. Der er ingen ændring i vores holdning dér.

Om forslaget vedrørende afgiften på groftskåret røgtobak har vi også tidligere sagt, at vi synes, det er helt i orden. Jeg må sige til fru Bente Juncker, som svingede sig op til at sige, at det er helt i modstrid med EF, at det er fuldstændig forkert. I øjeblikket er det sådan, at den type røgtobak, som regeringen her foreslår hævet afgiften på, er afgiftsbelagt i f.eks. Tyskland, og der finder en ganske solid grænsehandel sted i modsat retning af tyske røgtobaksfans, som drager til Danmark for at købe billig røgtobak. Så der er overhovedet ikke nogen uoverensstemmelse med EF's lovgivning på dette område. Der er ingen grund til at holde sig tilbage fra den afgiftsharmonisering, der i virkeligheden her er tale om.

Vedrørende kursgevinstlovsforslaget, nr. L 6, vil jeg sige, at det nu er tredje gang, det er fremsat. Efterhånden er det ændret så meget, at det burde kunne imødekomme den kritik, der har været rejst fra socialdemokratisk side. Vi vil nok aldrig kunne blive enige med SF om et forslag, som SF kan tilslutte sig, men jeg synes, vi burde kunne finde en ordening på grundlag af det forslag, der ligger nu.

[Elisabeth Arnold]

Om konkursskattelovforslaget kan jeg ikke sige meget andet, end at vi har været tilfredse med det forslag, der ligger her. Det vil vi fortsat støtte. Det samme gælder nr. L 8, forslaget om akkord.

Til forslaget om nedsættelse af dobbeltbeskatningen af aktieudbytte er vi også positivt indstillet.

Inden jeg går over til nogle bemærkninger om de andre partiers forslag, vil jeg sige noget om de to nye forslag, der er kommet til siden.

Forslaget om udenlandske forskere skal naturligvis ses i sammenhæng med forslaget fra undervisnings- og forskningsministeren om de samme personer. Det er ikke, fordi vi er begejstret for at lave den slags skattefritagelse for bestemte grupper af personer, men det er et forslag, som har været meget ønsket f.eks. af Det Forskningspolitiske Råd og andre forskningskyndige. De har sagt, at det er næsten prohibitivt for udvekslingen af international forskning, at det er meget dyrt for udenlandske forskere at komme til Danmark, for de kan ikke klare det høje danske skattetryk.

Vi vil gerne række forskningsverdenen den hånd at sige til dem: O.k., hvis I kan trække udenlandske forskere hertil, så får de til gengæld nogle skattefordele i det første par år, de er ansat i og arbejder i en dansk virksomhed. Det synes vi er fair nok. Lad os prøve det og se, om det skulle hjælpe på internationaliseringen.

Det andet fradrag, nemlig de 125 pct. for fastlagte forskningsprogrammer i virksomhederne, har vi noget lunkent tilsluttet os. Vi gør det, fordi også det har været et stort ønske hos Det Forskningspolitiske Råd, og fordi vi mener, at på den måde, man har afgrænset forskningsprojekterne på, nemlig ved at lokalisere dem til EUREKA og andre velfafgrænsede internationale forskningsprojekter, kan man nogenlunde afgrænse de beløb, det vil dreje sig om.

Derimod må vi til det, Kristeligt Folkeparti foreslår i deres beslutningsforslag, at lade 125 pct.-fradraget gælde for alle virksomhedernes forsknings- og udviklingsomkostninger, sige klart nej. Det mener vi vil være et meget vanskeligt administrerbart forslag, og det vil i praksis komme til at fungere som et tagselv-bord for de virksomheder, der kan finde ud af, hvordan man får placeret omkostninger, så det ser ud, som om det er udviklings- og forskningsomkostninger. Det er ikke så frygteligt vanskeligt.

Det forslag, der ligger her, hvor man afgrænser det til EUREKA og andre veldefinerede forskningsprojekter, mener vi godt vi kan håndtere, selv om vi ikke er glade for princippet, det skal vi villigt indrømme.

Om lovforslag nr. L 11 om en børnefamilieydelse vil jeg sige, at vi synes, det er udmærket, at man foreslår øget bidrag til de 0-6-årige, men vi vil fra radikal side gerne sige klart og tydeligt, at vi faktisk vil foretrække et system med omsorgsdage.

Det er meget godt at give ekstra penge til børnefamilierne, men det er ofte ikke det, der er problemet. Ofte er det jo tiden, der er problemet, eller muligheden for og friheden til at sige: Vi skal have lov at være sammen med vores børn i de par dage om året, hvor de er syge, og hvor de har brug for, at vi er hjemme hos dem.

Vi vil gerne sætte de penge af til en omsorgsdagspulje i stedet for. Vi har ikke noget imod at gennemføre dette forslag, nr. L 11, men vi vil bare sige, at hvis andre skulle være interesseret i at konvertere det til omsorgsdage, så er vi meget interesseret i det også.

Med hensyn til de øvrige forslag, der er fremsat, vil jeg godt sige om SF's tre forslag om udlandslempelse, om kursgevinstbeskatning og om varelager nedskrivning, at vi tidligere har sagt, at vi synes, at de forslag, der er fremsat fra skatteministerens side, er bedre, dem kan vi bedre lide. Bl.a. datterselskabsbeskatningen er vi ikke sikre på at vi kan håndtere i forbindelse med EF.

Vi foretrækker som sagt de forslag, der ligger fra skatteministerens side, men vi vil da gerne diskutere i udvalget, om vi kan finde nogle ting, som SF kan overbevise os om ville være rigtige at gennemføre.

Så til Centrum-Demokraternes endnu en gang fremsatte forslag om fradrag for reparation og vedligeholdelse. Jeg ved, at fru Bente Juncker ikke forventer, at jeg støtter forslaget, og jeg vil ikke skuffe fru Bente Juncker.

Jeg vil sige endnu en gang – jeg tror, det er femte eller sjette gang – et venligt, men bestemt nej. Vi synes ikke, det er nogen god idé. Vi forstår godt sigtet med forslaget, at skabe noget mere beskæftigelse, men af skattetekniske hensyn siger vi nej. Vi mener ikke, det er rigtigt at bruge skattesystemet til at fremme beskæftigelsen på den måde. Jeg synes faktisk, at fru Kirsten Jacobsen kom med nogle ganske udmær-

[Elisabeth Arnold]

kede argumenter: Det er bestemte grupper af boligejere, der vil få disse særlige fordele, måske nogle, som ikke specielt har brug for dem.

Det er smukt af hensyn til beskæftigelsen, men hvis det er sådan, at det skal være hensynet til beskæftigelsen, der er altafgørende eller det dominerende, så vil jeg gerne spørge: Hvorfor skal vi så ikke også indføre fradragsret for privat hushjælp, fradragsret for ung pige i huset, fradragsret for gartnerhjælp, fradragsret for mekanikerregning på ens egen bil? Jamen der er jo masser af ting, som vil hjælpe på beskæftigelsen, hvis vi gjorde det fradragsberettiget.

Derfor vil jeg gerne spørge CD: Er det meningen, at vi skal udvide det til en hel vifte af private ordninger, hvor hver eneste skatteyder faktisk bliver sit eget lille firma? Jeg synes ikke, det er den rigtige vej at gå. Men jeg anerkender, at problemet med beskæftigelsen især i byggerhvervene er stort. Vi vil fra radikal side meget hellere se en forstærket indsats på byfornyelsesområdet. Det vil gavne den samme gruppe personer, som vil blive gavnet af dette forslag fra Centrum-Demokraterne.

Jeg er ked af at skulle sige det igen, men det er et klart nej.

Og så vil jeg i øvrigt sige til fru Bente Juncker, at hvis der kan findes et flertal her i salen for det forslag, så er Det Radikale Venstre jo ikke nødvendigt. Vi har syv mandater, og der skal altså 90 til et flertal, så det kan vi jo ikke så godt blokere, og det ønsker vi heller ikke at gøre.

Jeg fornemmede, at skatteministerens holdning til dette forslag var afvisende, og jeg fornemmede også, at Socialdemokratiets svar var afvisende. Men jeg slog efter i hr. Lykketofts tale fra sidst, da forslaget blev behandlet, og jeg synes ikke, det var en sådan krystalklar afvisning, så det vil jeg da gerne høre om Socialdemokraterne kan sige noget yderligere om i dag.

Til sidst Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag. Der er gode ting i det, og der er også nogle ting, som vi fra radikal side lige så godt med det samme kan sige at vi ikke kan støtte.

Hr. Kofod-Svendsen vil selvfølgelig ikke blive overrasket over, at vi endnu en gang fra radikal side siger nej til den differentierede moms. Vi siger, som flere andre ordførere har gjort i dag, at det ikke er tiden at sænke afgiften på forbrug. Det er tiden at sænke skatten på arbejdsindkomst. Det er det, der er det rigtige, og

det er det, der er det rigtige at gøre i international sammenhæng.

Så er der børnefamilieydelsen. Jeg vil tro, at også Kristeligt Folkeparti skulle være interesseret i at kigge på omsorgsdagene.

Og så er der endelig den med forskningsfradraget på 125 pct. Det har jeg kommenteret tidligere.

Så vil jeg gerne lige knytte en enkelt bemærkning til punkt 8 i Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag. Det er det med arveafgift og testamenteriske gaver. Det behandlede vi, kort før valget blev udskrevet i 1990, og på Det Radikale Venstres vegne gav jeg dengang en venlig afvisning, men dog med tilsagn om at ville diskutere det i udvalget.

Det er stadig væk sådan, at problemet er reelt. Det er svært for mange af disse organisationer at få penge nu, hvor vi har indført kasino og lotto og andre former for tillokkende spillemuligheder. Det er svært for disse velgørende og ofte meget idealistiske organisationer at få penge, hvis ikke de er fradragsberettigede, og derfor vil vi gerne fortsætte med at diskutere det.

Jeg må sige, at som forslaget er formuleret, kort og forholdsvis bredt, kan vi ikke uden videre støtte det, men vi vil gerne kigge på, om vi kan finde en afgrænsningsmulighed.

Fra sidste behandling af det husker jeg, at Mogens Glistrup fra Fremskridtspartiet spurgte, hvordan man nu fandt ud af, hvilke almennyttige organisationer der var støtteværdige. Hvis man bare tog formålsparagraffen, så kunne man nævne en organisation som Den Danske Forening, der, som flere vil vide, har et ganske racistisk formål, men dens officielle formålsparagraf lyder såmænd ganske nydelig og pæn. Så det kan somme tider godt være svært at gennemskue, hvad det egentlige formål er med en organisation.

Jeg synes, vi skal tage os tid til at gøre det ordentligt i udvalget. Jeg ved også, der var flere andre ordførere, der umiddelbart var negative, men som sagde: Lad os i udvalget kigge på, om vi kan finde en eller anden måde at afgrænse det på, hvor stort nåleøjet skal være, som en ordning kan passere igennem.

Til slut vil jeg sige, at hverken SF's, Centrum-Demokraternes eller Kristeligt Folkepartis forslag efter vores opfattelse bidrager afgørende til løsninger på skattestrukturområdet. Men de tre partiers forslag siger selvfølgelig noget om, i

[Elisabeth Arnold]

hvilken retning deres ønsker går, og i hvilken retning de ønsker at prioritere.

Vi ønsker ikke at udelukke nogen af de tre partier i vores billede af kredsen af forhandlings- og samarbejdspartnere. Vi må alle bøje os mod hinanden, hvis vi på dette område skal finde løsninger på nogle af landets skattemæssige problemer, men vi vil altså benytte regeringens forslag som udgangspunkt. Vi vil lægge kræfterne i for at bidrage til varige løsninger, og det vigtigste er, mener vi, for det første, at vi får gavnet beskæftigelsen, og for det andet, at vi får tilpasset skattesystemet til en verden med langt større mobilitet af varer, tjenesteydelser, kapital og arbejdskraft.

Kofod-Svendsen (KRF):

Mange af de forslag, vi behandler i dag, er jo ikke nye. Som en ordfører sagde, så er flere af dem hentet fra genbrugsbutikken. Nogle er så blevet omformuleret lidt i lyset af bl.a. valgkampen og den lidt ændrede parlamentariske situation.

Indledningsvis vil jeg sige, at det at prøve på at udforme en skatte- og afgiftspolitik, så man inspirerer til kloge overenskomster, altså bruger skattepolitikken for at føre den rigtige indkomstpolitik, synes vi er rigtigt. Alle partier har jo under valgkampen sagt, at den alt for store arbejdsløshed er et altafgørende problem, som vi må gøre noget ved. Vi må gøre noget for at bringe flere ledige i arbejde.

Så kommer det overordnede spørgsmål, man må stille: Hvad vil det være klogt at gøre for at få nogle overenskomstløsninger med lønstigninger så tæt på nul som muligt? Der er der nogle, der har, synes jeg, argumenteret klogt og kompetent for, at en nedsættelse af momsen, helst i form af en differentieret moms, er det bedste, man kan gøre for at få lave lønstigninger.

Når vi fra Kristeligt Folkepartis side foreslår, at fødevareomsen nedsættes, så er det ikke for at øge forbruget. Det er for at få så lave lønstigninger som muligt, så konkurrenceevnen bliver forbedret, så flere kan komme i arbejde. Det er det, der er sigtet.

Ser vi på fødevareomsen i Danmark, der er 22 pct., og spørger, hvad den er i andre EF-lande, får vi at vide, at den er op til 9 pct. Der er altså en ganske betydelig forskel mellem Danmark og andre EF-lande. Sammenligner vi den

danske indkomstbeskatning med den tyske eller hollandske, må vi være klar over, at de har nogle arbejdsgiverafgifter, som skal lægges oveni.

Laver vi en sammenligning med fødevareomsen, mener jeg, man kan konkludere – det er bl.a. et svar til hr. Peter Brixtofte, der sagde, at det især var med hensyn til indkomstskatten, vi lå højere – viser det sig faktisk, at vi procentvis ligger højere, for der er et meget stort spring fra 1-9 pct. i de andre lande til 22 pct. hos os.

Her har vi virkelig et reelt problem, og det er en kombination af, at vi skal lave nogle afgifts-harmoniseringer og tillige skal have så lave lønstigninger som muligt, som gør, at vi peger på fødevareomsen som det, vi skal begynde med.

Og så kunne jeg citere – som jeg har gjort flere gange før – hvad bl.a. Poul Erik Pedersen har været inde på, og hvad professor Torben Andersen sagde i en kronik i Erhvervsbladet den 28. september. De synspunkter er velkendt, i hvert fald for skatteministeren.

Når skatteministeren siger, at der ikke er noget i den økonomiske teori, der taler for, at en differentieret moms skulle være gavnlig, så må jeg sige, at vi her er på et af de områder, hvor de lærde er uenige. Jeg kan godt finde nogle økonomer, som vil sige, at vi skal begynde med indkomstskatten, men jeg kan også finde nogle, som siger, at vi skal begynde med den differentierede moms. Det er altså lidt forskelligt, hvad man tror man skal begynde med, så vi kunne måske konkludere, at fagøkonomerne har en forskellig tro på dette område.

Efter at jeg har understreget, at vi mener, vi skal begynde med den differentierede moms, vil jeg gerne sige, at vi også mener, at den for høje indkomstskat er et problem. Det er ikke sådan, at vi kun skal løse ét problem. Vi står faktisk over for to problemer, vi skal løse. Der, hvor den forskellige vurdering kommer ind, er, hvad man skal begynde med. Det er rigtigt, at også marginals-katten er for høj i Danmark.

Det forslag, regeringen nu er kommet med, er ideologisk helt anderledes end det forslag, vi fik fra regeringens side før valget. Dengang kritiserede jeg det stærkt, fordi det fjernede muligheden for overførsel mellem ægtefæller og ikke sørgede for, at den mulighed blev overført til 12-14 pct.-skatten.

[Kofod-Svendsen]

Jeg vil gerne kvittere for, takke for, honorere, at regeringen er blevet klogere og i sit nuværende forslag har indbygget en overførselsmulighed, som gør, at vi ideologisk er meget mere positive over for det forslag, der nu er lagt frem.

Og så vil jeg yderligere sige, at i indkomstgruppen 150.000-160.000-170.000 kr. har vi vel den største marginalskat overhovedet. Jeg kan huske, at i redegørelsen fra Økonomiministeriet af juni 1989 pegedes netop på intervallet fra 150.000 til 152.000 kr. Hvad sker lige i dette interval? Det var altså i 1988-tal; skal det være 1991-tal, er de lidt højere. Den redegørelse fra juni 1989 viser, at har man en indkomststigning f.eks. fra 151.000 til 152.000 kr., så får man en marginalskat på 104 pct., og det er klart urimeligt. Når man får den marginalskat, så er det et sammenfald mellem det, at 6 pct.-skatten sætter ind, aftrapning af boligsikringen og stigende institutionsbetaling.

At der er behov for også at se på marginalskatten, ikke mindst inden for de første 10.000-20.000 kr., anerkender vi. Vi tror bare ikke, det er rigtigt at se væk fra den differentierede fødevareoms som et meget vigtigt indkomstpolitisk instrument.

Så meget om de mere generelle betragtninger. Så vil jeg gå ind på enkeltpunkterne.

Jeg må sige, at vi er tøvende over for at nedsætte a-kassekontingentet, fordi vi har ønsket – det var firkloverregeringens erklærede målsætning, og det har vi bakket op og står stadig ved i Kristeligt Folkeparti – at arbejdsmarkedets parter skal være mere medansvarlige med hensyn til, hvad ledigheden koster.

Vi synes faktisk, vi skulle gå den vej, at begge parter fik et øget medansvar, og vi synes, at dette er en lidt forkert vej at gå. Vi vil hellere tilgode lavindkomsterne på en anden måde. Jeg er klar over, at regeringen havde nogle andre tanker i begyndelsen om, at man kan konstruere det på en anden måde. Det er noget af det, vi vil tage op under udvalgsarbejdet.

Nedsættelse af punktafgifterne har regeringen afsat 1 mia. kr. til. Det er afgørende for os, hvor man vil sætte ind. Vi vil ikke, det vil jeg gerne sige helt klart, medvirke til, at øllet bliver billigere, at vinen bliver billigere, at tobakken bliver billigere, og at spiritussen bliver billigere. Her er vores holdning, at der ligger en sundhedspolitik bag, og her medvirker vi ikke til punktafgifter. Derimod har vi aldrig kunnet

indse, hvorfor det skulle være rimeligt, at mineralvandsafgiften skulle være højere end afgiften på hvidtøl. Der er også nogle afgifter på toiletartikler, som vi også synes er for høje, vil jeg også gerne tilkendegive. Der er bestemt områder, hvor vi meningsfyldt kan gå ind og foretage punktafgiftslettelser. Men lad os løfte den sundhedspolitiske fane og være parat til at springe fra tue til tue for at hindre, at EF tvinger os til at sætte afgifterne på øl, vin, spiritus og tobak ned. Det vil være en værdig opgave at fortælle EF, at der er 5 millioner danskere, som ønsker nogle højere afgifter end de 325-330 millioner i det øvrige EF. Det kan da ikke være et kæmpe EF-problem.

½-reglen synes vi at det er fornuftigt at regeringen vil ændre på. Hvad børnefamilieydelsen angår, mener vi, det er væsentligt, at vi giver familierne øget valgmulighed netop for, at familierne kan få mere tid til samvær med deres børn. Her vil den enkelte familie vælge forskelligt, og derfor synes vi, at det er rigtigt, at pengene i højere grad bliver kanaliseret til den enkelte familie, så valgmuligheden øges. Så kan man drøfte, om man især skal satse på at give det til familier med små børn eller større børn, og her er vi ganske fleksible, men vi synes, at det i højere grad skal være pengene, der følger familien. Det er den vej, vi ønsker at give valgmuligheden.

Når det gælder forslaget om mindre refusion på diesel, forstår vi godt, at vognmandsbranchen reagerer, men vi mener, at der er tale om en miljøvinkel og om en EF-harmonisering. Jeg synes til gengæld også, at vi på andre områder skal arbejde for, at vi får øget EF-harmonisering i de andre lande, så branchen ikke bliver dårligere stillet konkurrencemæssigt.

Når det gælder forhøjelsen af afgiften på røgtobak, synes jeg såmænd godt, at regeringen kunne være mere ambitiøs. Det provenu, regeringen inddrager på dette område, kunne være større. Vi skal gerne komme med konkrete anvisninger til regeringen, hvor man kunne få nogle hundrede millioner mere. Der er sikkert steder, hvor de penge kunne gøre godt, så lad os gerne presse lidt flere penge ind dér.

Vi er enige i de indgreb og omlægninger i lovforslag nr. L 6, 7, 8, 9 og 10, som regeringen foreslår. Når det gælder forslaget om forskning og udvikling, er vi enige i de intentioner, der ligger bag fra regeringens side, men de kunne

[Kofod-Svendsen]

godt gå videre, og det vil jeg gerne koble sammen med regeringens forslag om at inddrage udlandslempelsen. Jeg kan godt se, at der kan være argumenter for at inddrage udlandslempelsen, men der er jo også nogle af de store industrilokomotiver, som givetvis vil gøre en lidt mindre indsats i udlandet, f.eks. ved brobygning. Det er jo ikke så ligetil at transportere arbejdskraft til udlandet, så man mister nogle vigtige projekter, hvis der ikke er en tilskyndelse. Jeg synes, at der er nogle gode argumenter for at bevare udlandslempelsen, men jeg konstaterer, at der er et flertal i Folketinget bestående både af den nuværende regering, Socialdemokratiet, De Radikale og SF, der vil fjerne udlandslempelsen. Men er det så ikke muligt at bruge nogle af de penge til den øgede forskningsindsats, som alle taler om der er behov for i Danmark? Der er holdt mange taler fra denne talerstol om, at vi er sakket agterud, at der gøres for lidt osv. Det er baggrunden for, at vi i vort beslutningsforslag vil forbedre muligheden for at foretage forsknings- og udviklingsprojekter. Jeg tror, at det vil være muligt at formulere nogle afgrænsninger. Det er jo en regel, som man allerede har i dag, som vi altså ønsker at udbygge.

Så konstaterer vi også, at der er et massivt flertal i Folketinget for at fjerne varelager nedskrivningen over 6 år. Det er et af de forslag, hvor man godt kan komme med nogle argumenter helt tilbage fra krigens tid, men her har vi en regel, som betyder noget for en række erhvervsvirksomheder. I stedet for at stå på sidelinien og konstatere, at varelager nedskrivninger afvikles, siger vi: Er det så ikke muligt i en situation, hvor vi har mange ledige, og hvor alle siger, at vi må gøre noget for at få flere ledige i arbejde og knytte, om jeg så må sige, den konjunkturlinje, som der kan ligge i varelager nedskrivninger, til opmuntring til at ansætte flere? Det er det, der ligger bag Kristeligt Folkepartis forslag, og det vil jeg meget opfordre både regeringen og Socialdemokratiet til at se velvilligt på. Jeg tror, at det kan udformes, så det bliver beskæftigelsesfremmende.

Så vil regeringen have ændret på pensionsopsparingsreglerne, især hvis man afbryder opsparingen i tid. Jeg forstår godt regeringens intention, men jeg tror, at der er noget formuleringsmæssigt, vi må se lidt nøjere på, f.eks. om overgangsreglerne er formuleret sådan, at det

ikke bliver med tilbagevirkende kraft. Det er kompliceret stof, og det er noget af det, som vi vil bore i under udvalgsarbejdet.

Vi vil også gerne have undersøgt nøjere, om vi har den fulde ligestilling mellem forsikrings-selskaber og pensionskasser. Det kan ikke være sådan, at det skulle være mere fordelagtigt at tegne forsikring i en pensionskasse end i et forsikringsselskab. Der må de lige konkurrencevilkår være det afgørende.

Så er der et forslag, som jeg gerne til sidst vil argumentere for, et forslag, som CD har draget frem flere gange, om at kombinere en indsats for beskæftigelsen med en forbedring af den danske boligstandard. Alle er jo enige om, at vi må have flere i arbejde. Jeg tror, at man også generelt er enige om, at det er helt vanvittigt, hvis vi ikke sørger for, at den danske boligstandard, i det klima vi har, virkelig er godt vedligeholdt. Hvorfor så ikke gå ind konstruktivt og forene de to hensyn?

Dertil siger man fra Det Radikale Venstre, at så skulle vi også have fradrag for hushjælp. Det synes jeg var glimrende. Det har Kristeligt Folkeparti faktisk stillet forslag om, og hvis De Radikale nu kunne have lyst til at støtte fradrag for hushjælp som betingelse for at give fradrag for vedligeholdelse, synes jeg kun, at De Radikales 7 stemmer blev endnu mere værdifulde. Det kan jeg da kun opfordre Det Radikale Venstre til.

Så vil jeg til sidst takke for flere af de positive tilkendegivelser, der kom om Kristeligt Folkepartis forslag om at fjerne gaveafgiften, hvis man giver sin testamentariske arv til en almennyttig organisation, og om at se på, at vi kunne forhøje den såkaldte 1.300 kr.s-regel til en 2.000 kr.s-regel. Jeg er udmærket klar over, at der kan være nogle afgrænsninger, ikke mindst når det gælder 1.300 kr.s-reglen. Her har man måske fået lovlig mange organisationer med. Vi kunne så tage en fordomsfri drøftelse af det, for der er måske 2-3-4 organisationer, som ved et lidt mærkeligt tilfælde er kommet med. Det er lidt kedeligt, hvis de 2-3-4 organisationer hindrer et godt sigte for overordentlig mange andre organisationer, så den fordomsfrihed, som jeg hørte flere give udtryk for, vil jeg gerne kvittere for her ved afslutningen af min tale.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Ordføreren for forslagsstillerne til lovforslag nr. L 25, L 27 og L 28, hr. Jens Thoft.

Jens Thoft (SF):

Jeg takker for den velvillige modtagelse, SF's tre forslag har fået. Om der skal stå regeringen på dem eller SF på dem, er mig sådan set ligegyldigt. Jeg er lidt ked af, at regeringen ikke har været så god til at skrive af, men det kan vi leve med. Jeg konstaterer, at der er flertal nu for at fjerne varelagernedskrivningen. Det er jeg meget tilfreds med. Jeg håber, at udvalgsbehandlingen vil overbevise ikke mindst ordføreren for Det Radikale Venstre om, at det sagligt set er korrekt at afskaffe afskrivningerne på banderoler, at det sagligt set er korrekt, at alle former for igangværende arbejder skal medtages ikke bare af nogen og i nogle brancher, men af alle og i alle brancher.

Jeg konstaterer, at der er flertal for at fjerne udlandslempelsen. Der var, så vidt jeg kunne se, ikke flertal umiddelbart i hvert fald for at fjerne sambeskatningsreglerne, men jeg er sikker på, at når jeg i udvalget har dokumenteret, at vi vil kunne opleve virksomheder, der hvert andet år har underskud og hvert andet år har overskud, at underskuddet kan modregnes i den danske skat, medens overskuddet ikke skal beskattes i Danmark, vil man sagligt blive overbevist om, at det er man nødt til at gennemføre.

Endelig kan jeg konstatere, at der også er flertal for størstedelen af beskatningen af kursgevinster og finansielle fordringer. Jeg har da med glæde bemærket, at hver gang regeringen har fremsat sit forslag, er det da blevet bedre, og hvis ikke regeringens umiddelbart går igennem, når det det såmænd sammen med SF's, men jeg vil konstatere, og det vil jeg dokumentere senere i udvalget, at regeringens forslag, som det er fremsat, fortsat er et udgiftsforlag, ikke et indtægtsforlag. Det hænger sammen med, at man fortsat tillader fradrag for tab på valutaspekulationer, og her er problemet helt praktisk det, at tabet nok vil ende på selvangivelserne, medens indtægten ikke altid ender på selvangivelsen.

Jeg vil godt sige, at jeg har bemærket, at de ordførere, der har sat sig ind i SF's forslag, har modtaget forslagene mere positivt end de ordførere, som helt åbenbart aldrig havde læst dem igennem. Det er jo fair nok, når det er så stor en bunke, vi behandler. Det har jeg stor forståelse for, og der er tale om travle mennesker, men jeg håber derfor også, når vi får det gennemgået og tygget i udvalget, at stemningen vil vende. Jeg

er altså meget tilfreds med de førstebehandlinger, vi har haft af SF's forslag.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Ordføreren for forslagsstillerne til beslutningsforslag nr. B 4, hr. Kofod-Svendsen, har ordet.

Kofod-Svendsen (KRF):

Socialdemokratiet sagde om Kristeligt Folkepartis forslag, at der var dele, man var for, og der var dele, man nærmest var neutral over for, og der var dele, man nærmest var imod, men man ville nærmere i udvalget præcisere, hvilke dele man var for. Det er specielt det, jeg er optaget af. Jeg håber, at det er så mange punkter som muligt, man vil være for.

Fra hr. Aagaards side var man generelt positiv, og så var der en række punkter, man var positiv over for. Den differentierede moms var man direkte imod, forstod jeg, så jeg holder mig mere til de dele, man var positiv over for, hvor jeg kan konstatere, at der på flere områder bliver mulighed for, at vi kan finde hinanden.

Det samme hørte jeg fra hr. Peter Brixtoftes side; der var flere ting, man var positiv over for. Punkt 1 var man klart afvisende over for. Jeg har prøvet på at sige, at den argumentation, man anvendte, efter min mening ikke er helt holdbar, at man ikke havde forstået det indkomspolitiske sigte, og at det ikke er et forbrugspolitisk sigte, der ligger bag vores ønske.

Så fornemmer jeg, at under en nærmere dialog vil det måske også være muligt at få SF til at se det positive i punkt 8 i vores forslag. Jeg håber i hvert fald, at et grundigt udvalgsarbejde måske kan hjælpe det lidt på vej.

Jeg nåede ikke i min ordførertale at kommentere SF's forslag, som jeg da har læst, og som jeg har forstået går lidt længere end regeringens. Det kan vi selvfølgelig se på under udvalgsarbejdet, men så vidt jeg har kunnet læse mig til, har regeringen haft en meget heldig hånd med at udforme de forslag. Jeg har så haft nogle ønsker om, at det provenu, som man får ind henholdsvis ved udlandslempelsen og ved varelagernedskrivningen, bliver brugt forskningsmæssigt og beskæftigelsesmæssigt. Det kunne da være dejligt, hvis SF, som jo altid taler stærkt om, at arbejdsløsheden er alt for stor, her ville tage denne fremrakte hånd og være med til, at vi får bragt arbejdsløsheden ned. Jeg

[Kofod-Svendsen]

ved også, at SF taler meget om betydningen af forskning og udvikling, og her har man så også en mulighed; det er muligt, det skal formuleres lidt anderledes, og så gør vi det.

Fremskridtspartiet havde jo også positive tilkendegivelser, som jeg takker for. Det Radikale Venstre har jeg allerede takket, og CD kom også med positive tilkendegivelser om flere ting uden mere specifikt at præcisere dem, men jeg har hørt det sådan, at der i hvert fald vil være forståelse for dele af vort forslag. Det er ikke helt specificeret, men jeg håber, vi under udvalgsarbejdet og de videre forhandlinger nærmere kan se, hvor flertallet måtte være at finde.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Ordføreren for forslagsstillerne til beslutningsforslag nr. B 2, fru Bente Juncker, har ordet.

Bente Juncker (CD):

Jeg mangler lige at kommentere et par af ordførerne omkring det 15.000 kr.s forslag, vi har fremsat, og jeg mangler at kommentere regeringens sympatitilkendegivelser.

Jeg forstår simpelt hen ikke regeringen. Jeg kan udmærket forstå, at VKR-regeringen overhovedet ikke ville være med til at hjælpe os igennem med et sådant forslag, som primært går på boligejerne, for det er jo det, det gør. Men jeg forstår ikke, at den nuværende smalle VK-regering, der har disse ting i deres programmer, ikke kan mande sig op til at sige ja til et forslag, som simpelt hen vil skaffe flere i arbejde, som vil minimere det sorte arbejde og endda noget af det gør-det-selv-arbejde, så folk kan tage et andet job eller arbejde noget mere på deres arbejdsplads. Jeg forstår simpelt hen ikke, at VK-regeringen ikke kan mande sig op til at sende nogle borgerlige signaler ud. Det har denne regering ikke kunnet de sidste år. Man har ikke villet det. Det undrer mig, at man bare kan sige: Vi har sympati for forslaget og derefter så opremser de ting, man ikke kan lide. Der er problemer med, hvordan fradraget skal kontrolleres. Jamen det er der da med alle fradrag. Det er der da også med fagforeningskontingenter, så vidt jeg ved, et meget stort problem, som regeringen må se at gøre noget ved. Problemet her kan vel ordnes på en meget simpel måde ved en linie på selvangivelsen, hvor man så opgiver den momsregistrerede regning

og henviser til, hvor man har fået udført arbejdet. Endelig kan man jo godt for mig lave et godt stort system, hvor man indberetter for alle virksomheder. Det gør ikke mig noget. Men man kan altså gøre det ved stikprøvekontrol og så klaske oveni nogle kæmpebøder til dem, der snyder. Det går vi gerne ind for, kæmpebøder, værsgo, men jeg forstår ikke, og det har været kendetegnet for denne regering, at den ikke vil føre borgerlig politik. Det, der har været borgerlig politik, er at sænke en personskat med 2.700 kr. og så finansiere den fra de virksomheder, der skal tjene pengene hjem. Jeg synes ikke, det er borgerlig politik. Jeg synes snart, at man skulle begynde at se på nogle områder, hvor det ikke koster så mange penge. Vi ved jo fra Håndværksrådet, at dette ikke koster ret mange penge. Jeg ved godt, der er divergerende udtalelser om det. Der er nogen, der siger, det er udgiftsneutralt. Der er nogen, der siger, det koster nogle penge. Men så lad os da finde ud af nogle rammer. I CD er vi meget åbne for, om det skal være 10.000 kr., nu har Kristeligt Folkeparti overbudt os med 20.000 kr. Men altså, vi kan da finde en mellemting, en beløbsramme, man kunne gøre det inden for.

Jeg forstår ikke, at regeringen gang på gang skal have pistolen for brystet for at gøre noget, der er borgerlig politik. Det kan ikke nytte noget, at man kommer og siger, at man er en borgerlig regering, når man ikke vil lave noget, der er borgerlig politik, som også tilgodeser de andre partier i Folketinget.

Det undrer mig endnu mere, når både Venstres og Konservatives ordførere siger, at de har sympati for det. Hr. Aagaard stod heroppe og sagde, at det minimerede sort arbejde og det gav en bedre boligstandard.

Jeg er da enig med hr. Aagaard. Hvorfor kan hr. Aagaard ikke fortælle regeringen det? Er det virkelig sådan, at ordførerne ikke har nogen magt over for regeringen? Hvad der er endnu mere mærkeligt, er, at i Venstres boligpolitiske program står dette som nummer 8. Betyder det ikke noget for en VK-regering? Betyder det ikke noget for dem at gennemføre nogle af deres programpunkter? Jeg spørger bare. Men regeringen vil ikke. De tør ikke. Det skal være sådan noget dillerdaller.

Til fru Kirsten Jacobsen vil jeg gerne sige, at det er klart, at der ikke skal være dobbeltfradrag for både udlejeren og lejeren. Det siger sig

[Bente Juncker]

selv. Det er helt klart. Det er muligt, at der er nogle problemer i den lejelov. Det undrer mig, at Folketinget ikke har fået den forenklet i årevis. Det vil være fint, hvis fru Kirsten Jacobsen kunne være bannerfører dér også.

Så nævnte fru Kirsten Jacobsen standardfradraget: det var mere rent. Jo, jo, men vi ved i hvert fald også, at det koster penge, og så giver det ikke så mange arbejdspladser. Det er muligt, at der er nogle arbejdspladser i det, hvis man får et højere fradrag. Men så skal man ikke dokumentere noget.

Til Det Radikale Venstre vil jeg blot sige, at jeg har stor sympati for fradrag for hushjælp. Der var et af partierne, jeg tror, det var Kristeligt Folkeparti, der havde det fremme for et par år siden, og det stemte vi da glade og lykkelige for; vi var også de eneste. Der er altså bare det ved det, at ejerboligen altså har det, der hedder lejeværdi, og hvis så man gerne vil have, at dette forslag sigter helt generelt til ejerboligen og det ikke gavner andre spor, må man relatere det til lejeværdien.

Jeg er meget glad for den støtte, som Kristeligt Folkeparti har givet CD's forslag, selv om der er lidt overbud i det med de 20.000 kr.

Jeg vil gerne sige til regeringen, at vi bliver nødt til at have en langtsigtet politik på dette område. Der var et flertal i Folketinget, godt nok bestående af S og CD og Z og hvad ved jeg, der sagde, at nu skulle vi have en langtsigtet boligpolitik, da vi lavede forlængelsen af boligpakken omkring jul.

Hvis så regeringen ikke kan få Det Radikale Venstre med, må man altså henvende sig til Socialdemokratiet, fordi Socialdemokratiet har været rimelig positiv i denne sag, for Socialdemokratiet ved nemlig, at det giver arbejdspladser. Det er faktisk det, Socialdemokratiet er gået til valg på og har fået 70 mandater på.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Selv om jeg kan give fru Bente Juncker ret, når det gælder boligpolitikken og i hvert fald det, der har været gjort for boligejerne indtil nu, så har Socialdemokratiet faktisk været overraskende positivt. Det har faktisk vist sig, når det kom til praktiske løsninger, så var det meget lettere at komme igennem med Socialdemokratiet, end det var med regeringen. Det er ikke for at rose Socialdemokratiet, men det er nærmest

for at sætte regeringen i det lys, den rettelig bør sættes i.

Så vil jeg sige til fru Bente Juncker, at det er faktisk ligegyldigt, om det var nummer 8 eller nummer 1 i Venstres program. Der stod også engang i Det Radikale Venstres program et punkt om det frie boligmarked, og jeg har lige fået at vide af den radikale ordfører, at det står der stadig væk. Men det er i hvert fald mindst ti år siden, at vi andre fik opfattelsen af, at det ikke længere stod der. Det skal man altså ikke tage højtideligt.

Men jeg vil godt give CD ret så langt. Det synes jeg at regeringen skal skrive sig bag øret, at indtil nu har det faktisk på mange punkter, når det gjaldt om at yde den helt nødvendige hjælp til ejerboligsektoren, været lettere at få praktiske forslag igennem sammen med Socialdemokratiet end med regeringen.

Jeg kender de vanskeligheder, regeringen har haft med Det Radikale Venstre. Men det må jo være et problem, som nu er en saga blott. Så kunne det jo godt ske, at man ikke kun tog frakken af, men også tog skjorten af, og så begyndte at arbejde og begyndte at tænke og så sagde til sig selv: Jamen vi vil noget, vi vil ikke bare komme halsende bagefter. Det kan ikke være meningen, at det er Folketingets andre partier, som hele tiden skal være lokomotiv eller nærmest stå med en skarpladt pistol foran regeringen og true den, hver eneste gang der skal den mindste smule hjælp til på dette område. Vi forventer faktisk, at regeringen gør sig nogle tanker om det.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Det har været en lang debat på en dag, hvor manges tanker af forståelige grunde er rettet mod begivenhederne i verden omkring os.

Langt de fleste af de konkrete elementer, der er indeholdt i denne omfattende lovpakke, har været behandlet op til flere gange her i Tinget. Mine bemærkninger som svar på det, der er rejst under denne førstebehandling, vil derfor også som udgangspunkt være af mere generel karakter.

Jeg vil dog godt indledningsvis nævne to specifikke emner, der er taget op. Det første af disse relaterer sig til den ordveksling, der netop har været mellem fru Bente Juncker og fru Kirsten Jacobsen. Fru Bente Juncker efterlyser en stærkere markeret borgerlig politik og derfor,

[Skatteministeren]

at regeringen burde give en stærkere tilslutning til forslaget om at indføre en fradragsret for dokumenterede vedligeholdelsesudgifter.

Jeg vil godt sige til fru Bente Juncker, at regeringen har måttet lytte til de råd, som bl.a. CD har givet endda adskillige gange, hvor CD har advaret kraftigt imod skattelettelser. Det har betydet, at regeringen ikke sådan uden videre kan strø om sig med løfter om skattelettelser, heller ikke på boligområdet, hvis vi i hvert skal tage de råd til følge, vi har fået fra CD, og det gør vi selvfølgelig gerne. Det er heller ikke regeringens politik at strø om sig med sådanne løfter. Jeg er nødt til at sige til fru Bente Juncker, at der er vel egentlig ikke noget parti, der stærkere har advaret imod skattelettelser, end netop CD.

Jeg vil også godt sige til fru Bente Juncker, at det jo er fremgået af debatten i dag, at der tilsyneladende ikke er et flertal for et forslag om fradragsret for dokumenterede vedligeholdelsesudgifter. Jeg har bemærket, at SF har taget afstand fra forslaget, Det Radikale Venstre har taget afstand fra forslaget, og udtalelserne fra Socialdemokratiet må klart tolkes som en afstandtagen fra forslaget. Derfor ville det være et slag i luften, hvis regeringen fremsatte et sådant forslag vel vidende, at der i Tinget er et flertal imod.

Fru Bente Juncker sagde, at Socialdemokratiet havde udtrykt sympati for forslaget. Jeg vil gerne straks give det tilbud, at hvis Socialdemokratiet kan støtte et sådant forslag, bør det selvfølgelig straks give anledning til, at der indledes drøftelser herom. Jeg vil da være meget interesseret i at høre den socialdemokratiske reaktion på et sådant tilbud.

Jeg vil nævne et andet punkt, der har været oppe specifikt, nemlig spørgsmålet om pensionsbeskatning. Hr. Ole Donner, hr. Stavad og hr. Kofod-Svendsen var alle inde på spørgsmålet om pensionsbeskatning i forbindelse med regeringens forslag om en skærpet beskatning af førtidig hævning af pensionsordninger. Når jeg tager det op, er det, fordi der øjensynlig i hvert fald i den offentlige debat har været ganske mange misforståelser omkring det forslag. Derfor vil jeg gerne understrege, at der sker efter regeringens forslag overhovedet ingen ændringer i beskatningen af pensioner, som hæves i overensstemmelse med pensionsaftalen, overhovedet ingen ændringer. Det eneste, der

sker efter regeringens forslag, er, at der indføres en ligestilling skattemæssigt mellem forskellige pensionsordninger, der hæves i utide.

Allerede i dag er det sådan, at hvis f.eks. en kapitalpension hæves i utide, bliver den beskattet som almindelig personlig indkomst. Men for visse kollektive pensionsordninger gælder, at hvis de hæves i utide, beskattes de kun med en afgift på 40 pct. Regeringen synes ganske enkelt, at det er en urimelig diskrimination over for individuelle pensionsordninger. De kollektive pensionsordninger, der har den særlige undtagelsesregel, beskattes kun med 40 pct. ved tidlig hævning; det er alle pensionsordninger i pensionskasser og tilsvarende ordninger i forsikringsselskaber, de såkaldt arbejdsgiveradministrerede pensionsordninger med løbende udbetaling i forsikringsselskaber. Disse ordninger har kunnet udbetales i utide alene mod 40 pct. i afgift 1 år efter ansættelsesforholdets ophør. Det forekommer ikke rimeligt at have den forskelsbehandling. Det er baggrunden for regeringens forslag.

Så har der været en offentlig debat om et specifikt emne, nemlig spørgsmålet om beskatningen af små sumudbetalinger i disse kollektive pensionskasseordninger. F.eks. i en pensionskasseordning, hvor det er meget, meget små beløb, der udbetales hvert år, er der af praktiske grunde administrativt fastsat den regel, at sådanne små løbende udbetalinger simpelt hen kan konverteres til en engangsudbetaling, altså næsten som en kapitalpension.

Det er korrekt, at en sådan engangsudbetaling i relation til dette lovforslag vil blive betragtet som en førtidig hævning og derfor beskattes som almindelig personlig indkomst, men det er jo ganske enkelt nødvendigt i skatteloven at holde stien ren og sige, at hvis pensionsordninger hæves i strid med den oprindelige pensionsaftale, så bør de beskattes som almindelig personlig indkomst. Tænk på, at indskud til pensionsordninger, der senere skal udbetales som løbende udbetalinger, har kunnet ske fuldstændig uden begrænsninger i den personlige indkomst. Derfor må det selvfølgelig også være rimeligt, hvis de hæves i utide, at de beskattes som personlig indkomst. Men jeg vil gerne på regeringens vegne tilkendegive, at det har aldrig været og er ikke hensigten at lægge spærringer i vejen for en udbredelse af overenskomstaftalte private pensionsordninger, og

[Skatteministeren]

hvis fagbevægelsen og fagbevægelsens medlemmer ønsker at aftale kapitalpensionsordninger, må der overhovedet ikke skattemæssigt lægges hindringer i vejen for det. Det er tværtimod regeringens opfattelse, at der skal være en så bred vifte af valgmuligheder som overhovedet gør.

Derfor er regeringen også meget indstillet på at imødekomme det ønske, som jeg forstod hr. Stavad rejste her, og kigge på, om der skal åbnes adgang for, at man i sådanne pensionskasseseordninger kan lave sumudbetalinger – men så er det altså en ændring af pensionskasselovgivningen, der er behov for. Jeg vil også godt sige, at det så vil være nødvendigt at foretage visse nøje afgrænsninger af, hvor det kan finde sted, for det er meget vigtigt at holde sumudbetalinger – altså engangsudbetalinger og det vil sige kapitalpensionsordninger – og ordninger med løbende udbetalinger adskilt. Ikke mindst er det vigtigt skattemæssigt at holde de ting adskilt. Jeg vil gerne tilkendegive, at regeringens opfattelse er, at der skal være de bredeste valgmuligheder, og det må skattelovgivningen overhovedet ikke lægge hindringer i vejen for, og det mener regeringen heller ikke at dette forslag gør.

Men så har jeg nogle mere generelle betragtninger. Jeg lyttede selvfølgelig med særlig interesse til hr. Stavads indlæg her i dag, og når jeg gjorde det, er det jo på grund af de meldinger, der er givet fra andre partier. Hovedelementet i regeringens lovpakke er en ophævelse af 6 pct.-skatten for indkomster under 200.000 kr. Såvel Fremskridtspartiet som CD, Kristeligt Folkeparti og SF har sagt, at det er ikke noget godt forslag, i hvert fald ikke det, der har højeste prioritet.

Derfor lyttede jeg selvsagt med særlig interesse til det, hr. Stavad havde at sige i dag, for det forslag, regeringen har fremsat, svarer jo ord til andet til det beslutningsforslag, som Socialdemokratiet fremsatte den 15. november 1990 her i Tinget, i hvert fald når man ser på beslutningsforslagets punkt 1, som helt nøjagtigt lyder sådan:

»6 pct.-skatten afskaffes fra 1991 for alle indkomster under 200.000 kr.«

Dette er punkt 1 i Socialdemokratiets beslutningsforslag af 15. november 1990, og det er nøjagtigt hovedpunktet i regeringens lovpakke her. Derfor glædede jeg mig til at høre hr. Sta-

vad i dag lovprise regeringens forslag for så vidtgående at have imødekommet de socialdemokratiske synspunkter, men jeg må jo indrømme, at det i hvert fald ikke var de positive træk ved forslagene, som hr. Stavad ofrede mest opmærksomhed.

Navnlig brugte hr. Stavad megen tid på at tale om, at regeringen havde fremlagt en pakke, der indeholdt ufinansierede skattelettelser. Nu er det sagt så mange gange, at Socialdemokratiet måske har gjort sig et håb om at få en bred del af befolkningen til at tro på, at det forholder sig sådan, men det gør det ikke, og derfor er jeg nødt til at knytte nogle bemærkninger til det.

Der er jo ikke tale om, at regeringen har fremsat forslag om ufinansierede skattelettelser. Det fremgår også klart af de oversigter, der ledsager regeringens pakke, at der er nøjagtig balance krone til krone. Hvis vi gør skattepakken op på indkomstår, så balancerer den nøjagtigt med 8 mia. kr.; der er 8 mia. kr. i lettelser, og der er 8 mia. kr. til finansiering.

Så siger hr. Stavad: Jamen regeringens forslag til finanslov indeholder jo engangsindtægter i form af salg af statslige aktiver. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det ikke er noget, der indgår til finansiering af skattepakken. Det er en del af finanslovsforslaget, og det er i virkeligheden alene sat ind, fordi regeringen ville imødekomme de socialdemokratiske ønsker om at stryge en række spareforslag.

Hr. Stavad henviste videre til forslagene om forstærket restanceinddrivelse og forkortet kredittid for cigaretafgifter og anførte, at det jo også var engangsindtægter, der ikke kan bruges til varige skattelettelser. Hertil vil jeg for det første sige, at for så vidt angår restanceinddrivelse har regeringen jo ikke forestillet sig, at det skal være en engangsforeteelse. Tværtimod sidder regeringen i øjeblikket og forbereder et udspil om forstærket restanceinddrivelse, og det er da med henblik på, at det skal være en flerårig foreteelse.

For så vidt angår kortere kredittid på cigaret-afgifter er det selvfølgelig korrekt, at der er tale om en engangsindtægt, men over for det står jo, at der i regeringens pakke indgår finansieringselementer, der vokser i provenu med tiden. Lad mig f.eks. nævne afskaffelsen af indeksering af afskrivninger; det giver et stadig større provenu i de kommende år. Det samme gælder indgrebet over for konkurs og akkord, det giver også

[Skatteministeren]

et stadig større provenu i de kommende år. Så der er overhovedet ikke baggrund for påstanden om ufinansierede skattelettelser.

Så hæftede hr. Stavad sig ved – og fru Bente Juncker var i øvrigt inde på noget af det samme – at hvis vi gør finansieringspakken op på finansår, er der en likviditetsforskydning som følge af, at stramningerne på selskabsskatteområdet først bogføres i 1992. Det er korrekt, og det har regeringen også selv anført, at der er en sådan likviditetsforskydning på 2½ mia. kr., men jeg vil gerne understrege, at de realøkonomiske virkninger af disse stramninger sætter ind straks. Det er klart, at virksomhedernes adfærd selvfølgelig påvirkes, straks de nye regler er vedtaget. Virksomhedernes adfærd bliver altså påvirket allerede i 1991, uanset at det rent bogholderimæssigt først registreres i 1992. Derfor er det sådan, at ud fra en realøkonomisk og dermed samfundsøkonomisk betragtning hænger pakken sammen.

I virkeligheden ville det gælde, at hvis vi skulle følge hr. Stavads ønske om, at der allerede i 1991 skulle lægges 2½ mia. kr. oven i finansieringspakken for at neutralisere denne likviditetsforskydning, så ville skattepakken blive overdækket med 2½ mia. kr., for når pengene fra selskabsskattestramningerne kommer ind i 1992, så ville de 2½ mia. kr. blive lagt ovenpå. Derfor er hr. Stavads krav i virkeligheden en betydelig overdækning af skattepakken. Hr. Stavad sagde jo egentlig også åbent, at det var det, det drejede sig om for Socialdemokratiets vedkommende.

Jeg vil godt sige til hr. Stavad i al stilfærdighed, at når hr. Stavad peger på skærpet avancebeskatning som et af de elementer, der kunne bidrage til bedre finansiel dækning, så er jeg nødt til at gøre hr. Stavad opmærksom på, at selv om regeringen gik ind på Socialdemokratiets tankegang om skærpet avancebeskatning, ville det næppe give noget synderligt provenu i en rum tid dels på grund af de overgangsordninger, der i givet fald skulle ledsage sådan et regelsæt, dels – og navnlig – fordi det med de udsigter, der er på ejendoms- og kapitalmarkedet, da er højst usikkert, hvad et sådant forslag overhovedet ville give af provenu. Så der synes ikke i de socialdemokratiske forslag at være nogen mere gedigen finansiering end det, regeringen har lagt frem.

Jeg vil også gøre hr. Stavad opmærksom på, at de samfundsøkonomiske virkninger af regeringens samlede pakke er særdeles forsvarlige og robuste, og det understreger jo yderligere, at pakken hænger sammen finansielt. Som det er hr. Stavad bekendt, har regeringen også foretaget beregninger af, hvad egentlig den samfundsøkonomiske påvirkning af den samlede skattepakke er, og det viser sig, at i 1991 udgår der fra den samlede finanspolitik kun en meget, meget beskedent vækststimulans. Når man gør den op, beregnes den helt nøjagtigt til så lidt som 0,2 pct. af det samlede bruttonationalprodukt. Det er endda en strammere finanspolitik i 1991 end i 1990, hvilket altså understreger, at der ikke er tale om uforsvarlige og ufinansierede skattelettelser.

Jeg kan da i den forbindelse minde om, at sidste gang, der indtraf en virkelig alvorlig slækkelse af finanspolitikken, jo var i finansåret 1988, efter at den daværende firkløverregering havde indgået en finanslovaftale med Socialdemokratiet. Dengang fandt Socialdemokratiet det altså forsvarligt at slække finanspolitikken ganske kraftigt. Men det er der ikke tale om med denne pakke, der er tværtimod tale om en skærpelse fra 1990 til 1991, så der er ikke underdækning. Og det understreges jo også af, at regeringens samfundsøkonomiske beregninger viser overskud på betalingsbalancen både i 1991 og 1992, endda med tendens til stigning i overskuddet.

I drøftelsen af de mere generelle økonomiske aspekter ved denne skattepakke udspandt sig også her under første omgang en ordveksling om beskæftigelsesudsigterne og beskæftigelsespolitikken, og jeg vil gerne sige, at det, der er sigtet for regeringen med denne skattepakke, er i virkeligheden aktiv beskæftigelsespolitik. Det er jo ikke sådan, at regeringen ser et modsætningsforhold imellem aktiv beskæftigelsespolitik og at sænke marginalskatte, tværtimod er det regeringens opfattelse, at en af forudsætningerne for at skabe flere arbejdspladser er en markant sænkning af marginalskatte.

Lad mig i den forbindelse minde om, at der fra 1982 til 1990 er skabt knap 180.000 ekstra arbejdspladser, heraf 140.000 ekstra arbejdspladser i den private sektor. Det er jo ikke sådan, at skiftende borgerlig-liberale regeringer ikke har ført aktiv beskæftigelsespolitik. Der er faktisk ført en ganske aktiv beskæftigelsespoli-

[Skatteministeren]

tik, når der er skabt ca. 180.000 nye arbejdspladser, heraf godt 140.000 i den private sektor, og det er lykkedes siden 1986 at skabe overskud på betalingsbalancen, samtidig med at beskæftigelsen har kunnet holdes nogenlunde konstant.

Det er faktisk væsentligere at drøfte beskæftigelses end en lidt teoretisk diskussion om forskellige ledighedstal, som er lidt vanskelige at fortolke. Det afgørende er, at der er skabt så mange ekstra arbejdspladser, og det er den udvikling, regeringen gerne vil fortsætte og forstærke ved at sænke marginalskatte.

Hr. Jens Thoft efterlyste en strategi fra regeringens side over for en tilpasning af skatter og afgifter til EF. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at regeringen jo for længst har præsenteret sin strategi over for Folketinget. Det er en strategi i tre faser, hvor første fase er at sænke erhvervsskatte. Vi tog sidste år et meget stort skridt ved at sænke selskabsskatten til 40 pct., og regeringen foreslår nu selskabsskatten og skatten for selvstændige virksomhedsordninger sænket til 38 pct. Det var fase 1. Fase 2 i regeringens strategi er så at sænke de personlige marginalskatte, og fase 3 er afgifterne.

Selvfølger er grænsen mellem de tre faser lidt flydende, vi tog allerede sidste år hul på visse grænsehandelsfølsomme afgifter såsom benzinafgift og afgift på hårde hvidevarer, tv-apparater osv., men dette er hovedlinjerne i strategien. Og når prioriteringen har været sådan, er det selvfølgelig netop, fordi regeringen gerne vil føre vækstpolitik, der skaber flere arbejdspladser, og dér er det første og det vigtigste selvsagt at sænke erhvervsbeskatningen, som kan stimulere danske virksomheder til produktion og investeringer og tiltrække udenlandske virksomheder.

Regeringen må altså også sige, at ud fra et beskæftigelsessynspunkt synes det at være vigtigere at sænke de personlige marginalskatte end at sænke afgifter. Det er vigtigere at sænke skatten på menneskers arbejdsindsats og deres opsparring end på deres forbrug, hvis vi skal tænke i at få en dynamisk økonomi og skaffe flere arbejdspladser, og det er grunden til, at regeringen har lagt denne strategi frem og prioriteret opgaverne på den måde.

Lad mig runde af med at sige, at jeg selvfølgelig med interesse har gjort notater om hvert enkelt partis melding til hvert enkelt forslag, for

fru Elisabeth Arnold har jo fuldstændig ret i at karakterisere opgaven for regeringen som lidt af en krydsogtværsopgave.

For nu at vende tilbage til hr. Stavad, som jeg selvfølgelig har fulgt med særlig opmærksomhed i dag, så konstaterede jeg, at hr. Stavad var meget positiv over for alle stramningerne og brugte megen tid på at forklare Socialdemokratiets positive holdning til alle stramningerne; men hr. Stavad var ikke nær så oplysende, når det gjaldt anvendelsen af de provenuer, der kommer hjem gennem stramningerne. Jo, hr. Stavad angav en prioriteret liste, som betød, at børnefamilierne var dem, der først skulle have, så skulle a-kassekontingentet sænkes, så skulle der være noget til afgifter og så noget til indkomstskat.

Regeringen har alle fire punkter med i sit udspil, fordi vi gerne har villet imødekomme Socialdemokratiet, og prioriteringsordenen er i og for sig ligegyldig for regeringen, blot alle fire punkter er med. Men det, der selvfølgelig bekymrer lidt i hr. Stavads melding, er, at det lød, som om hr. Stavad ikke mente, at der rigtig kunne blive penge til en sænkning af den personlige marginalskat, altså at Socialdemokratiet ikke længere vil vedstå sit forslag fra 15. november om at afskaffe 6 pct.-skatten for alle indkomster op til 200.000 kr. Jeg ved ikke, om det lykkes at få en nærmere afklaring af det punkt i dag, men ellers kan vi vel få det siden.

Hr. Stavad glædede sig over, at der tilsyneladende blev mulighed for at vurdere de enkelte forslag særskilt og tage stilling til dem særskilt, men dér tror jeg egentlig, at hr. Stavad har glædet sig for tidligt og gjort regning uden vært. Jeg hæftede mig nemlig stærkt ved fru Elisabeth Arnolds udsagn om, at tingene skal ses i en helhed, og jeg vil gerne understrege, at det gør regeringen også.

Regeringen har fremlagt en finansieringsplan, som selvfølgelig er skruet sammen med henblik på, at pengene skal bruges til én bestemt ting, nemlig en sænkning af den personlige marginalskat ved at fjerne 6 pct.-skatten for 800.000 skatteydere op til en indkomst på 200.000 kr. Det er klart, at hvis den videre udvikling mager det så, at der ikke kan skaffes flertal for at anvende pengene præcis på den måde, altså til en sænkning af den personlige marginalskat, så er det da ikke lige så velbegrundet at anvende alle de finansieringssele-

[Skatteministeren]

menter, der i dag indgår i pakken, til alle mulige andre formål.

Det vil jeg gerne give som en klar melding, og jeg vil derfor lade dette munde ud i en kraftig appel til Socialdemokratiet: Når nu hr. Stavad har udtrykt så megen sympati over for de enkelte finansieringselementer i regeringens pakke – og det kan jeg godt forstå hr. Stavad gør, for i virkeligheden er det jo én lang imødekommelse af socialdemokratiske synspunkter – når nu hr. Stavad glæder sig så stærkt over den finansieringsliste, så burde hr. Stavad tænke på, at den største sikkerhed, hr. Stavad kan skabe for at få de finansieringselementer gennemført af Folketinget, er at støtte forslaget om at afskaffe 6 pct.-skatten for indkomster op til 200.000 kr. Hvis det forslag falder, fordi Socialdemokratiet ikke vil vedstå sit valglofte, så har hr. Stavad heller ingen sikkerhed for at få de finansieringselementer gennemført, som han er så glad for.

Dette er sagt i det brede samarbejdes ånd og som en venlig bemærkning til Socialdemokratiet, et diskret vink om man vil, en invitation til alle partier, men selvsagt særligt adresseret til Socialdemokratiet, fordi det er Socialdemokratiet, der i et beslutningsforslag har markeret, at partiet er indstillet på at afskaffe 6 pct.-skatten for indkomster op til 200.000 kr.

Jeg ser frem til de næste dages overvejelser i udvalgsarbejdet om disse forslag og udtrykker på regeringens vegne forhåbning om, at det lykkes at komme igennem med en ordening, der i store træk ligner den, regeringen her har lagt frem.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Skatteministeren sagde, at regeringen naturligvis ikke kunne strø om sig med løfter. Det er jeg da enig med skatteministeren i, men det har jo aldrig afholdt selv fremtrædende medlemmer af regeringspartierne fra at strø om sig med løfter, lige så snart de var uden for dette hus, når det gjaldt ejerboligområdet. Det har vi set sidste sommer, og det har vi set i valgkampen. Men det er en uomtvistelig kendsgerning, at lige så snart diskussionen blev bragt ind i huset her, så var tonen en helt anden.

Det er meget nemt for skatteministeren at kritisere både B 2 og B 4 – det kan jeg såmænd også selv give mig til at gøre, for rent sagligt er

der er en masse teknik, som Fremskridtspartiet heller ikke er enig i – men skatteministeren er nødt til at tage til efterretning, at det er regeringens egen passivitet, som har tvunget andre partier i Folketinget til at melde ud, når det gjaldt boligejernes situation. Ellers var der intet sket, overhovedet intet. Det er en lige så uomtvistelig kendsgerning, at regeringen ikke har lavet ét eneste forslag på dette område, siden jeg blev genvalgt i maj 1988.

Men jeg synes faktisk, at vi skal glemme alt det, vi er uenige om, og for en gangs skyld samles om det, vi kan blive enige om. Det er nemlig det eneste, som kan hjælpe boligejerne. Og det, et flertal i hvert fald har fortalt regeringen man er enig om – det gjorde man mellem jul og nytår – er langsigtede, permanente løsninger, som gør, at vi ikke længere skal have 15.000 tvangsauktioner om året, som gør, at boligejerne for fremtiden får tillid til, at de økonomiske forudsætninger, de køber under, ikke kastes omkuld flere gange om året af regeringen.

Jeg er sikker på, at det ville have stor forståelse i befolkningen, hvis man lavede et eller andet praktisk. Så ville man nok tilgive os, at det ikke blev en stor, forkromet reform, fordi man politisk ikke kunne blive enige om det; men jeg tror ikke, man vil tilgive os, at vi sidder i hver sit hjørne og taler om hver sin forkromede reform.

Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt at byde boligejerne. Uanset hvad man siger, så er der masser af boligejere, som har det hårdt, og selv med de kriseindgreb, der er lavet, har vi ikke bragt antallet af tvangsauktioner ned. Det er ikke for meget at forlange, at regeringen nu spiller ud.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Det var sande ord fra fru Kirsten Jacobsen.

Det, der bringer mig herop, er skatteministerens bemærkning om CD og skattelettelserne. Det, jeg har forstået at regeringen lægger frem, er nogle skatteomlægninger, som bliver finansieret af erhvervslivet, så det får nogle højere omkostninger. Det er jo ikke skattelettelser.

CD har ikke noget imod skattelettelser. Det, vi har noget imod, er den måde, de bliver finansieret på, at det er virksomhederne, der skal betale. Vi har også noget imod skattelettelser, hvis man så på tyve andre områder, f.eks. på social-, sundheds- og uddannelsesområdet, skal have

[Bente Juncker]

brugerbetaling, for så er der altså ikke nogen skattelettelse tilbage til den enkelte borger.

Så sagde skatteministeren, at man ikke vil fremsætte lovforslag her i salen – selv om de var båret af borgerlig ideologi eller sådan noget – som et slag i luften. Jeg kan tydeligt huske, at i firkloverregeringens tid drøftede man meget, om man dog ikke skulle begynde at fremsætte nogle forslag, der var regeringens politik.

Det er faktisk bare det, jeg vil spørge om: Hvornår begynder denne regering at fremsætte nogle forslag – ud over 6 pct.-skatten – der er regeringens politik på boligområdet? Det er det, vi efterlyser. Man må da også kunne leve med som regering, at enkelte af dem bliver stemt ned. Jeg forstår ikke, at man ikke bare vil fremsætte noget, der er ens egen politik, men at man først skal afsøge sig til et forslag. Det synes jeg er for fattigt.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Det, der kalder mig herop, er ministerens udtalelse om pensionsaftaler. Ministeren sagde, at der ingen ændringer sker, hvis de ikke hæves i utide. Det er selvfølgelig rigtigt, men når vi er imod, at man gennemfører det forslag, så er det, fordi de borgere, der i god tro for mange år siden har lavet en sådan aftale, nu står i den situation, at de måske kunne have hævet beløbet, men nu har regeringen altså fastsat, at hvis det sker efter den 27. december 1990, så kan de altså ikke hæve det, uden at de skal betale en stor skat.

Jeg vil gerne give et eksempel: En 61-årig mand, som er gået på deltidspension sidste sommer, har 450.000 kr. stående på sin kapitalpension; han har diskuteret med sit livsforsikringsselskab, hvorvidt han skulle hæve dem sidste sommer, og de kom til den konklusion, at livsforsikringsselskabet formentlig ville være bedre til at forrente disse penge, end han selv ville være. Den pågældende mister en meget stor sum penge, hvis han i dag vil hæve sin kapitalpension, for nu siger ministeren, at det er i utide. Regeringen beslutter altså nu, at de penge, der hæves efter den 27. december 1990, hæves i utide for en sådan person.

Hvis man endelig skulle være positiv over for sådan et forslag, mener jeg, at der burde være en lang overgangsperiode, sådan at de mennesker, der kunne have hævet pengene, havde en

mulighed for at gøre det på nuværende tidspunkt. Det har de altså ikke, som jeg har forstået forslaget.

Ministeren kommenterede ikke den konkurrenceforvridning, der vil være mellem livsforsikringsselskaber og pensionskasser. Det behøver vi selvfølgelig heller ikke at diskutere her. Jeg er sikker på, at det vil blive blotlagt i udvalgsarbejdet, og formentlig vil der også komme deputationer, som vil blotlægge det for udvalget.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Således som hr. Ole Donner beskrev det konkrete problem, står jeg noget uforstående over for det, men der er selvfølgelig altid lejlighed til at dyrke spørgsmålet yderligere i et udvalgsarbejde. Jeg vil gerne minde om, hvordan ikrafttrædelsesbestemmelsen helt præcist er formuleret, således at der undgås tilbagevirkende kraft i dette forslag, som jo altså kun går ud på, at der skal være ligestilling mellem individuel pensionsopsparring og kollektiv pensionsopsparring med hensyn til beskatning ved hævning i utide. Det er alene det, det går ud på.

For at undgå tilbagevirkende kraft er der lavet en ikrafttrædelsesbestemmelse, som indeholder en overgangsregel, således at de hidtil gældende regler – dvs. 40 pct.s afgift – fortsat skal finde anvendelse ved udbetalinger, der sker senest den 31. december 1991 til personer, som enten har anmodet om at få deres pensionsopsparring ophævet og udbetalt inden den 27. december sidste år – altså de, der har anmodet om det inden den 27. december 1990, bliver ikke ramt af forslaget – eller som er fratrædt en stilling i tiden fra den 1. september 1989 til den 26. december 1990, og som i øvrigt opfylder betingelserne for udbetaling før tiden. Her er det altså ikke engang en betingelse, at der er anmodet om udbetaling, alene det, at de er fratrædt, er tilstrækkeligt. Ved disse overgangsbestemmelser er forslaget altså sikret imod tilbagevirkende kraft, og på den baggrund mener jeg, at hr. Donners kritik på dette punkt savner baggrund.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Nu skal ministeren ikke blive vred over, at jeg kommer med lidt kritik. Men jeg er da glad for, at jeg af ministerens indlæg har fornemmet,

[Ole Donner]

at hvis der er nogle ting, der bør rettes, så vil ministeren være positiv over for at gøre det. Det var det, jeg fik ud af ministerens indlæg.

Stavad (S):

Jeg føler, at jeg bliver nødt til at komme med nogle få bemærkninger til ministerens besvarelse på debatten. Jeg synes, det er lidt fattigt, minister, hvis man omtaler et beslutningsforslag som Socialdemokratiets, med ti punkter, at man så aldrig når længere end til punkt 1. Ja, det var et godt punkt, men hvis nu ministeren havde brugt lidt tid og havde læst lidt videre, så er jeg sikker på, at ministeren kunne have hentet både guld og inspiration videre i beslutningsforslaget.

Jeg gav tilsagn her fra talerstolen om, at Socialdemokratiet, hvis vi har finansieringer, penge til rådighed, også kan snakke skat og også kan snakke 6 pct.-skat. Forudsætningen er, at pengene skal være der, inden vi gør det.

Hvis ministeren får lidt bedre tid senere og bladrer lidt længere hen i det beslutningsforslag, som han henviste til, f.eks. side 5, og går en liste igennem, så kan der hentes inspiration, så han kan nå nærmere det mål, han har sat sig. Derfor vil jeg anbefale, at vi, hvis vi bruger hinandens fremlæggelser, gør det i den sammenhæng, som de er fremlagt i. Det, der giver problemerne, er, når ikke det sker.

Ministerens mener, at der stadig væk er dækning for regeringens forslag, og at Socialdemokratiet har sagt så mange gange, at der ikke er det, at man begynder at få nogle til at tro på det. Jamen det er heller ikke så svært, når det er sådan, at vi har kendsgerningerne på vores side. Ministeren tilbageviste ikke, at hvis vi gennemfører de forslag, som regeringen har lagt frem, så får vi rent faktisk efter ministerens egne oplysninger i hans eget lovforslag et underskud, der stiger med 2,5 mia. kr. i 1991. Det er virkningen. Det er oplyst af ministeren selv, og det bliver altså også meget svært for ministeren at tilbagevise.

Nu får vi i morgen debatten om Hypotekbanken. Der står i øvrigt i bemærkningerne til det lovforslag, at hvis man ikke laver denne lille ændring – og det har vi ikke noget imod, hvis pengene bruges til at nedbringe statsunderskuddet – så skal staten udstede statsobligationer; men hvis vi bruger pengene på anden vis, så skal vi stadig væk udstede statsobligationer.

Igen en bekræftelse af, at Socialdemokratiet har ret i de oplysninger, vi har givet.

Så nævnedes ministeren noget om engangsindtægter og sagde, at dér skulle vi have påpeget, at restanceinddrivelse var på den konto. Jeg nævnedes overhovedet ikke med et eneste ord restanceinddrivelse i min tale, så dér er vi enige. Desværre er de restancer så store og så stigende, at hvis vi ellers kan hjælpe hinanden med at få gjort noget ved det problem, så bør det være en permanent indtægt, som vi vel heller ikke bør lukke ud som skattelettelser. Det er så en anden diskussion, at nogle skylder noget, og at der er ophobet nogle store tilgodehavender hos det offentlige, som har resulteret i nogle underskud i de foregående år. Skal de så bruges til at lukke ud som skattelettelser?

Ministerens mener, at de avancebeskatningsforslag, som Socialdemokratiet har fremsat, ikke giver så stort et provenu i starten. Det er jeg ikke så uenig i. Det er ikke meget store milliardbeløb, vi snakker om i starten. Men hvis vi ikke gennemfører de forslag, vil vi lukke op for nye pengemaskiner, eller vi kan sige, at de pengemaskiner, der er i forvejen, vil blive gearret endnu højere og vil kunne misbruges i endnu større udstrækning til skattespekulation. Derfor er avancebeskatning en afgørende forudsætning for, at man ansvarligt kan foreslå nedsættelsen af selskabsskatteprocenterne.

Ministerens mener, at vi skal komme med en mere gedigen finansiering. For det første har vi fremlagt en række finansieringsforslag, og for det andet er vores hovedbudskab, at vi skal have pengene i kassen, før vi bruger dem. Og vi bruger dem kun i den takt, vi har dem i kassen.

Derfor er vi helt indstillet på, at hvis det er sådan, at der mangler penge til nogle af de ønsker, som vi også kunne have, så må vi gøre ønskerne mindre, for vi vil ikke være med til at lukke ufinansierede skattelettelser ud.

Ministerens var inde på, at vi var positive over for stramningerne. Ja, men der skal være balance. Men jeg vil godt sige til ministeren, at jeg egentlig synes, at regeringen skal være meget taknemmelig for, at den har en opposition, der er så ansvarlig, som Socialdemokratiet er det i forhold til økonomien. Virkeligheden her i Folketinget er, at dér hvor Socialdemokratiet placerer sig i forhold til lettelser, vil der næsten altid være et flertal.

[Stavad]

Derfor ville ministeren hurtigt se, at bunden af statskassen forsvandt endnu længere væk, hvis Socialdemokratiet gik ind på ethvert lettelsesforslag, regeringen kom med, eller ethvert lettelsesforslag, som andre partier kom med. Så kunne vi hurtigt bruge nogle snese milliarder. Det er Socialdemokratiets opfattelse, at hvad enten vi sidder på regeringsbænkene eller vi sidder på oppositionsbænkene, så er vores hovedansvar ansvaret over for samfundsøkonomien, over for befolkningen og over for, at vi fører en politik, som vi kan vedstå, uanset om vi sidder det ene eller det andet sted.

Vedrørende arbejdsløsheden roste ministeren sig af, at man har skaffet en masse beskæftigelse. Derfor vil jeg godt spørge, om ikke ministeren kan bekræfte, at vi de seneste 2 1/2 år, tror jeg det er, har mistet 50.000 arbejdspladser inden for fremstillingsvirksomhederne. 50.000 arbejdspladser har vi mistet. Var det ikke dér, vi burde koncentrere kræfterne? Var det ikke i forhold til at få gang i beskæftigelsen, få vores erhvervsudvikling sat i gang, få noget mere dynamik, som kunne være med til at løfte os ud af den stagnation, som vi har befundet os i, mens der har været aktiviteter i landene omkring os?

Og så til sidst: Ministeren siger, at regeringen gerne vil have lov til at betragte det, man har lagt frem, som en pakke. Jeg har forstået på det, statsministeren sagde i folketingssalen fra talerstolen under åbningsdebatten, at regeringen er parat til at acceptere de forslag, som Folketinget når frem til, uanset hvad det er for en form og hvad det er for en model, Folketinget vælger og Folketingets flertal vælger. Nu ligger der altså foreløbig 9 forslag fra regeringen i Skatteudvalget. Jeg er sikker på, at Folketingets Skatteudvalg vil gå ind i en nøgtern vurdering af de enkelte forslag og gennemføre dem, der er gode, og lader være med at gennemføre dem, der er dårlige.

Socialdemokratiet vil gøre regnebrættet op, når vi ser, hvad vi har penge til, ud fra den prioriteringsrækkefølge, som jeg har omtalt her, og i den udstrækning, vi har skaffet pengene, vil vi også meget gerne være med til at dele gaver ud. Men kassen skal stemme.

Kofod-Svendens (KRF):

Der er to temaer, jeg vil tage op her i anden omgang.

Det første er spørgsmålet vedrørende fradrag for reparation og vedligeholdelse, for sådan som jeg hørte skatteministerens, så konstaterede skatteministerens, at SF var imod, De Radikale var imod, Fremskridtspartiet var imod, og sådan som skatteministerens havde forstået Socialdemokratiet, så var Socialdemokratiet også imod.

Nu kunne skatteministerens jo have valgt en lidt anden tolkningsmetode og have bemærket, hvordan hr. Lykketoft, da CD sidst havde deres forslag fremme, formulerede sig, og så kunne skatteministerens sige: O.k., så spiller regeringen ud med et forslag, og så må vi se.

Socialdemokratiet har vel ikke været pure 100 pct. afvisende over for enhver mulig tanke om at bringe flere ledige i arbejde og sørge for, at vores boligmasse bliver bedre vedligeholdt; så kunne man måske få Socialdemokratiet med dér. Det havde været en lidt mere offensiv metode end den, skatteministerens valgte.

Jeg synes, at skatteministerens var for pessimistisk. Skatteministerens kunne godt have været lidt mere offensiv, og det er den udfordring, jeg vil komme med her, når det gælder fradrag for reparation og vedligeholdelse. Var det ikke et forsøg værd at lægge et forslag frem i Folketinget? Det skal selvfølgelig kunne administreres, og vi må også finde en model, så det er udgiftsneutralt.

Det var det ene, jeg gerne ville spørge skatteministerens om som opfølgning af indlægget fra skatteministerens. Det andet er af lidt mere teknisk art.

Når vi går ind i L 4, § 4, nr. 3, så står der om beskatning af pensionsordninger: »Ved udbetaling af engangsydelser fra en pensionskasse, der er omfattet af § 2, nr. 4, eller § 7, svares en afgift på 40 pct. af det udbetalte beløb.«

Sådan som jeg forstår det, foreslår skatteministerens her, at engangsydelser fra pensionskasser kun skal beskattes med en afgift på 40 pct. Men det må jo betyde, at medlemmer af pensionskasser har mulighed for på pensioneringstidspunktet at få udbetalt engangsydelser, som beskattes med 40 pct., og så kan de altså i et andet pensionsinstitut tegne en kapitalpension, som ligeledes kun beskattes med 40 pct. Vedtages forslaget, er der så reelt ikke tale om, at medlemmerne af en pensionskasse har mulighed for at sprænge grænserne for, hvad der må indbetales til en kapitalpensionsordning,

[Kofod-Svendsen]

som jo i 1991 er på 28.400 kr.? Så kommer mit point: En tilsvarende mulighed foreligger jo ikke for den, som har en obligatorisk pensionsordning i et forsikringselskab med løbende livsvarige ydelser. Sådan som skatteministeren har lagt det frem, henholder man sig i bemærkningerne til § 4 til en praksis, der har været mig lidt vanskelig helt at blive klar over. Hvad er det for en praksis, man henholder sig til?

Mit spørgsmål er, om det, skatteministeren lægger frem her, ikke er en favorisering af pensionskasserne i forhold til forsikringselskaberne og pengeinstitutterne.

Hvis skatteministeren ikke vil svare på det nu, synes jeg, vi må have undersøgt det nærmere, for vores målsætning er, at vi ikke vedtager noget, der er konkurrenceforvridende. Ikke mindst hvis vi også får udbygget arbejdsmarkedspensionen, skulle det jo nødvendigvis være sådan, at det var i forsikringselskabernes disfavør sammenlignet med pensionskasserne.

Det var det spørgsmål, jeg gerne ville rejse.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Først skal jeg lige sige til hr. Stavvad, at jeg ikke kan bekræfte, at der i løbet af de sidste 2½ år skulle være mistet 50.000 arbejdspladser i fremstillingserhvervene. Men det afgørende er jo også, at der siden 1982 er skabt 180.000 ekstra arbejdspladser, hovedsagelig i den private sektor.

Det, der navnlig er afgørende her, er, at regeringen ikke ser noget modsætningsforhold imellem aktiv beskæftigelsespolitik og så det at sænke de personlige marginalsatser. Tværtimod betragter regeringen det som en klar forudsætning for ny vækst og fremgang, at vi får en tilpasning af skatte- og afgiftsstrukturen i Danmark til den, der gælder i det øvrige EF.

Så rejste hr. Kofod-Svendsen på ny spørgsmålet om den skattemæssige behandling af pensionsordninger, og hr. Kofod-Svendsen rejste især det spørgsmål, om der ikke med lovforslaget åbnes mulighed for, at man ved at gå ind i en pensionskasseordning kan sprænge loftet for indbetalinger på kapitalpensioner. Det er ikke tilfældet, og her vil jeg gerne understrege, at den adgang, der hidtil rent administrativt har været til at konvertere løbende udbetalinger til engangsudbetalinger, der ligner kapitalpensioner, har været indskrænket til meget små løbende udbetalinger. Det vil altså sige, at det er ord-

ninger, hvor der også har været tale om meget små indbetalinger, så jeg har vanskeligt ved at se, at der skulle være tale om, at man kan sprænge loftet for indbetaling på kapitalpensionsordninger.

Når hr. Kofod-Svendsen så siger, at det er meget vigtigt, at vi nu ikke laver noget, der virker konkurrenceforvridende, så må jeg sige, at det er jeg fuldstændig enig i. Det er faktisk det, hele forslaget går ud på at undgå.

Forslaget går ud på at sikre en skattemæssig ligebehandling af alle pensionsordninger ved førtidig hævnning, uanset hvor de er etableret.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg synes, den uenighed, der er regeringen og os imellem, og de problemer, som vi prioriterer så forskelligt, bliver sat i relief, når vi kan høre landets skatte- og økonomiminister stå fra Folketingets talerstol og mene, at det går bragende godt med beskæftigelsen, når vi har set, hvor- dan ledigheden er vokset, og med 280.000 arbejdsløse.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg vil bare for en ordens skyld præcisere: Jeg har ikke givet udtryk for, at det går bragende godt med beskæftigelsen, jeg har blot ønsket at fremhæve nogle kendsgerninger omkring beskæftigelsen, nemlig at der siden 1982 er skabt 180.000 ekstra arbejdspladser, heraf godt 140.000 i den private sektor. Det er trods alt et resultat, der er værd at hæfte sig ved. Det er nemlig aktiv beskæftigelsespolitik.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagene overgik til anden (for forslagene til folketingsbeslutnings vedkommende anden (sidste)) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslagene og forslagene til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:**Første næstformand** (Henning Rasmussen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i dag, torsdag den 17. januar 1991, kl. 17.00 med følgende dagsorden:

(Se indledningen til næste møde).

Mødet hævet kl. 15.48
